

T.C.
ARTVİN VALİLİĞİ
İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Bizi
bizden

DİNLEYİN

T.C.
ARTVİN VALİLİĞİ
İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Çarşı Mah. Adliye Sok. No.4 / ARTVİN
Tel: 0466 212 10 32 Tel&Belgegeçer: 0466 212 36 18
<http://artvin.meb.gov.tr>

Bizi
Bizden
DİNLEYİN

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
Artvin Millî Eğitim Müdürlüğü'ne aittir.

BASKI TASARIM

www.dctasarim.com

KAPAK : UYGUR GÜMÜŞ
MAZANPAJ : DOĞU CEM GÜMÜŞ
BASKI : DC TASARIM & BASKI HİZMETLERİ

2019

İÇİNDEKİLER

5 -	ÖN SÖZ	ÖN SÖZ
6 -	TAKDİM	TAKDİM
7 -	TEŞEKKÜR	TEŞEKKÜR
9 -	ÖYKÜ YAR. 1. Sİ	MERHABA OTİZM, BİZ GELDİK
12 -	ÖYKÜ YAR. 2. Sİ	BİR MELEKLE YAŞAMAK
15 -	ÖYKÜ YARI. 3. SÜ	KIRMIZI FULAR, YEŞİL MANDAL
18 -	ŞİİR YARI. 1. Sİ	MESELA
20 -	ŞİİR YAR. 2. Sİ	DÜŞ ÇATLAĞI RİSALESİ
21 -	ŞİİR YAR. 3. SÜ	BENİMLE OYNAR MISIN?
22 -	JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ	KAF DAĞ'ININ ARDI
23 -	ÖYKÜ - - - - -	KANADI KIRIK GÜVERCİN
25 -	ÖYKÜ - - - - -	ANNEM IŞIĞIM OLUR MUSUN?
27 -	ŞİİR - - - - -	ACIYDI HAYAT
28 -	ÖYKÜ - - - - -	SEVGİNİN AŞAMAYACAĞI HIÇ BİR ENGEL YOKTUR
29 -	ÖYKÜ - - - - -	FOTOĞRAF KARESİ
31 -	ŞİİR - - - - -	ADI NE BU YAŞADIĞIMIN?
32 -	ÖYKÜ - - - - -	IŞIĞA GİDEN YOLDA
33 -	ÖYKÜ - - - - -	BENİM ÇOCUKLARIM ÖZEL
35 -	ŞİİR - - - - -	BEN OTİZMLİYİM ÇÜNKÜ FARKLIYIM!
28 -	ÖYKÜ - - - - -	EVLAT
40 -	ÖYKÜ - - - - -	BİZ DE VARIZ
41 -	ŞİİR - - - - -	BİR ÖMÜR
43 -	ÖYKÜ - - - - -	BİZİM HİKÂYEMİZ
45 -	ÖYKÜ - - - - -	MUTLULUĞA ADIM ADIM
49 -	ŞİİR - - - - -	BİZ SENİ BÖYLE SEVDİK
50 -	ÖYKÜ - - - - -	EMANET
53 -	ÖYKÜ - - - - -	EN ŞANSLI ANNE BENİM
54 -	ŞİİR - - - - -	ALLAH'IN EMANETİ
55 -	ÖYKÜ - - - - -	GÖNÜL GÖZÜ
56 -	ÖYKÜ - - - - -	GÜNEŞİMSİN...
59 -	ŞİİR - - - - -	CANIM OĞLUM
60 -	ÖYKÜ - - - - -	HATİCE ANNE'NİN HİKÂYESİ
62 -	ÖYKÜ - - - - -	HANGİ BİRİNE YANAYIM?
64 -	ŞİİR - - - - -	CENNETİMİN ANAHTARI
65 -	ÖYKÜ - - - - -	DUYARLI OLUN YETER
66 -	ÖYKÜ - - - - -	UMUDA YOLCULUK...
69 -	ŞİİR - - - - -	ENDER ÇİÇEKLER
70 -	ÖYKÜ - - - - -	BİR UMUT IŞIĞI
71 -	ÖYKÜ - - - - -	KIZIMIN HİKÂYESİ
72 -	ŞİİR - - - - -	FAKLILIKLARIN VE DÜNYA
73 -	ÖYKÜ - - - - -	MASALLARIN EN GÜZELİ
76 -	ÖYKÜ - - - - -	YANIMDAKİ MELEĞİM
79 -	ŞİİR - - - - -	YERYÜZÜNÜN GÖKKUŞAKLARI
80 -	ÖYKÜ - - - - -	ÖZEL ÇOCUK
81 -	ÖYKÜ - - - - -	MİNİK SAVAŞÇI

83	-	ŞİİR	- - - - -	UNUTMAYIN
84	-	ÖYKÜ	- - - - -	MİNİK MUCİZELER
85	-	ÖYKÜ	- - - - -	OGLUM BENİM UMUDA YOLCULUĞUMUN ESERİ
87	-	ŞİİR	- - - - -	SEVGİ, İLGİ VE BİLGİ
88	-	ÖYKÜ	- - - - -	OĞLUM
90	-	ÖYKÜ	- - - - -	OĞLUM VE BEN
92	-	ŞİİR	- - - - -	REHABİLİTASYON MERKEZİ
93	-	ÖYKÜ	- - - - -	OĞLUMUZ
95	-	ÖYKÜ	- - - - -	OTİZMLE YAŞAMAK
96	-	ŞİİR	- - - - -	BETÜL'ÜM
97	-	ÖYKÜ	- - - - -	OTİZMLİ OLMAK ÖZELDİR
99	-	ÖYKÜ	- - - - -	ÖĞRETMENE MEKTUP
101	-	ŞİİR	- - - - -	ÖĞRETMENLER
102	-	ÖYKÜ	- - - - -	ÖZEL ANNEDEN CENNET KUŞUNA MEKTUP
104	-	ÖYKÜ	- - - - -	SİZ Mİ ÖZELSİNİZ, YOKSA BİZ Mİ GENEL?
107	-	ŞİİR	- - - - -	OĞLUM
108	-	ÖYKÜ	- - - - -	ANNELİĞİN SİHRİ
110	-	ÖYKÜ	- - - - -	ÖZEL EĞİTİM MERKEZİNİN HAYATIMIZDAKİ YERİ VE ÖNEMİ
113	-	ŞİİR	- - - - -	REHABİLİTASYON GÜNLÜKLERİ
114	-	ÖYKÜ	- - - - -	EVİMİZİN GÜLEN YÜZÜ
115	-	ÖYKÜ	- - - - -	BEYAZ GÜVERCİN,
116	-	ŞİİR	- - - - -	GÜZEL
117	-	ÖYKÜ	- - - - -	SADECE SEVGİ YETER
118	-	ÖYKÜ	- - - - -	SESSİZ MELEĞİM
119	-	ŞİİR	- - - - -	OĞUL
120	-	ÖYKÜ	- - - - -	SEVGİ ANAHTARI
122	-	ÖYKÜ	- - - - -	SİP(i)RENS
125	-	ŞİİR	- - - - -	KIZIM
126	-	ÖYKÜ	- - - - -	SİZ HİÇ EVLADINIZI FANUSA KOYMAK İSTEDİNİZ Mİ?
127	-	ÖYKÜ	- - - - -	SESSİZ ÇİĞLİKLER...
129	-	ŞİİR	- - - - -	HAYAL BU YA
130	-	ÖYKÜ	- - - - -	SENİN YOLUN
134	-	ÖYKÜ	- - - - -	UMUDU YAŞAMAK
135	-	ŞİİR	- - - - -	SÖYLEMEK İSTEDİKLERİM
136	-	ÖYKÜ	- - - - -	UMUT IŞIĞI
139	-	ÖYKÜ	- - - - -	UMUT...
141	-	ŞİİR	- - - - -	SEVGİ İLE ÇIKILAN YOLCULUK
143	-	ÖYKÜ	- - - - -	UMUT VARSA ENGEL YOKTUR
144	-	ŞİİR	- - - - -	BEN BİR ÇOCUĞUM
145	-	ŞİİR	- - - - -	BİR ÇOCUĞUM VAR ÖZEL
146	-	ÖYKÜ	- - - - -	MERHABA OTİZM, MERHABA UMUT
150	-	ÖYKÜ	- - - - -	BİR İŞİTME ENGELLİNİN GÖZÜNDEN DÜNYAYA BAKIŞ
153	-	ŞİİR	- - - - -	YARADAN BÖYLE EMRETTİ
154	-	ŞİİR	- - - - -	"ANNE SABRET!"
155	-	ŞİİR	- - - - -	YÜREĞİN ELLERİMDE
156	-	ŞİİR	- - - - -	OĞLUMUN HAYATI

ÖN SÖZ

Uygar toplum olmak, özel eğitime ihtiyaç duyan bireylere gösterilen yakın ilgi ve onların sorunlarının çözümü konusunda harcanan çaba ile mümkündür. Bu vatandaşlarımızın sağlık ve eğitim hizmetlerinden yararlanmaları, iş hayatı ve sosyal hayata katılımlarının sağlanması, onlara hak ettikleri sevgi ve saygıyı göstermek kamu kurumları, yerel idare ve sivil toplum olarak hepimizin sorumluluğudur.

Ülkemizde son yıllarda sosyal devlet olmanın gereği olarak, toplumun dezavantajlı kesimlerine yönelik geliştirilen politikalarla bu vatandaşlarımızın toplumun eşit bireyleri olarak sosyal hayata iştirak edebilmeleri, toplumla bütünleşebilmeleri ve yaşam standartlarının geliştirilmesi için sevindirici pek çok düzenleme yapılmıştır. Bu konuda başta kamu ve mahalli idareler olmak üzere önemli görevler tevdi edilmiş ve hizmetlere ulaşılabilirlik önemsenmiştir. Bakım ve rehabilitasyon hizmetleri, kamu ve özel sektörde istihdamın teşvik edilmesi, özel eğitim destekleri olmak üzere birçok alanda önemli adımlar atılmıştır.

Özel eğitime gereksinim duyan kardeşlerimizin sorunlarını kendi sorunumuz bilerek, onların tüm insan haklarından eşit olarak yararlanmalarına yönelik çalışmalarımız artarak devam edecektir.

Bütün bu duygu ve düşüncelerle bu konuda ben de varım diyerek, bu projeye katkı sunan herkesi sevgi ve muhabbetle bir kez daha selamlıyorum.

Özel eğitime gereksinim duyan bireylerin anne babası olmayı bize bütün samimiyetleriyle anlatan velilerimize, projeyi yürüten Artvin Rehberlik ve Araştırma Merkezine ve bu eserin siz değerli okuyucularla buluşmasına katkı sunan Artvin Milli Eğitim Müdürlüğümüze teşekkür ediyorum, sağlık ve esenlikler diliyorum.

Yılmaz DORUK
Artvin Valisi

TAKDİM

Engelli insanlarımızın hayatlarının ne kadar zor olduğunu, bazen onların hayatlarını kolaylaştırmak adına çok yetersiz kaldığımızı ancak engellilerimizin hayatlarını çok yakından izleyebildiğimizde fark edebiliyoruz ne yazık ki.

Ülke nüfusumuzun azımsanmayacak bir bölümünü oluşturan engelli vatandaşlarımızın sorunlarına sahip çıkmak, onların yaşama sevincini yitirmeden, mutlu bir hayat sürmeleri için çaba göstermek ve eğitim ile engelleri aşmak toplum olarak sorumluluğumuzdur. Günümüzde engellilerin günlük yaşamlarını kolaylaştırmaya yönelik birçok çalışma yürütülmektedir. İnsanı ilgilendiren her konuda olduğu gibi bu konuda da asıl görev eğitime ve eğitimcilerimize düşmektedir. Hatta diyebilirim ki hiçbir konuda eğitime bu konuda olduğu kadar muhtaç değiliz son zamanlarda. Bu bakımdan da bu çalışma gerçekten çok değerli.

Aslında insanlarımıza engelin bir kişilik sorunu değil, hayatın doğasından kaynaklanan bir güçlük olduğunu anlatabilmeliyiz. Engel hayatın doğasında var olan ve hepimizin farklı seviyelerde boğuşmak zorunda olduğu bir olgudur. Asla insanların varlıklarından doğan bir olumsuzluk değildir. İnsan ancak kendi tasarrufunda olan, kendi sorumluluk alanındaki olgular üzerinden değerlendirilebilir. İnsan iradesi ve sorumluluğu dışında, maruz kaldığı nedenlerin sonuçlarından dolayı değerlendirilemez, asla yargılanamaz. Gerçekte insanlık dünyasında engel, ahlaki sorumlulukların dikkate alınmamasından kaynaklanır ki yukarda bahsettiğimiz olumsuzluklara maruz kalan insanların bu mağduriyetlerini onların iradesinin eseriymiş gibi değerlendirmek, işte bu gerçekten ahlaki bir engeldir.

İl Milli Eğitim Müdürlüğümüzce uygulanmakta olan Engelleri Birlikte Aşalım Projesi kapsamında yürütülen faaliyetlerden birisi de özel eğitime gereksinim duyan bireylerin anne babalarına yönelik hazırlanan bu çalışmadır.

Özel eğitime gereksinim duyan bireylerin ailelerinin yazdığı öykü ve şiirlerden oluşan 'Bizi Bizden Dinleyin' isimli eser, engelli bireylere yönelik çok faydalı bir çalışma olmuştur. Bu vesile ile çalışmaya öykü ve şiir gönderen bütün velilerimize, projeyi yürüten Rehberlik ve Araştırma Merkezi çalışanlarına, emeği geçen herkese en kalbi duygularıyla teşekkür ediyorum.

Abdulcelil KAHVECİ
Artvin Milli Eğitim Müdürü

TEŞEKKÜR

Güzel şeylerin ortaya çıkması ve paylaşılması özverili bir takım çalışmasını gerektirir.

Artvin Rehberlik ve Araştırma Merkezi olarak amacımız, saygı ve hoşgörü ile yaklaşmayı bilen, olumlu ve destekleyici paylaşımlar gerçekleştiren, empati becerisi gelişmiş nesiller yetiştirmeye katkı sunmaktır. Bu doğrultuda özel çocuklarımız ve aileleri ile yapmış olduğumuz paylaşımlar sürecinde “Özel Eğitime İhtiyacı Olan Bireylerin Anne Babası Olmak” duygusunun toplumda yeterince anlaşılmadığını düşünmekteyiz.

Onların düşüncelerini paylaşmak, yanlarında olduğumuzu hissettirmek amacı ile çıktığımız bu yolculukta, bizleri destekleyen Artvin Valisi Yılmaz DORUK Beyefendiye, İl Milli Eğitim Müdürü Abdulcelil KAHVECİ Beyefendiye, 81 ilden öykü ve şiirlerini bizlerle paylaşan özel ailelerimize, çalışmalarımızın her aşamasında fikir ve önerileri ile aktif katkı sunan İl Milli Eğitim Şube Müdürü Ahmet BÜRLÜKKARA, Aybike KURT GÜLTEKİN, Merve Elif MUTLU, Nuray GÜMÜŞ, Elif KAPLAN, Feride ÇELİKDEMİR 'e, özenle, samimiyetle ve tüm hassasiyetleriyle eserleri inceleyen, kitap haline dönüşmesine destek veren Artvin Rehberlik ve Araştırma Merkezi öğretmenlerine ve çalışmalarımıza katkı sunan Türkçe ve Edebiyat öğretmenlerine teşekkür ederim.

Devrim ÖZBAYRAK
Artvin Rehberlik ve Araştırma Merkezi Müdürü

Bizi
Bizden

DİNLEYİN

MERHABA OTİZM, BİZ GELDİK

Meleğim yorgunluktan uyuyakalmıştı. Kucaklayıp yatırdım yatağına. Dalıp gittim. Bir film izliyordum sanki. Seneler önce değil, sadece bir sene önce.. Yıl 2018. Hayatım çok normal seyrediyordu. Dört buçuk yaşında bir kızım, bir buçuk yaşında bir oğlum vardı. Kafamın içinde dolaşan onlarca soru hep beynimi meşgul ediyordu. Ama bir o kadar da bu sorulara karşı çıkan etrafımdaki insanlar, ailem... Hani babası da öyleydi ya, dayısı da geç konuştu ya, ablası da geç yürüdü ya. Küçük çocuktan daha ne bekliyorsam.! En büyük yanılsım da yaşıtları ile kıyaslamam. Evet, doğruymuş kıyaslamamalıymışım. “Her çocuk farklıymış.” Bunu söylemeye en çok benim hakkım var artık. Ama ben ailemin bana söylediği şekilde söylemiyorum. Ses tonum ve içine yüklediğim anlam çok farklı. Şimdi söylüyorum önce kendime sonra herkese “Her çocuk farklı” benimki bir “melek”, sizinkinin farkı ne?

Meleğim 2 yaşına artık. Bir sürü doktor kontrolünden geçti. Oyun odalarına girdi, gözlemlendi. Oradan heyete, oradan da RAM'a gittik . Bir uzman gördü, kurul tarafından incelemeye alındı ve raporumuz çıktı.

Her ne kadar kabullenerek gitsem de hep doktorların ağzından çıkacak kelimelere baktım. Yüreğimle Rabb'ime yalvardım. “Bir şey yok bu çocukta” derler mi diye. Demediler..

Meleğime otizm teşhisi kondu. Rehabilitasyon arayışı içindeyiz. Oğlumu değerlendirmeye alıyor öğretmenler. Ben yine ağızlarına bakıyorum. Onlar da hiçbir şey yok demedi. Bazen öğretmen değişikliği oluyor ama yok, hiç kimse istediğim cümleyi kurmadı. Ben de kabullendim sandığım gerçeği, tekrar, son kez, tamamen kabullendim.

Çocuğuma engelli raporu almak için bir günümü harcadım. Bir kucağımda oğlum, bir kucağımda doldurmam gereken evraklar, çekirtmem gereken fotokopiler... Mesai saatinin bitimine kadar yetiştirmem gereken işlerin listesini sıraladım aklımda. Gözüm de saatimde. Her şeyi kabullendim enerjimi doldurdum yüreğime. Ben bu işin üstesinden gelebilirdim. Ne de olsa Allah dağına göre kar verirdi. Ta ki doldurmam gereken dilekçe elime verilene kadar. Oğlumun rehabilitasyon desteği alabilmesi için özürlü raporu çıkarılmasını arz ediyordum. Kaldım öylece, hayatım durdu sandım. Herkesin zamanı akıyor, koşturmaya devam ediyordu. Ben zamanımı dondurmuştum âdeta. Sağımdan solumdan çarpan insanlarla kendime geldim. Duran zamanımı tekrar çalıştırdım ve koşturmaya devam ettim.

Akşam olmuş, eve gelmişim. Kollarım, bacaklarım yorgun ama yüreğim daha yorgun, hayallerim kırık. Ayağımda oğlum uyutmaya çalışıyorum. Her zaman söylediğim ninni dilimde ama bu sefer farklı. Acaba diyorum bunu yazan neler yaşamıştı da bu ninni döküldü dilinden. Gözlerimde yaşlar, sesim titrete...

Bebek beni deli eyledin,
Yaktın yıktın kül eyledin,
Her kapıya kul eyledin,
Nenni nenni nenni nenni.....

Yeni hayatımın ilk gününe bu ninni ile başladım. Eski kırılan hayallerim için hıçkıra hıçkıra ağladım. Sonra sustum, yeni hayaller kurdum. Eskilerini yırtıp attım. Ayağa kalkıp oğlumu kucağıma alıp yerine yatırdım. Artık hiç bilmediğim bir kitabın önsözündeydim. Tek duam inşallah çok akıcı bir kitaptır da bir solukta biter. “Merhaba otizm biz geldik...”

Annelik fedakârlık istiyor ya bunu en çok biz hissediyoruz bence. Öyle normal çocuklara sahip annelerin yaptığı fedakârlıklardan değil bizimkiler. Hani anneler yemeyip yedirir ya. Ben oğluma akşam 21.30'a kadar su vermedim bir gün. İşte benim fedakârlığım.. 5-6 saat içinde 5-6 yıl yaşlandım, asla unutamayacağım hep içimde kanayacak bir anım oldu, olsun. Su demeyi öğrendiği halde inatlaşıp demedi çünkü. Bidonu bana getirdi, beni bardağa götürdü ama su demedi. Ben de su içmedim oğlumla birlikte. O susadı benim içim kavruldu. İnadını şimdi kırmazsam daha büyük olarak bana geri dönecekti biliyorum. Ben kazandım. Bardak elinde geldi ve 'su' dedi. Doldurdum iki bardağı, karşılıklı içtik oğlumla.

Üniversiteyi AÖF'den okumaya başladım. En büyük hayalimdi üniversiteden mezun olmak. 1. Sınıf bitti. Meleğim dünyaya geldi. Bebeğim var dedim seneye devam ederim. Ama bir sene sonra Meleğimin eğitime benden daha fazla ihtiyacı olduğunu öğrendim ve en büyük hayalimi rafa kaldırdım. Al dedim kendime koca bir fedakârlık daha yaz hanene.

En büyük korkum yıllar sonra oğlum kendi hayatını idare edebilir durumda olmazsa bu yıllarımı düşündüğümde keşke daha fazla ilgilenseydim, daha fazla fedakârlıkta bulunsaydım da oğlum daha iyi durumda olsaydı demek. Bu yüzdendir hep çabalamam, çok yorulmam. Ömrüm yettiğince, gücüm el verdiğince, aklım erdiğince oğlum hep baş tacım. Bir gram ağırlığını hissetmem omuzlarımda. Ama işin başka yönleri de var işte.

Bir gece arkadaş oturmasından dönüyoruz. Yanımızdan coşkulu bir asker uğurlama konvoyu geçiyor. Eşim kızdı. “Bu nedir ? Bu kadar ne gerek var?” diye söylendi.. Söylendi.. Ben sustum. Çenem titredi, boğazım düğümlendi, yanaklarımdan nereye saklayacağımı bilemediğim birkaç damla yaş süzüldü. Sanki yanaklarımdan omuzlarıma, oradan da yüreğime düştü. İki damla yaş ne kadar ağır olabilirdi ki..? İnanın çok ağır. Altından kalkamayacak kadar, bir kuru mendille silinip atılamayacak kadar. Eşim söylenirken benim aklımda sadece bir soru vardı. “Peki, benim Meleğim askere gidebilecek miydi?”

İşte bu asıl mesele. Ömür boyu oğlumun dili, aklı, eli, ayağı olurum ama ah bu kısacık ama çok ağır anlar olmasa.

Keşke yaramaz çocuklara laf söylemese kimse. Arkasından konuşmasa. Acaba o çocuğu oturtmayan sorunu ne? Konuşmamasının sebebi annesinin ilgilenmemesi diye etiketlenmese. Otobüste, dolmuşta çok ağlayan bir çocuk görünce ters ters bakmasalar. Acaba o çocuk kalabalıktan neden rahatsız oluyor? Annesi o kadar

ağlayacağını bile bile neden bindirmiş olabilir o otobüse? O düşünülse. Ağlayan bir çocuğa çıkarıp şeker vermeseler mesela. “Annesi ağlarken bunu kabul edemeyiz” dediğinde anne kötü olmasa. Çocuğum ninesinin, dedesinin elini öpmediği, onlara sarılmadığı, onlarla konuşmadığı için yabancı olmasa keşke. “İyi o zaman biz de seni değil ablanı severiz” demeseler..

Her zaman üzülüyor değilim tabi. Eğitime başladıktan 2 ay sonra oğlum ilk kez “ANNE” dedi bana. Ben ağladım, öğretmeni ağladı. Ama bu sefer mutluluktan. Sonra düşündüm ne kadar şanslıydım. Hangi anne çocuğu ona “anne” dedi diye benim kadar sevinmiştir ki?

Bir yıl geçti. İki yıllık daha rapor aldık. Ama işler yolunda. Oğlumla göz göze gelebiliyor, birbirimizi anlayabiliyoruz. Eğitime cevap veriyor. Kendi iç dünyasından çıktı.

Ben artık inanarak söylüyorum artık “Gerçekten her çocuk farklıdır”. Hiçbir çocuğu başka bir çocukla kıyaslamayın. İnsanların yarası nerededir bilinmez. O yüzden mutlaka eleştireceksek kırıp dökmeden yapalım. Herkesin çocuğu kendine mükemmeldir. Ama benimki hem mükemmel, hem “MELEK”...

Zeynep GÜLCAN

BİR MELEKLE YAŞAMAK

Hastaneden ayrılıp eve doğru arabayla yola çıktıklarında, ellerinde bir tanı ve kafalarında pek çok yanıtlanmamış soru vardı. Oğullarının durumu:“Başka türlü adlandırılmayan yaygın gelişimsel bozukluk”tu. Yüzleşmeye başlamış ve henüz tam olarak anlamlandırıp hazmedememiş oldukları gerçeklerden, kendi geldikleri dünyaya, üç beş saat öncesine dek her şeyin tanımsız olduğu, o eski cennet dünyalarına geri dönüyorlardı...

Güneş araba camlarına tam karşıdan vurup yolu parlatıyor, yoldan yansıyarak göz alıyordu. Anne başını cama doğru yasladı ve yaşamına anlam katan, şimdi düşünmeden edemediği ve ne yapabileceğini bilmediği oğlunun hayatını gözden geçirmeye başladı.

Hiç unutulabilir miydi o günü? Göğsünü yaran o dehşetli ağrıyla birlikte, delice atan nabzının ameliyathane duvarlarında yankılanışını... Anestezist ,başına doğru geçip onu sakinleştirmeye çalışırken ,acının hafifleyeceği yerde bedeninde hızla yayılırken duyduğu çaresizlik duygusunu...Başında durup sakinleşmesi için omuzlarına dokunan anestezist :

“ Bak bu senin bebeğin, gördün mü? Bak şurada !” demişti. Derin derin nefes alıp bedenini sakinleştirmeye çalışırken, başını yavaşça sola doğru çevirmiş ve hemşirenin temizlediği minik bebeğini görür görmez tüm acısını unutmuştu.

Yeşil duvarlı hastane odasında , pembe çarşafın içinde yatarlarken toz pembe bir haleyle kuşatılmışlardı. Sanki görünmez melekler odada dans ediyorlardı . Anne ;şefkati ,kutlamayı ,rahmeti iliklerine dek hissediyor ,sağlıklı ve sorunsuz bir şekilde bebeğine kavuştuğu için şükrediyordu.

Günler ardı ardına geçiyordu .Küçük melek büyüyordu .Legolardan, küplerden , kutulardan köprüler, trenler, roketler inşa ediyor , şehirler kuruyordu . İhtiyaç duyduğu her şeyi kendisi yaratıyordu. Küçük, işe yaramaz , kırık dökük eşya parçalarını birbirine ekleyip trenler ,denizaltılar yapıyor, kağıda çizip boyayıp kestiği rayları ,yaptığı trenlerin altına döşeyip oynuyordu. Yaptığı her şeyi “Yeni icadım!” diye ailesine takdim etmekten büyük mutluluk duyuyordu.

Anne ve babası küçük melekleriyle yaşamaktan, onun dünyasına onun iyilik dolu gözleriyle bakmaktan çok mutluydular. Eren'in bulaşıcı neşesi ve mutluluğu içinde cennet gibi bir dünyada yaşıyorlardı. Onun özel bir insan olduğunu içten içe biliyorlardı.

Eren inanılmaz derecede uyumlu ,uzlaşmacı ,sevecen ,hoşgörülü ,affedici ,kompleksiz ve sıkıntısız bir çocuktur. Motivasyonu yüksekti .Kendi ilgi alanlarında iş yapar çalışırken, azimli ve mutluydu. sevgisi, yarışsız emeği ve çabası ona daima daha fazla sevgi ve güzellik olarak geri dönüyordu .Hayata olan doğal sevgisi ,doğasını maskesiz ,safça yaşayışı; insanların sevgisini, sempatisini, onun için fedakarlık yapma arzularını üzerine çekiyordu.

İletişime o kadar açık ve o kadar cana yakındı ki onun otistik olabileceği kimsenin aklına gelmemişti. Oysa ki Eren yaşlıtlarına göre çok geç konuşmuştu.

Çocuklarla uzun oyunlar kuramıyor, ilk birkaç dakikadan sonra kendi bildiği şekilde oynuyor, sıkılıp yeni bir oyuna geçiyordu .Annesi ara ara oğlunun durumundan şüphelense ,bazı konularda geciktiğini bilse bile, onu etiketlemeden önce ona bir şans vermek istiyordu. Belki Eren'in biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Belki biraz daha farklı bir gelişim süreci vardı. Bunları uzun süre düşünüp durmuştu...

Geçen zaman içinde, oğlundan beklediği hızlı gelişimi bir türlü göremediği için şüpheleri yoğunlaşmış ve geç kalmaya başladıklarını hissederek apar topar çocuk psikiyatrisinden randevu almıştı.

O gün ,gerçekten çok zor bir gündü. Karşlarına değerlendirme soruları çıkıp ta aradı ardına olumsuz yanıtlar vermeye başladıklarında, Eren'in yapması gereken ne kadar çok şeyi yapamadığını fark edip hüznünlendiler. Anne düşündü. Eren beş yaşında olmasına rağmen halen pantolonunun düğmesini ilikleyemiyor, üst giysisini kendisi giyip çıkaramıyordu. Böyle belirgin şeylerin nasıl farkına varamadığını düşünerek içten içe kendini suçlu hissetmeye başladı.

Birden araba yolda minik bir çukurun üstünden geçti ve sertçe sallandı. Sessizliğin içindeki düşünceler dağıldı... Hava kararmaya başlamıştı ve eve neredeyse varmışlardı.

Nisanın güneşli ,taze çimen ve papatya kokulu günleriydi .Umut ve hüznün bazen iç içe geçse de yaşama sevinci ve umut baskın geliyordu. Yavaş yavaş yeni yaşamlarına alışmaya başlamışlardı. Bir akşam üstü havanın güzelliğinden istifade edip ellerinde kamyon, kürekler ve kovalarla parkın yolunu tuttular.

Parkın zemini boydan boya oynamayı çok seven Eren neşeyle parka koştu ve kumları, küreğiyle kamyonuna doldurmaya başladı. Büyük bir keyifle oynarken, yanına kendisinden yaşça küçük olan kara kuru bir çocuk yaklaştı. Eren'in elindeki küreği alıp, izin almadan oynamaya başladı . Neyse ki yanlarında iki kürek vardı .

Küçük çocuk tüm kumları önüne doğru çekip, önüne yığıdığı kumları göstererek:

“Bak ,benim senden daha çok kumum var, seninki az!” dedi . Eren keyifle:

“Evet benimki az, seninki çok” dedi. Sonra çocuk oyundan sıkıldı ve kule yapmayı teklif etti. Eren kabul etti. Az sonra her ikisi de birer kule yaptılar. Çocuk kulesinin üzerine bir kaç kürek kum daha yığı.

“Bak ,benim kulem seninkinden daha büyük!” dedi aşağılayan bir sesle.

Eren:”Evet. Senin kule büyük, benimki ise küçük” dedi. Üstünlük kuramayan ve tüm hamleleri boşa çıkan çocuk, iyiden iyiye gerilmeye başladı .Az sonra :

“Bu kumların hepsi benim ,sen git kendine başka kum bul ” dedi. Eren gidip parkın başka bir köşesinden kum taşımaya başladı. Küçük çocuk en sonunda tüm kuleleri ,kumları kaydırağa da tekme atarak parktan uzaklaştı.

Eren'in annesi olan biteni sessiz sedasız izliyordu... İki çocuk arasındaki diyalogu bir film izler gibi izlerken, çocukların iç değer ihtiyaçlarını, rekabet ile kendilerini kanıtlama ve sevilir kılma çabalarını izlediğini biliyordu.

Küçük çocuğun, Eren'den daha fazla sevgiyi ,doğallığı ,kabulü öğrenmeye ihtiyaç duyduğunu ,Eren'in ise bu dünyanın kuralları içinde hareket etmeyi öğrenmek için ,normal kabul edilen çocuklarla iletişim kurup oynarken öğrenmeye ihtiyaç duyduğunu fark etmişti .

Özel çocukların kendi mutlu oluş becerileriyle, maskesizlikleriyle, yargısızlıklarıyla, özel alanlara odaklanabilme becerileriyle ne kadar etkili ve güzel modeller olduklarını, aynı zamanda tüm insanlar için ne kadar net birer ayna olduklarını fark etmişti. Anlıyordu ki hiç bir varoluş sebepsiz değildi. Farklılıkların özgün ve tamamlayıcı bir işlevselliği olduğunu görüyordu. Hayat aslında kazananı ve kaybedeni olmayan bir oyundu. Her şey birlikte gelişmek için vardı. Ve dünyanın her türden özel insana ihtiyacı olduğu doğrudu.

Küçük meleğinin elinden tutup onu yerden kaldırdı. Eve doğru yürürlerken sayesinde öğrendiği her şey için içtenlikle şükrediyordu. O eli bir daha hiç bırakmayacaktı.

Ash ÖZALP

KIRMIZI FULAR, YEŞİL MANDAL

Her şey uzun yıllar sonunda “Eyvah, ne yapacağız biz şimdi?” dedirten bir haberle başladı. Doktorumuz iki minik kalbin attığını söylediğinde deli olmuştuk eşimle. Artık bizim yuvamızda da kulaklarımızı dünyanın en güzel melodileri, çocuk kahkahaları dolduracaktı.

İkiz olmak nasıl bir şeydi ki acaba? Sosyal medya araştırmaları başladı. Düşündük, okuduklarımızı, izlediklerimizi birleştirdik. Dünyaya, hazır bir arkadaş ile birlikte gelmek; yaramazlık yapmak için suç ortağı olmaktı ikiz olmak. Aynı gün ve aynı dakikada doğup bambaşka karakterler çizip astrologlara meydan okumak; yollar ayrıldığında ayrılanın sadece yol olmayıp, çok daha fazlasını kaybetmekti. Aslında zordu ikiz olmak... Yalnız kalmanın ne demek olduğunu hiç bilemezdin. Aynı anda dış çıkarır, nezle olur, ağzın burnun akar, annenin biricigi olmak isterdin. Ama ya anneni ya da annenin kucağında seni çekiştiren bir ortağın olurdu her daim.

Zorlu bir sürecin sonucunda beklenen gün geldi ve bir kız bir erkek meleğimiz tüm ailemizi şenlendirdi. Başlamıştı yeni hayatımız. Tamamen tüm yeni çocuklu ev halleri. Her daim dağınık...

Nasıl olduğunu anlamasak da geçti zaman ve büyüdü meleklerimiz. Gülücükler sesli kahkahalara dönüşmüş; emeklemeler, gelene gidene el sallamalar başlamıştı. Ama yine de bir terslik hissediyorduk. Dokuz aylıklardı. Göz teması kurmuyor ve isimlerine seslendiğimde bakmıyorlardı. İlk soru işaretleri oluşmuş, kafamın bir köşesine serpmiştim endişe tohumlarını. On altı ay civarında kısa süreli göz temasları başlamıştı. Gerekli bütün testler yapıldı, herhangi bir problem görülüyordu. İkiz çocuklar geç gelişmekteydi yaşlarına göre. Çevreyle ve birbirleriyle ilgileniyor, tanıdıklarına tepkiler veriyorlardı. Ayrıca huzurlu bebeklerdi. Çalışan bir anneydim. Mümkün olan her zamanı onlara ayırıyor elimden gelen tüm çabayı sarf ediyordum.

Yirmi dört ay civarında biz konuşma beklerken var olan üç beş kelime yok oldu, azıcık olan göz teması da kayboldu. Çevrelerine ve birbirlerine olan ilgilerini kaybettiler. Evet, vardı problem ve biz bunu kendi çabalarımızla yok edemiyorduk. Doktora gittik, testler ve incelemeler yapıldı. Şüphelerimiz oluşmaya başladığında araştırmalara da başlamıştık. Duymaktan ödümüzün koptuğu, kondurmak istemediğimiz o sözcüğü söyledi doktor tanı olarak: Atipik Otizm... Nisan ayıydı. Otizm farkındalık ayında konmuştu tanıları kuzularımın. Yapılacaklarla ilgili bilgilendirildik. Çok küçüklerdi. Otizm için erken tanı ve eğitim çok önemliydi.

Dünya başımıza yıkılmıştı. Otizm hakkında epeyce bilgi edinmiş, eğitmişim kendimi şüphelerim başladığından beri. Çocuklarıma her baktığımda inen gözyaşlarımı dindiremiyordum bir türlü. Özgür bırakacaktım kendimi. Ağlamak, bağırarak, şansızlığımı kızmak, bir şeyleri kırıp dökmek serbestti o gün. Öyle de yaptım. En çok çocuklarımin minicik halleriyle omuzlarına binecek yükleri, yaşayabilecekleri güçlükleri düşündükçe onlar adına yaşadım isyanımı. Yıllarca mücadele edip ancak on üç yıl sonra anne babalığı tadabilen bize yandım. Çocuk yetiştirmek çok zor, büyük bir sorumluluktan zaten. Hem ikiz hem de otizimli. Daha

anne babalığı yeni öğrenen bizler nasıl hakından gelecektik bu durumun. Sönmedi kalbimizdeki yangın, sabaha kadar kapanmadı gözler.

Güneş, muhteşem bir huzuru hissettirerek doğuyordu yeni güne. Vakit çok değerli, yapılacak çok şey vardı. Öncelik kabullenmekti. İyi bir plan yapılmalı; iyi bir özel eğitim kurumu, deneyimli bir öğretmen bulunmalıydı. İlkokula başlamalarına dört yıl vardı. Bu süre içinde halledilmeliydi. Yoksa okulda nasıl bir hayatları olacaktı ki? Dört yıl uzun bir süreydi. Büyük ihtimalle çözerdik iki sorunu... Ne güçlükleri yenmiştik biz. Başladı hemen özel eğitim hayatı...

Eğitime götürmek dayanılmazdı. Daha okul sokağına girerken kopuyordu kıyamet. Haftalarca her ders saatinde sürekli ağladılar, inat ettiler, hiç ilgilenmediler. İki ay sonra ders işlemeye başlayabildiler ancak. İlk hedefimiz göz temasını sağlamaktı. On dört ay sonra göz temasları başladı.

Çok yorucu, stresliydi bizim için bu dönem. En doğru, en faydalı kararları vermeliydik. İşimden ayrılmam gerekiyor muydu acaba ya da çalışsam daha mı faydalı olurdu? Ama ben iyi olursam çocuklarım daha iyi olurdu muhakkak... Çalışırken iyiydim ben. O zaman çalışmaya devam etmeli; çocuklarımla birlikte geçireceğim zamanın kalitesini arttırmalıyım.

Otizm ile yaşamak çok farklıydı. Küçüklüklerinde şımarık birer çocuk imajı verirken yaşları büyüdükçe yaşlıları ile aralarındaki fark açılmaya başlamıştı. Hala konuşamıyor, isteklerini anlatamıyorlardı. Oğlum yeşil rengini çok seviyordu. Aylarca yeşil mandal taşıdı elinde hep. O küçücük yeşil mandalın onu o kadar rahatlatmasına inanamıyordum bir türlü. Kızım tipik kız çocuğu, süslenmeyi çok seviyordu. Bir gün kırmızı bir fular taktım boynuna dışarı çıkarken ve her dışarı çıktığımızda en önemli parçası oldu kızımın. Olmazsa olmazımızdı artık yeşil mandal, kırmızı fular...

Aradan üç yıla yakın bir zaman geçmiş, eğitimleri aralıksız devam etmekteydi. Daha fazla eğitim almalydılar. Raporlandırmamıştık gelececeklerini etkilemesin diye. Galiba ilkokula kadar çözümlenemeyeceğini de fark etmiştik içimiz yanarak. Artık benim yavrularımın da engelli raporu vardı. Saatlerce sokakta yürüdüm o gün. Sohbet ederek yürüyen anne ve çocuklarını izledim ağladım, okulda arkadaşlarıyla bağıra çağıra oyun oynayan çocukları seyrettim ağladım, çare düşündüm; bulamadım yine ağladım. Evet, biz yaşadık, bakardık çocuklarımıza tüm sevgimizi vererek bir ömür boyunca. Ama ya sonra bize bir şey olursa... İşte en çok korkutan buydu bizi de diğer tüm engelli evlada sahip olan aileler gibi... Çözüksüzdü. Nasıl olduysa bir gün "Rabbim düşünmüştür elbet bir çözüm." deyip kafamdan sildim ve buna yürekten inandığım andan itibaren rahatladığımı hissettim.

Sabırımız artmalı, umudumuz hiç yitirilmemeliydi. Çok uzun ve zorlu bir tuvalet eğitimi dönemi yaşadık. Dört yaşındaydılar. Anaokuluna başladılar ve ciddi bir problemleri olmadı.

Gelmişti ilkokul çağı. Kaynaştırma olarak başladılar ilk olarak. Aynı kaderi paylaştığımız birçok aileye göre şanslıydık; çünkü iyi bir öğretmene ve anlayışlı velilere sahiptik. Çocuklar da uyum sağlıyordu yeni ortamlarına. Hâlâ konuşamıyorlardı. Öğretmenimiz ayrılmak zorunda kalmıştı iki ay sonra. Bu arada bazı sıkıntılar yaşamaya başlamıştık yeni öğretmenimizle. Yüreğimi ta derinlere kadar

yakan söylemleri oldu. Sınıfında istemediğini belirtti, zira uğraşması gereken yirmi sekiz tane çocuk vardı. Israrcı olursam özellikle oğlumun atardı sınıfın bir köşesine... Anlamaya çalıştım, anlayamadım. Nereye kaybolmuştu empati? Bir ay içinde açıldı başka bir okulda otizm alt sınıfı ve öğretmen bütün sorunlarından kurtuldu. Yeni okullarında mutluydular. Diğer öğretmenler ve öğrenciler tarafından sınıflarına davet ediliyor, sevgiyle karşılanıyor, kaynaşmaya çalışıyorlardı.

Mutlu olmayı başarmıştık biz. Çok zorlandığımız, kırıldığımız günler de oldu. Vardı bizim de hayallerimiz en kıymetlilerimizle ilgili. Çevremizdeki aileler çocuklarını en iyi okula gönderme planları yaparken, bize “okumasalar da olur, dua edin yatalak değiller, daha beteri de var” gibi söyledikleri sözler teselliden ziyade üzücü oluyordu. Onlara da kıyamazdım ki... Destek olmaya çalışıyorlardı. Anne yüreğim; benim çocuklarım daha iyi diyemezdi. Melekti hepsi.

Dokuz yaşındayken kızımın 1-2 heceli kelimeler sonra da minik cümleler başladı. Arttı git gide konuşmalar, okuyup yazma da gelişti üç yıl içinde. Hiçbir zaman yitmediğim umudum katlanarak arttı. Hala sıkıntılarımız olsa da; artık kendini ifade edebiliyor, şakalar yapıyor, hatta yalan bile söyleyebiliyor. İsim bile taktı hepimize. Ben beyaz tavuk, eşim kutup ayısı, kardeşi de aslandı onun için. Öğretmenleri de kelebek, tavşan, uğur böceği kendisi de sarı civciv.

Oğlumun davranışları da düzelmmişti epeyce. Anlıyor ancak konuşamıyordu ve bu onu zorluyordu. Çok çabalıyorduk konuşması için. Bazen öfkeleniyor ve içli içli ağlıyor. Kahroluyoruz o zaman; sarılıp sıkıca sevgimizi hissettirmekten, ona güven vermekten ve dua etmekten başka çok fazla bir şey gelmiyor elden. Umudum hiç tükenmedi; konuşacak oğlum bir gün inşallah.

Yaşamayı öğrendik biz otizmle. Güçlendik. Onlar büyüyemeyen çocuklardı. Emek verdik, ilkeler edindik. Yaşamak çok güzel bir hediye idi ve bunun değeri bilinmeliydi. İnanç, umut ve çabamızı yitirmedik. Güzel görülen rüyalar bile umut kapısı oldu. Hedefimiz bir adım ötesiydi ki başarılı olalım. Mutlu çocuk değil miydi en büyük hedef... Hedefe ulaşılmıştı. Başarılıydık biz. Çok mutlu ve neşe dolu çocuklarımız. Belki bu da bizim tesellimiz. On yıl içinde ne dağlar aşttık, aşılacak kocaman dağlar var önümüzde. Güçleniriz daha da çevremizdekiler ve destekleriyle...

Evlatlarımız... Koklamaktan bıkmadığımız, yuvalarımızın neşesi, yaşama sebeplerimiz. Dualarımızın temeli, mutluluklarında onlardan kat be kat mutlu olma halimiz. Dünya bir yana, onlar bir yana dediğimiz... Eksilmesin, o güzel gözlerinizden ışık, yüzlerinizden gülümseme. Dolsun taşsın yüreğiniz sevgiyle... Değmesin ayağınıza taş, gözünüze yaş... Hep iyilere, güzelliklere çıksın yolunuz... Dünyanın en güzel çiçekleri. Hiçbir zaman solmayın siz...

Gülden VOLKAN

MESELA

Bugün Eylül,
Bugün okulun ilk günü,
...Ve sen de

Lise 2 olmalıydın şimdi mesela,
Söylenmeliydin ilk sabah,
"Yaa, ne çabuk bitti bu tatil!" demeliydin
Çantasız kitapsız gitsen bile olurdu hani...

...
Okulu kırmalıydın mesela,
Arayıp o ergen sesinle
"Anne ilk gün kırdık okulu." demeliydin.
Söylenmeliydim ben sana.
Eve gelince asılmalıydı suratım,
Kucaklayıp "Kızma sultanım valla boştu ders."
Demeliydin gülerek...

...
Servisçiyle kanka olmalıydın,
Kantinci abla seni çok sevmeliydi,
Her gün hocalarına söylenmeliydin mesela
Kimi gülerek, kimi kızarak
"Taktı bu hoca saçıma, sakalıma" demeliydin...

...
Sınav zamanı çok gamsız olmalıydın mesela,
Ben söylenmeliydim tavır yapmalıydım.
Odana çıktığımda testlerin üstünde uyuyakaldığımı görünce,
Mahcup olmalıydım içten.
Şaşkın şaşkın uyanıp,
"Uyumuş muyum" demeliydin usulca...

...
Âşık olmalıydın mesela,
Derdine düşmeliydin, şiirler yazmalıydın
Ben de dert etmeliydim seninle,
Hem canın yanacak diye korkmalıydım,
Hem de ne gerek var diye söylenmeliydim.
"Kıızz kıskandın mı sen?" demeliydin...

...

Akşam eve geldiğinde mesela,
Bir çırpıda atıştırıp tezgahıtan,
İçerde kapı önünde spor ayakkabıların.
"Halıya basma be annem!" derken daha,
Sözüm ağzımda bitmeden,
Tek ayağında sekerek
Yanağında ıslak bir öpücük
"Bak basmadım." demeliydin...

...

Ağabeyinle coşmalıydın mesela,
Kıyafetlerini aşırımalıydın
Fener maçlarına, sinemaya, konserlere gitmeliydin onunla.
Kollamalıydınız birbirinizi,
"Abilerin kralı burada!" demeliydin...

...

Babanla ters düşmeliydin mesela,
Bozuk atmalıydın ara sıra.
İçimde bir garip hüznün,
"Baban haklı" deyince öfkelenmeliydin içten.
Sonra birden dertleşirken bulmalıydım ikinizi,
İçim huzur dolmalıydı.
"Babaaaa, adamsın!" demeliydin...

...

Bitiremediğim yazım,
İçimde bitmeyen şiirim,
Yaşayacaklarının hepsinde
Senin hakkın kaldı kuzum, Benim de içimde ukdelerim...

İlkay İLARSLAN

DÜŞ ÇATLAĞI RİSALESİ

Hafızası sonsuz melekler mi
Gezdirdi seni,
Gümrah ırmaklardan,
Dinamitlenmiş köprülerden geçtiğin gün?

Ucunu kalemlerin,
Zifiri gecelerde usulca,
Açar annen,
Ki annen derisine acı giydirilmiş,
Cennet...

Bağırarak içindir sustuklarını,
Münzevi direnişim...
Ciğerimde köz izleri,
Servislerden ellerime devşirilen...
Acıdır tarihin,
Yüzyıllar kadar.

Sınıfında bu tılsımlı,
Bu metruk,
Sıralar mı,
Emzirir seni?
Göçmen kuşlar mı yoksa
Devasa sırlarla yükleyen seni
Mermere döndüren gülüşümüzü?

Dünya telaşesinin
Üstünü örtemediği,
İç kanamalar...
Kimsenin serabına talip olmadık,
Susuz kalsak da,
Yazmaz bunu raporlar...

Yok muydu söyleyeceklerin,
Baharların berraklığına?
Uçurtmaların ipine tutmayacak mıydın yani?
Koridorların hep,
Kendine açık kapı,
Sokulum hüznüme...

Masallar alabora,
Anka dağ mıydı ne?
Yoksa kurdu yiyen mi
Kırmızı başlıklı kız...
Senin masalın nerede?

Sabahların kadını,
Diz çökerken
Önünde...
Ayakkabıdır,
Annen
Dört mevsimde kış bizde,
Ürkme!

Şenol Ziya YILDIRIM

BENİMLE OYNAR MISIN?

Sen misin ruhumun dehlizlerinde saklambaç oynayan?
Elimi her uzattığımda bir görünüp kaybolan?
Gülüşünü hapseden suskunluğun kuyusunda
Seni saran yalnızlık değil, benim kucağım olsa...
Sessizliğinin yankısıyla sağırlaşmış kulaklarım...
Ürkek bakışlarının eskittiği bir oyuncağım...
Masalsı bir güzellikle bezenmiş gözlerinde
Korkularımı değil, seni büyütsem sadece...
Öyle çok kelime var ki içinde yitip gittiğim,
Oysa ne çok şey var içimde biriktirdiğim...
Usluca yerleştiğin sırçadan gönlünde
Bir ömürlük özlemi var, sana annenin...

Sibel ÖZER ÜSTÜNYER

KAF DAĞ'ININ ARDI

Ah yavrum, bakışların dünyadan habersiz
Ellerin alışkın değil dünyanın soğukluğuna.
Fırat'ım gibi coşkun mu coşkun kalbin,
Ne güzel salınıyorsun dünyanın kayığında.

Saçlarının arasında, gözlerinin kuytusunda kalmış sevgim.
Ellerimde bir çift ayakkabı ben şimdi neyleyim, nere gideyim?
Yedisinden yetmişine bir beşik var sevgimle tıngır mıngır çevirdiğim.
Ağzımda yıllanmış bir türkü, sevdana söylediyim.

Ah yavrum, bilirim ellerinde tutamıyorsun gökyüzünü
Islıklarının sesi çıkmıyor,
Çıksa da belki duyulmuyor.
Belki de uçurtmanın ucunu bir türlü tutamadın,
Salamadın içindeki o özgür kuşu,
Kanatlanamadın o Kaf Dağı'nın ardına.
Oysaki cennet de Kaf Dağı da avuçlarının tam ortasında.

Haydi, salıver dünyaya rengârenk sevgi uçurtmalarını!
Haydi, kalkamasan da koltuğundan bir adım at gülüşlerine!
Haydi, tutmasa da ellerin; binlerce sevgi dağıt göklerdeki martılara,
dünyadaki pencerelere!
Haydi, uzat elini azmin kollarına!
İşte, bak! Kaf Dağı avuçlarının tam ortasında.

Duygu ALTUNAY

KANADI KIRIK GÜVERCİN

Yıl 1995.. Ağustos ayında güneşin şehirden ayrılmak üzere olduğu bir akşamdı. Bütün aile fertleri hastaneye doğum için giden evin kızı Sare'nin müjdeli sonucunu bekliyordu. Herkesin halinde ve dilinde heyecan kol geziyordu. Gözler bazen bakışıyor. Bu bakışmalara birbirini teselli eder gibi baş sallamalarda ekleniyordu.

Sonunda müjdeli haber gelmişti. Bir kızımız olmuştu. Artık telaş ve heyecan bitmiş yerini mutlu gözler almıştı. Bir kaç saat sonra bebek annesi ile beraber eve gelmişlerdi. Yanakları kırmızı mini mini bir kız. Onu elimize alamıyorduk. Sanki bir yeri kırılır diye korkuyorduk. Adını çok muhterem aile büyüğümüz Azra diye koymuştu.

Azra büyüdükçe sevgileri üzerinde topluyordu. Ona olan sevgimiz çok farklıydı. Çünkü çok sevimli ve münisti.. Ailenin maskotu olmuştu. Babası da askerde olduğundan ona daha iyi bakmaya çalışıyorduk. Günler ilerlerken Azra'da büyümeye devam ediyor bizde onunla beraber zamanı kovalıyorduk.. Fakat bir şeyler ters gidiyordu. Azra'nın yürüyüşlerinde bir sıkıntı var gibiydi. “ Acaba güzel kızımız niye böyle yürüyor.. “ endişesi ile bir doktorumuza danışma ihtiyacı hissettik. Doktorlar bize korkulacak bir şey olmadığını çocuklarda ilk yaşlarda bu tür vakaların normal olduğunu anlatıp bizi teskin etmeye çalıştı. Doktor bu diyerek yarı sevinçli yarı korkak bir vaziyette evimizin yolunu tutarken kendimizi “acaba” demekten alıkoyamıyorduk.

Takvim yaprakları tek tek eksilirken Azra'da ki gelişim süreci de tek tek eksiliyordu. Doktorların tesellisine rağmen hala Azra'nın ayaklarındaki ters giden süreç düzelmemişti. Yedi sekiz ay olmuş hala aynı doğrultuda devam ediyordu.. Onun bu haline çok üzülüyorduk. Aile fertleri hep birlikte onu sevindirmek için yarış yaparken sanki Azra'yı en çok sevindirene ödül varmış gibi davranıyorduk.

Herkes ona çeşitli isimlerle hitap ediyordu.. Anneannesinin yavrusuydu.. Teyzelerinin maşuku.. Kuzenlerinin yıldızı.. Dayısının da “ Kanadı Kırık Güvercin'iydi.. Bu hitaplarla seslenirken Azra havadan havaya girip çıkıyordu.

Zaman ilerledikçe bizim telaşımız eksilmeyip daha da arttı. Çünkü yürüyememesine bir de göz bozukluğu eklenmişti. Artık doktorun tesellileri para etmiyordu.

Ve ilk önce gözlerinden dolayı Trabzon'a tedaviye götürülüp gözlük verildi. Akabinde yürüyemediği için de başka bir doktora gidildi. Doktor Azra'yı görünce mr, eeg gibi hiç bilmediğimiz duymadığımız birçok tetkikler istedi. Tetkikler Azra'nın küçük bedeni için çok yorucuydu. Nihayet bütün testler bitmiş sonuçlar elimizde doktora giderken içimizi puslu düşünceler doldururken “İnşaallah olumsuz bir sonuç çıkmaz diye “ dualarla adımlarımızı atıyorduk. Doktor sonuçları inceledi ve Azra'nın doğumda olası bir beyin zedelenmesi geçirdiğini bundan dolayı kaslarının kasıldığını, yürüyememe ve göz kaymalarının sebebinin “cerebral palsy (sebrebral palsi)” denilen bir hastalık olduğunu bize anlatmaya başladı. Bakışlarımız sulanmış aklımız o an için durmuş gibiydi.

Doktorumuz bize Azra için tedavinin ilk basamağı olan çeşitli masaj hareketleri göstererek evde yapmamızı istedi. Azra masaj ve hareketlerden çok yorulur, sıkılır yapmak istemezdi. İşte o zaman evin birçok ferdi onunla beraber masaj yapmaya başladılar. Bazen kocamış yaşına aldırmayan ve beli çok ağrıyan anneanesi bile onunla beraber takla atardı.

Günler ayları kovalarken Azra artık büyümüş ve bir buçuk yaşına gelmişti. Ama Azra hala ayakları üstünde duramıyordu. Diğer yaşlıları çoktan yürümeye başlamış ve hatta konuşmaya başlamışlardı bile.. Zavallı Azra..! koşan çocukları gördükçe yerinde çıldırır “beni de alın.. beni de alın.. “ diye diye bağırır, ayaklarını oturduğu kanepeye vururdu. İşte o zaman herkesin içinden “ Kanadı Kırık Güvercin “ hitabı geçirdi. Kollarını istediği kadar açamaz dengede duramazdı. Bazen bir yerden başka bir yere geçmeye çalışırken dengesini sağlayamaz yere düşerdi. Bazen kafası morarır bazen de burnu kanardı.

Yaşam devam etmekteydi fakat Azra için Trabzon tedavisi olumlu sonuç vermiyordu. Bundan dolayı teknolojinin daha da geliştiği iyi bir ortam olan İstanbul'da rehabilitasyon merkezine götürüldü. Orada farklı farklı birkaç yerde muayene edildi. Belirli günlerde masaj seans saatleri alınarak tedaviye başlandı.

Herkes için yeni bir dönem başlıyordu. Aile fertlerinin bütün çabaları karşısında Azra masaj hareketlerini yapmaya çalışıyor çoğu zaman da hıçkırıklara boğularak yapıyordu. Çünkü masaj hareketleri ayaklarını çok acıtıyordu. Onun bu haline bizde çok üzülüyorduk. Azra'nın tedavisi süreklilik halinde devam ediyor olmasına rağmen ayakta birkaç saniye durabiliyor ellerinin üzerine düşüyordu. Azra artık konuşmak istiyor yürümek istiyor arkadaşları ile beraber koşmak istiyordu. Ama hiçbirini yapamıyordu.

Azra dört yaşındayken tekrar İstanbul'a doktor kontrolüne gittiler. Orada Türkiye çapında iyi bir eğitim merkezinde muayene oldu. Sonra zekâ testine tabi tutuldu. Zekâsında olumsuz bir şey olmadığı öğrenildi. Hatta kendi yaşlılarına göre daha iyi bir zekâyâ sahip olduğu ortaya çıktı. Herkes bu duruma çok sevinmişti. İki ay süren tedavi sonrası psikolojik açıdan Azra'nın yorulmaması için Rize'ye geri geldiler.

Azra geldiğinde bizleri çok özlemişti. Bizi görünce sıkıca sarılıp sürekli muhabbet ediyor gittikleri yerleri anlatıyordu. Azracık çok değişmişti. Artık eskisi gibi değildi. Gözlerinin içi gülüyordu. Herkes bu haline çok sevinmişti.

Azra'nın günün birinde bir kanepeden başka bir kanepeye yürüyerek geçtiğini görünce hiç kimse gözlerine inanamadı. Öyle ki hepimiz sevinçten donup kaldık. İçimiz içimize sığmamıştı. Azra'ya tekrar tekrar yürümesi için ısrar ediyor yüreklendirmeye çalışıyorduk. Biz ısrar edip alkışladıkça o da yürümek için gayret sarf ediyordu.

Çalışmalarımızın, sabrımızın, dualarımızın sonunu görmek çok güzeldi. Artık Azra birazcık dahi olsa yürümeye başlamıştı. “ Kanadı Kırık Güvercin”'in kanadı yaralarını saviyordu. Uçma zamanı gelmişti. Onun uçabileceğini görmek özgürlüğüne kavuştuğunu görmek çok güzel bir duyuydu.

Melike ŞİMŞEK

ANNEM İŞİĞİM OLUR MUSUN?

Bebeğimin doğumunu heyecanla ve sabırla bekledik. Cuma akşamı 20.40'ta o güzel gözlerini dünyaya açtı. Altı kilo doğmuştu, anlayacağımız o bir tosuncuktu. Dört aylıkken dış çıkarmaya, dokuz aylıkken yürümeye başladı. Ama sürekli ağlıyordu, uykusu düzensizdi. Ne yapsam olmuyor, bir türlü susmuyordu. Bebeğim büyümeye devam ediyordu.

Kapı çalınca ilgilenmiyor, biz seslenince cevap vermiyordu. Bebeğim üç yaşına girmişti ama konuşmuyor ve göz teması kurmuyordu. Ben çok üzülüyordum. Devamlı dönen nesnelere bakıyor, kendi etrafında dönüyordu. Komşularımız 'Geç konuşur, erkek çocuğu.' dediler ama anne yüreği anlamıyor işte ya da anlamak istemiyor.

Eşimle birlikte doktora götürmeye karar verdik. Yapılan testler normaldi, kulaklarında problem yoktu. Ta ki beyin elektrosu çekilene kadar...

Doktor bebeğimin otizmlili olduğunu söyledi. Bütün dünyam başıma yıkıldı, o anda kendimi bir uçurumun kenarında hissettim. Ama daha otizmin ne olduğunu bilmiyordum. Bebeğimle birlikte öğrenmeye başladım. Ve anladım ki ölene kadar birinin gözetimi altında yaşayacaktı... Yine de mutluyduk. Çünkü bebeğimle beraberdim, eşim de her konuda bana yardımcı oluyordu. RAM 'a başvuru yaptık bebeğim özel eğitime başladı. Bu arada ben ilkokul mezunu engelli annesiyim. Oğlum 7 yaşına geldiğinde hangi okula başvurduysak kapılar yüzümüze kapandı. Günler geçtikçe yaşlılarından farklı olmasına çok üzülüyordum. Bir gün mahalle parkına gittiğimizde parktaki insanlar oğlumun çıkardığı seslerden hastalık varmış gibi kaçıyorlardı. O günden sonra oğlum ve ben bir yere gitmemeye başladık. Bu sırada oğlum 8 yaşına girmişti.

Bir gün bizi çok mutlu eden bir telefon geldi. OÇEM'e kabul edilmiştik. Eşimle birlikte hemen okula gidip oğlumuzun kaydını yaptırдық. Yalnız bir sorun vardı. Oğlum herkesi ve her şeyi kokluyordu. Bu durumu müdür ve öğretmenlerle paylaştık. Onlar da bu durumu anlayışla karşıladılar. O gün çok mutlu olmuşum. Artık benim oğlumun da bir okulu vardı ve onu çok sevecek öğretmenleri... Tam her şey yoluna girdi derken bu sefer de servis sorunu ortaya çıktı. Okulla evimizin arası gidiş-geliş 90 dakikaydı. Biz her sabah insanların tuhaf bakışları altında halk otobüsüyle okula gidip geliyorduk. Bir süre sonra servis sorunu da çözülmüştü. 4. sınıfa geldiğinde artık okuma-yazmayı öğrenmişti. Dünyalar benim olmuştu.

Oğlumun bazı takıntıları vardı. Biri bitse diğeri başlıyordu. Bir gün telefonum çaldı, arayan oğlumun müzik öğretmeni idi. "Melek Hanım, oğlunuzun size bir sürprizi var." içim içime sığmıyordu. Oğlumun sınıfından içeri girdiğimde elinde melodikası vardı. Bana Aşık Veysel'den "Uzun ince bir yoldayım" türküsünü çaldı. Çok sevindim, o kadar gururlandım ve duygulandım ki gözlerimden yaşlar boşaldı. Oğluma teşekkür ettim yüzünden, gözlerinden, o güzel ellerinden doyasıya öptüm. Müzik öğretmenine teşekkürlerimi sundum. Emeklerimin karşılığını yavaş yavaş almaya başlamıştım.

Zaman geçiyordu yeni takıntıları olmaya başladı. Parkta yürürken kuştan,

köpekten korkup saklanıyordu. Böyle zamanlarda sımsıkı sarılıp sakinleştirmeye çalışıyordum. Arabayla gezmeyi çok seviyordu. Babasıyla birlikte sık sık gezmeye gidiyorlardı.

Bu arada güzel şeyler de oluyordu. Oğlum artık elini yüzünü yıkamayı, dişlerini fırçalamayı, kıyafetlerini giyip çıkarmayı öğrenmişti. Her geçen gün biraz daha yol alıyorduk.

Ve sonunda ortaokulu bitirmişti. Okulun desteğiyle TEOG sınavına girmişti. Sınav sonuçlarının açıklanmasını heyecanla bekledik. 250 puan almıştı ve Anadolu meslek lisesine yerleşmişti, ama okulda özel eğitim sınıfı yoktu. Oğluma uygun bir lise değildi. Böylece okul serüvenimiz sona ermişti, umudumuz iyice tükenmeye başlamıştı. Ama biz yılmadan çabalayıp uğraşırken bir yıl geçmişti. Sonra bulunduğumuz ilçeye otizmlı çocuklar lisesi açıldı. Çok sevindim dünyalar benim olmuştu ve artık liseliydi.

Oğlum şimdi 17 yaşında o benim yaşama sevincim, 17 senedir onunla ağladım onunla güldüm. Dört duvar arasında eşim ve oğlumla beraber büyük bir hayat mücadelesi verdik. Her çocuk özeldir ancak otizmlı çocuğa sahip anne baba olmak daha özeldir.

Nurcan EMLİK

ACIYDI HAYAT

Sakinleşmişti, anlamsızca etrafına bakıyordu,
Anlamıştım yine bayılacağını.
Anlamıştım, bakışlar yine aynıydı,
Koluna girdim, ayakları zor basıyordu.

Başlamıştı yine nöbeti, gözleri kaymıştı...
Ağzından gelen beyaz köpükler...
Çıkmıyordu çığlık sesleri kulağımdan...
Çıkmıyordu vücudunun kitlenişi aklımdan.

Yine ambulans sesleri...
Yine hastane odaları, yine aynı stres.
Hep mi böyle olacaktı,
Hep mi acı, hep mi hüzün?

Acıydı hayat, bu kesindi.
Umut denen şey hiç tükenmedi, tükenmedim.
Hayat üstüme geldikçe ben daha güçlendim.
Üstüme gelen duvarları yıkıp geçtim...

Merve DEMİR

SEVGİNİN AŞAMAYACAĞI HİÇ BİR ENGEL YOKTUR

Ne çabuk büyüdün güzel oğlum. Bazen çığlık çığığa bazen kendi dünyana kapanıp kaçırdıklarınla büyüdün. Aslında biliyor musun ben de seninle birlikte büyüdüm. Sen benim gören gözlerim, yürüten ayaklarım, atan kalbim, yaşama sevincim, her şeyimsin.

Nisanın ikisinde tanıştım hayatımın en güzel hediyesi ile. Üç yaşına kadar her şey normalmiş gibi ilerledi. İlk anne ve baba sözünü duyduk senden. Tamam dedim artık benim oğlum konuştu. Dışarıdan gelen bu çocuk engelli seslerine kapalıydı kulağım, yüreğim. Ya da bir anne olarak ona yakıştıramıyordum. Bir gün konuşacak “Annecim su ver bana, acıktım anne !” diyecek umuduyla yaşadım hep. Umudumu hiç kaybetmedim.

Aslında çok zor günler bekliyordu beni. Oğlumun özel olduğunu yavaş yavaş anlamıştım. Daha çok çaba göstermeliydim. Bu görev en çok bana düşüyordu. Yaşamımızı köyde geçirdiğimiz için ne bir oyun parkı vardı, ne bir çocuk, ne de pahalı oyuncaklar. O yüzden her şeyi olmalıydım oğlumun.

Oğluma daha çok vakit ayırmaya karar verdim. Ağzından çıkacak tek bir kelime her şeyden önemliydi benim için. Çok yavaş ilerlese de sevgiyle, sabırla, umutla ilerledik oğlumla bu yolda.

Bu yolda bana yoldaş olan öğretmenlerimize, özel çocuğu olup da nasıl davranmamı öğreten özel annelere minnettarım. Sevginin aşamayacağı hiçbir engel yoktur. Umudunu kaybetmemeli insan. Sabırla ilerlemeli, çevresindekilere de örnek olmalı, umut olmalı.

Çünkü onlar bizim en özel, en güzel hediyelerimiz. Sizi çok seviyoruz.
“Aramızda engel yok.”

Duygu AKARSU

FOTOĞRAF KARESİ

Kızım benim! 2003' ün 10 Mayıs' ında dünyaya gözlerini açtı. Nasıl da geçmiş zaman? Kızımı anneler günü hediyesi olarak aldığım o gün aklımdan çıkmıyor. Bebekliği de çok sakindi. Ben kâğıt, kalemin önünde tüm bunları düşünürken eşimin salona girişyle gözümün uzaklara dalışı kesildi. Geçmişe gitmenin etkisiyle onun da geçmişteki görüntüsü belirdi gözümün önünde. Tamamı olmasa da saçları beyazlamıştı. Buna beyaz gri karışımı diyebiliriz. Kim düğün fotoğraflarımıza baksa aldığı kiloyu apaçık görebilirdi. Tüm bu düşüncelerden bıktığımda aynadaki yansımama takıldı gözüm. Yüzlerimiz, kendimiz, çok da değişmemiştik. Ama senelerin de etkisi vardı. Orta boy, orta kilo, orta yaş, orta uzunlukta saç, orta koyu saç ve orta dozda bir yaşam. Ama ikimizde de değişmeyen tek şey sanırım fikir ve duygularımızın ortak bir güzellikte birleşmesiydi.

Salon büyük sayılırdı. Koltuk takımının ortasında kalan halı bunu destekliyordu. Odaya turkuza çalan bir mavilik eşlik ediyordu. Ayhan sağ çaprazda doğalgaz peteğinin yanında oturuyordu. Bense kâğıt, kalem ve sehpayla koltuğun tam ortasındaydım. Pencereden vuran hafif ışık odaya fazlasıyla yetiyordu. Ayhan sessizliği bozdu:

- Çocukluğunu mu yazmaya başlıyoruz?

- Ben doğduğu günden yazdım. Şu an devamında çocukluğu var. Ama düşünmek yazmaktan daha tatlı geliyor. Çünkü günlerin hızlılığından zamanın onu nasıl büyüttüğünü bunu yazarken daha dikkatli gördük.

Sonrasında sessizlik gene oturdu kanepenin birine. Sonrasında ben de düşünmeye devam ettim. Sessizliği uzun tutamadım:

- Çok sakın bir bebeklik geçirdi. Biz anne baba olarak iki buçuk, üç yaşında farklı bir çocuk olduğunu anladık.

Eşim de kafasıyla onayladı ve ekledi:

- Yaşlılarına göre daha uysal, ne versen, söyleyen hemen anlıyor ve uyguluyordu.

Hafif gülümsedim, bu gerçek beni bir an ürpertti:

- Bazen söylemesen de uyguluyordu. Bir bayram, bir özel gün olsa bize mutlaka bir şeylerle o günün özelliğini ifade etmek isterdi. Hiçbir şey bulamaz ise kâğıt kalem alır, o günün anlamına göre çizer, bizleri mutlu ederdi.

Sözüm yazma ve çizmeye gelince yeniden durdum. Dört yaşında uyumadan hemen önce birlikte okuduğumuz bütün duaları ezbere okuyordu. Okulda öğrensin diye okumayı yazmayı hiç öğretmek istemediğimiz halde kendi kendine çözmeye başladı. Okul deyince aklıma normal bir şekilde çocuklar geldi, çocuklar gelince de insanlar. Yaşlılara karşı da aşırı sevgisi olan bir çocuktu. Tüm bunlar arka arkaya gelince yüreğim yumuşadı, yumuşadı, yumuşadı. O kadar yumuşadı ki dalından yeni kopmuş Çukurova pamuğu kalbimi görse kıskanabilirdi. Sonra çocuk Rana yüreğimden aktı, yine gözümün önüne geldi. Gözümün önüne gelen Rana' nın elinde birkaç oyuncak vardı. Bir bebek ve bir köpek, yüreğimden aceleyle akmış olacak ki

sadece ikisiyle gelmiş. Hayali oyun oynuyor ama yıllar önce onu akranlarıyla oynaması için bir araya getirdiğimde onlarla oynamak istemiyordu. “Anne çok çocuksular.” diyordu. Başka türlü ortam denediğimde yine aynı sözleri duyuyordum. O zamanlar anlamıştım bizlere çok büyük sorumluluklar düştüğünü. Artık anne kızıdan ziyade hem öğretmeni, hem arkadaşı, her şeyi bir anne olarak ben oldum. Onu mutlu etmek için oturdum çizgi film izledim, işten geldiğimde onunla bahçede oyun oynadım. Şu an bile oturup birlikte yabancı diziler izliyorum. Anlamasam da yeter ki mutlu olsun.

Ev ortamında bile babası der ki “Kızım, sen çok mantıklı düşünüyorsun, şunu yapalım mı?” diye önce söz hakkını kızımıza veririz. Ama içimde buruk bir yer var, üzüldüğüm bir nokta. Üzüldüğüm tek nokta çalıştığımından dolayı kızımın çocukluğunun her anını birlikte geçiremedim. Bilinçli ve ilgili bir anne olarak çocuğuma yetmediğimi düşünüyorum. Özel bir birey olmasına rağmen her şeyini, okul hayatını, kişiliğini normal seviyede gördük. Ona abisi ile kendinin arasında bir fark olmadığını yansıttığımızı düşünüyorum. Çocuğumuz hakkında bir sorun yaşamadık, karşısına çıkan olumsuzluklarda bir veli olarak hemen müdahil olup sonucu kızımın düşünce yapısına göre bağlamaya çalıştık. Zihnimden tüm bunlar kendime anlatır gibi geçtikten sonra fark ettim ki kızım bizleri hiçbir konuda üzmedi. Umarım böyle devam eder. Kısacası, Allah' ın bize sunduğu bir lütuf o.

Düşüncelerim sonlandığında eşimle göz göze geldik. Sanırım farklı koltuklarda farklı kafalarda aynı düşünceler dönmüştü. Onu ve kendimi anlamaya çalışarak şu cümleyi kurdum:

- Bugüne kadar o bizi, Dünya' yı, her şeyi yazdı. Bugünse biz onu yazacağız. Onun hayatı güzelce devam ederken, bizim de onun hikâyesiyle bir hikâye daha yazmamız gerekiyor.

Eşimle ve sonradan bize katılan kızımınla cümlelerimizi daha önce not aldığım kâğıttan seçerken tek şeyden emindim: Kızım bunları okuduğunda iki yaşında dişlediği portakalı hatırlayacağından habersizdi. Tıpkı bir fotoğraf karesi gibi.

Rabia AKYILDIZ

ADI NE BU YAŞADIĞIMIN?

Çok mu duygusalsın,
Onca gerçekliğe rağmen
Dokunsalar ağlayacak mısın?
Yoksa bağırp çağırarak mısın?
Belki sen kahkahalar atacaksın da,
Kendine şaşıracaksın.
Sonra...
Derdimden mi güldüm,
Yoksa güçlendiğimden mi diye,
Kendine soracaksın
Şunu bil ki daha çok şaşıracaksın
Hatta şaşırduğına şaşıramayacaksın!
Belki sonraları
Ben ne kadar da değiştim diyeceksin.
Sonra durup, yavruna sarılacaksın
Onun gözlerinde hayat bulacaksın...

Fatma ÇALIŞKAN

IŞIĞA GİDEN YOLDA

Ben doğduğumdan beri yoklukla büyüdüm. Hiç oyuncağım, bebeğim, güzel elbisem, spor ayakkabım olmadı. Hep bunların eksikliğiyle büyüdüm. Yuva kurup evlendiğimde ise çocuklarımı güzel bir şekilde yetiştirip büyötmek istedim. Zamanla her şeyin istediğim gibi olmadığını anladım.

Bir evladımı kaybettim ve her şey bitti sanki... İkinci evladım olunca hayatın en güzel hediyesi oldu ve sürpriz oldu.Üçüncü sürpriz kızımdı. Ölen bebeğim kız olduğu için bu bana Allah'ın en güzel hediyesi oldu. Ama amalar var, hani... Bir fidan dikersin, sularsın, büyür ve kurur ya öyle bir şey. Kızım büyüyordu ama yeşermiyordu, yürüyemiyor, konuşamıyor en güzel kelimeyi söyleyemiyordu, “Anne” diyemiyordu. “Baba” demiyordu. Ümitlerimin tükendiği çare olmaz diye kendimizi yiyip bitirdiğimiz anda bir kapı açıldı.

Denildi ki; bu çaresiz bakan gözlerdeki kelimeler, sözler çocuğumuzun diline düşecek, şükür dedik. Yavrumuz kızımız konuşacak, normal çocuk gibi eğitim alacak. “özel eğitim” dedikleri anda dünyalar bizim oldu ve kızım okula başladı. Yazı yazıyor, okuyor ve düzeliyordu. Bu dünyanın en güzel şeyiydi bizim için. Özel eğitim olmasaydı ne yapardık? Düşünmek bile canımızı acıtıyor. Kızımın normale dönmesine uzun yol var biliyorum ama bu yolda yanımızda “özel eğitim” var ve bu bizim çok mutlu ve güçlü durmamızı sağlıyor. Eğer ki kızım bir birey olup ileride bir meslek sahibi olursa bunu özel eğitime ve özel eğitim öğretmenlerine borçluyum. Eşim ve ben geldiğimiz bu noktaya minnettarız. Artık yalnız değiliz. Öğretmenlerimiz, idarecilerimiz hepsi bizimle birlikte. Onlarla konuşabiliyor, sevinç ve üzüntülerimizi birlikte paylaşıyoruz.Engelleri birlikte aştık, aşılıyorz. Başarı mutluluk getirdi. Teşekkür, teşekkür, teşekkürler...

Emsal BAYRAKTAR

BENİM ÇOCUKLARIM ÖZEL

Hikâyemin neresinden başlasam, nasıl anlatsam diye düşünüyorum da bulamıyorum. Çünkü hikâyeler güzel günler ile başlamalı ve güzel günler ile son bulmalı. Ama ne yazık ki benim hikâyem hüznün ile başlıyor, hüznün ile devam ediyor. O zaman hikâyenin neresinden başlarsam başlayayım aynı kapıya çıkacak.

Ben altı çocuklu bir ailenin dördüncü çocuğu olarak dünyaya geldim. Anne ve babam okuma yazmaya bilmeyen, çok bilinçli olmayan insanlardı. Onların yetiştikleri çevrede, kızlar okumaz, ev işi yapar, söz hakları yoktur. Bizi de bu düşüncelerle yetiştirdiler. Maddi imkânsızlıklar da ayrı bir sorun olarak hiçbir zaman peşimizi bırakmadı. Bu maddi yetersizliklerden dolayı, okulda olmam gereken yaşlarda tarla başında işçi olarak çalıştım. Diğer çocuklar gibi dışarıda oynamam gereken yaşlarda, ev işleri, fabrikada çalışmak, fındık, zeytin tarlalarında çalışmak zorunda kaldım. Kısacası çocukluğumu yaşayamadım. Bu zorluklarla geçen günler arasında benim için bir umut, bir ışık, bir güzel hayal olarak, evlilik ve sonrası vardı. Hayalimdeki evlilik ile gerçek evlilik arasında çok ama çok fark vardı. Hayal ile gerçeğin birbirinden farklı olduğu gerçeğini bir kez daha acı bir şekilde tecrübe etmiş oldum.

Evlendim, yeni yuvamda yeni hayatıma başladım. Normal, sıradan bir hayat gibi görünüyordu. Birinci çocuğum dünyaya gelince, annelik içgüdüsü ile hayata daha olumlu, daha farklı bakmaya başladım. Çocuğum ile ben de yeniden doğmuş gibi oldum. Dünyanın en güzel hediyesi, mutluluk kaynağı çocuklardır. Bir yıl sonra ikinci çocuğum da doğdu. Mutluluğum iki kat arttı. İki yaşına kadar her şey normal görünüyordu. İki yaşından sonra acı gerçeği fark ettim ama kabullenmekte zorlandım. Çok korkuyordum. "Çocuğum normal, ben abartıyorum," diye düşünüp acı gerçeğin üstünü örtmeye çalıştım. Ama acı gerçeklerin bir huyu vardır; ne kadar üstünü örtmeye kalkışsanız kalkışın, gün yüzüne çıkar. Her gerçek gibi bu acı ama kabullenmek istemediğim gerçek de gün yüzüne çıktı. Şöyle ki çocuğum altı yaşında okula başlayınca, öğretmenlerin olayı fark etmesi ile gizlemek istediğim her şey gün yüzüne çıktı. Öğretmenlerin beni okula çağırıp çocuğumun durumunu, bildiğim ama bilmezlikten geldiğim o ağır yükü bana açıkladılar. Profesyonel destek almam gerektiğini söylediler. İçim o kadar acıdı ki, öyle bir acı yoktur evrende. Tabii ben de her gün dua ediyor, canımım dişime takarak bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Okuldaki öğretmenlerden de destek görüyordum.

Çocuğumun bu durumu yaşanırken, üçüncü çocuğum dünyaya geldi. Üç yıl boyunca her şey normal görünüyordu. Dört yaşına gelince hâlâ konuşamıyordu. Ailemizde geç konuşma genetik olduğu için, çocuğumun da normal olduğunu düşündüm. Beş yaşına geldiğinde hâlâ konuşamıyordu. Kardeşim bu durumun normal olmadığını söylemesi ile uyandım. Doktora götürdüm. Doktor çocuğumun otistik olduğunu söyleyince ikinci bir şokla dünyam başıma yıkıldı. İlk zamanlar otizm hakkında bir bilgim yoktu. Tedavi ile geçeceğini sandım. Ama yanılmıştım. Bu hastalık ömür boyu peşimizi bırakmayacakmış. O anki üzüntüm, acım kelimelerle anlatılamaz. Çünkü çocuk dediğiniz varlık anne için yeni bir dünya, yeni bir hayattı.

Yani her şeydi. Siz her şeyinizin, dünyanın böyle bir durumla yıkıldığını düşünün... En büyük korkum ise benden sonra ya da çocuklarım büyümeden bana bir şey olursa iki çocuğuma kim bakardı. Yaşamlarını bu acımasız, gaddar ve adaletsiz dünyada nasıl sürdürürlerdi.

İşte bu düşüncelerle hayata bağlanmaya çalışmak, bu korkulu ihtimalle yaşam mücadelesi vermek, çok zor ve yorucu, yıpratıcı bir durumdu. Okuldaki iyi yürekli, fedakâr, güler yüzlü, değerli öğretmenlerimin desteği ile üçüncü çocuğumda önemli mesafe kaydettik. Konuşmaya başladı. Bazı küçük beceriler geliştirdi. Hatta okuma yazma öğrendi. Keşke diğer çocuğum da bunları yapabilecek kadar gelişme gösterseydi. En büyük üzüntüm şu an bu.

Allah bana çocuklarım için uzun ve sağlıklı bir hayat nasip etsin; diye dua ediyorum. O uzun ve sağlıklı hayatı, bıkmadan, usanmadan onlara hizmet ederek, kimseye muhtaç etmeyerek yaşayayım. Çocuklarım benim yaşam kaynağım. Her şeye rağmen iyi ki varlar. İyi ki onların annesi oldum.

Fehime KURT

BEN OTİZMLİYİM ÇÜNKÜ FARKLIYIM!

Otizm ne demek bilir misin?
Beni anlayıp, tanıyabilir misin?
Ben bir bilmece gibiyim çözebilir misin?
Benimle olmaya dayanabilir misin?
Hem çok yakın, hem uzağım,
Belki buradayım, belki değil,
Ama şunu bil ki ulaşılması çok zor biriyim.
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Fiziksel bir engelim yok, çok güzelim.
Ama şmarığım, dediğini yapmam.
Sen ne kadar ısrar etsen de,
Direnir, kaçmak isterim, yakalasan da,
Ben değil, sen beni anlamaya çalış.
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Yerimde duramam, kıpır kıpırım, yorulmak bilmez hep gezerim.
Hop oturup, hop kalkarım, zor çocuğum.
Ben zor olmak istemezdim, seni yormak hiç.
Ellerimden tut, gözlerime bak, bakmaya çalış.
Taaa derinliklerine, benimle ol,beni içinde hisset!
Beni anla, beni benimle yaşa!
Beni çözmeye çalış, ben bilmeceyim anlayana.
Ben sana değil, sen bana yaklaş.
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Birden güler, birden ağlarım, korku dolu anlar yaşarım.
Gizem dolu, kapalı kutu gibiyim.
Anlatamam, söyleyemem, ben buyum böyleyim; diyemem.
Bazen sıkılırım, bazen başımı yere vurur,
Topaç gibi etrafımda dönerim.
Ellerimi birbirine vurur, mest olurum.
Sana bakarım ama görmem,
Bazense görürüm, ama bakmam, anlıyor musun?
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Arabamı alır, iki sürer, ters çevirir yere vururum,
Legoları alır, duvara sürter, sürttükçe mest olurum.
Poşetleri alır, salları şıkırtısını dinlerim.
Seni rahatsız etmek için değil, bilmeni isterim.

Bazen de kapılara vurur, gel benimle ol derim.
Ben bunları yaparım, hiç sıkılmadan.
Bazen gözlerinin kuytusuna bakar,
Bazen de çooook uzaklara giderim.
Bazı şeyleri neden yapıyorum,
Ben de bilmiyorum fakat yine de yapıyorum
Ben değil sen beni anla, sen yaklaş,
Bendeki farkla farklılaş!
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...
Değişiklikleri severim, sana baksam da fark ederim.
Gezmeleri çok severim, değişik yerler görmek isterim.
Evden dışarı çıktığımda mest olurum.
Bazen çok güzel yürür, bazen de seni üzerim.
Gittiğim yerde şımarırım, herkesin terimiyle(!)
Acaba yaptığım şımarıklık mı? Yoksa yaramazlık mı? Ben de bilmiyorum.
Ellerimi birbirine vurur gülerim, yanına gelir giderim.
Tekrar gelirim farkında mısın, bende buradayım?
Sever gibi yapar, sana dokunurum görmez tarafından.
Isırırım, bazen de ansızın saçını çekerim.
İşte ben de varım, ben de buradayım, derim
Sen rahatsız olur kaçır, bense yine sana gelirim.
Sevmeyi bilmem, ama sevmeyi bilirim.
Ulaşılmaması anlaşılması zor çocuğum.
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Öğrenme çabasındayım, boş değilim.
Kimileri sorar geri zekâlı mı? Nesi var?
Çok yaramaz, çok şımarık, rahatsız mı,
Gibi sıfatlar takarlar.
Aslında hiçbiri değilim ben de bilmiyorum.
Suyu çok sever, bazen de korkarım.
Sevmeyi sever, bazen de kaçarım.
Bazen çok iyi olur, hızlı gelişim sergiler,
Bir çok kelime söyler, umutlandırırım.
Sonra da kızar, susar kalırım.
Acaba darıldım mı, acaba bıktım mı?
Çok tekrarlar yapsak da inat ederim.
Söylenenleri yapmam,
O çok sevdiğim ödülümü versen de yine umursamam.
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Huysuzluk yapar gitmek isterim,
Nereye, nerelere ah bilsem, ben de bilmiyorum.
Belki anneme, belki parka, belki de eve.

Ben de bilmiyorum, ne yapar ne eder, nereye gider.
Sadece şunu biliyorum, ben senin gibi değilim.
Ben seni değil, sen beni çözmeye çalış.
Çünkü ben bir bilmeceyim, bir matematik problemi...
Tamam mı? Anlıyor musun? Tüm otizm özelliklerini toplayan.
Ne olduğunu bilmeyen zor bir çocuğum.
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Dağınıklığı severim, farklı şeyler hissederim.
Gel dediğinde bazen gelir, bazen de umursamaz giderim.
Otur dediğinde canım isterse oturur, zorladığında huysuzluk yapar kaçırım.
Kıyacıyı açıp gitmek isterim, ağlarım durmam.
Sen ne yaparsan da anlamam, susmam.
O çok sevdiğin şarkılarımı söylersen de, yine de susmam.
Sürekli ağlar, gitmek isterim, nedendir bilmem.
Belki senden kaçmak, belki odadan çıkmak.
Belki de ders yapmaktan kaçmak o anda
Tek istediğim dışarı çıkmak, sonra yine gelirim.
Neden çok zorluyorsun, neden ısrar ediyorsun.
Gitmek istiyorum, nereye ben de bilmiyorum.
Dedim ya yine gelirim.
Gelirim ama sen istediğin için değil, ben istediğim için gelirim.
Anlıyor musun?
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Her geçen gün sana daha yakınıyorum, boş değilim.
Bazen sıkılırım, ama anlatamam elinden tutarım.
“El” derim, çekiştiririm ben değil sen bana gel isterim.
Beni içinde hisset!
Kimim ben, neyim, incele, fark et!
Sen böylesin de, seni çözdüm de, seni anlıyorum de tamam mı?
Beni anlaya bilersen, bana ulaşabilirsen ancak o zaman seninle olurum.
Ben otizmliyim çünkü farklıyım...!

Gülhan YILDIRIM

EVLAT

“ Anneciğim seni ben,
Çiçeklerden, yemiştin,
Sarı saçlı bebekten,
Canımdan çok severim.

Bir evladın sağlıklı koşup, konuşup annesine bunları söylemesi ne büyük nimet...

Evlat, öyle bir şey ki; sol yanda atan yürek... canımdan can parçası..

Ben anneyim, ayağı taşa değse yüreğim ezilir yavrum için... Her annenin olması gerektiği kadar...

Hepimiz dünyaya sağlıklı, yaşlılarıyla aynı gelişimi gösteren çocuklar geliştirmek isteriz. Fakat bu ne bizim elimizde, ne de dünyaya gelen yavrumuzun...

İki evladım var benim, iki oğlum var. Burak büyük oğlum... hafif düzeyde mental geriliği var. Yani yaşlılarından biraz daha geç öğreniyor.

Küçük oğlum Eren... Eren 8 yaşında o normal bir çocuk.

Burak 18 yaşında, benim için o da normal bir çocuk...

Doğduğunda bu sorunu kimse söylemedi zaten belli de değildi. Büyüdükçe, yürümeyi, konuşmayı, bazı şeyleri geç yaptıkça ortaya çıktı. Bu durum.

Sonra... sonra 4,5 yaşında başlayıp 3 yıl süren bir özel eğitim faslı...

Anasınıfı, ilkokul, ortaokul ve şimdi lise son sınıfta Burak... İlkokula giderken sınıf öğretmeni “sonrasını okuyamaz, zor.” demişti. Burak bu yıl liseyi bitirecek.

Çok gayret ettik biz onunla... Oya gibi, nakış, nakış işledim ben yavrumu...

Her günü planladım; Burak'a ne öğretebilirim diye..

Renkleri, şekilleri, sayıları, tane tane konuşabilsin diye diksiyon çalışırdık.

3 yıl özel eğitimin ardından RAM “gerek olmadığını” söyledi. Ve özel eğitime son vererek, kaynaştırma öğrencisi olarak devam etmeye başladık.

Çok çaba harcadı benim oğlum; akranlarıyla okuma yazmaya geçti. Çok şey başardı.

Beni en çok üzen; dışarı çıktığımızda, yolda, parkta, misafirlikte insanların Burak' a uzaydan gelmiş gibi bakması, “Nesi var? Hasta mı? “diye sorup, bütün bunlardan Burak' ın kötü etkilenmesiydi.

Sorunu ilk duyduğunuzda öyle kolay kabullenemiyorsunuz. Önce inkâr ediyor insan, sonrasında yavaş, yavaş alıyor, kabul ediyorsunuz.

Zaman içinde neler görüyor, neler öğreniyor insan...Hayatın getirdiği zorluklara göğüs germeyi, çözüm üretmeyi öğreniyorsunuz.

Burak özel eğitim alırken okulda çok daha ağır durumda olan çocuklar görürdüm. Onların anneleri “Senin oğlunun nesi var ki? Benim çocuğumun bir anne demesi için neleri vermezdim. “derlerdi.

Engelli yavrusu olan anne babaların en büyük korkusu: “Benden sonra çocuğum ne olacak?”

“Benden sonra ne olacak? Evladım bu zor dünyada yaşamını nasıl devam edecek?”

Bu nedenle bütün çabam Burak' ın ayakları üzerinde durabilmesi içindir.

Burak' a bir kardeş yapmak daha çok bu nedendir.

Engelli bir evladınız varsa, bazen yalnız da kalıyorsunuz.

Çocuğunuzun kabul görmesi istiyorsunuz. Arkadaş edinsin istiyorsunuz.

Olmuyor işte bazen, dışlanabiliyorsunuz. O zaman gözünden akan yaşlarına dayanamıyor, arkadaş da siz oluyorsunuz.

Hayatınızın odak noktası hep o oluyor. Onun için yaşar hale geliyorsunuz.

Oğlunuz büyüyor, bazı şeylerin farkına varmaya başlıyor.

“Neden böyleyim, ben engelli miyim?” diye soruyor. Nasıl cevap vereceğinizi bilemiyorsunuz.

Arkadaşları içinde kabul göremedikçe içine kapanıyor. İletişim kurmuyor. Bütün bunlarla mücadele etmeye çalışıyorsunuz.

En kötüsü de ne biliyor musunuz? Bir gün, evladınızın babası pes ediyor. “Ben artık yoruludum.” deyip çekip gidiyor. Evet; “ömür boyu buna mı bakacağım?” diyerek mücadeleyi bırakıyor. İşiniz mesleğiniz, geliriniz olmadan öylece iki çocukla kalakalıyorsunuz.

Geçmişte kalan onca mücadelenin ardından çok daha büyük sorunla kalakalıyorsunuz.

Şimdi, daha çok anne ve de baba olmak zorundasınız.

Evet, babamız bırakıp gitti. Ben çocuklarımla baş başayım. Çalışmak zorundayım, çalışmak ve başarmak...

Ben çocuklarıma asla pes etmemeyi öğretmeye çalışıyorum. İşe girdim, 2 yıldır çalışıyorum. Onlara örnek olma adına üniversite sınavlarına girdim. Kazandım. Şimdi, yıllar sonra, bu yaşta okuyorum da...

“ilkokuldan sonra okuyamaz” dedikleri Burak bu yıl liseyi bitirecek inşallah...

Bitirip, başarabileceği bir işte çalışması, hayatını kazanmasını çok istiyorum.

Kardeşi, küçük oğlum Eren... Onun dersleri çok iyi... birbirlerine sahip çıkmaları en büyük isteğim.

Toplumumuzdan beklentime gelince; hiç kimseye ön yargıyla bakılmasın. Herkesin başarabileceği bir şeyler vardır. Yeter ki fırsat verilsin.

Sevgi ile en zor durumların üstesinden gelineceğine inanıyorum. Sevgi ve sabır ile...

Dilerim ,herkesin birbirini anlayabileceği, sevgi dolu, sağlıklı çocuklar yetiştirebilelim geleceğimize...

Şadiye KURT

BİZ DE VARIZ

Çocukken ne çok hayal kurardık. Ben de okulla ilgili çok hayal kurdum. Okuyup bir meslek sahibi olacaktım. Fakat ailem bu konuda tutucuydu. Ancak ortaokula kadar okuyabildim. On sekiz yaşıma geldiğimde ise evlendirilmiştim.

Evlenirken de hayallerim vardı. Mutlu bir yuvam ve sağlıklı çocuklarım olacaktı.

Aradan bir yıl geçti. Bebeğim olacağını öğrendim. Hamileliğim boyunca her şey yolunda gidiyordu. Doğuma bir ay kala bazı şeyler ters gitmeye başlamıştı. Bebek doğduktan sonra da ters gidiyordu. Bebek ememiyor, yutkunamıyordu.

Teşhis amaçlı hastane ortamında geçen üç ayın sonunda bebeğimin farklı olduğunu öğrendim.

Çocuğumun yürüyemeyebileceği, konuşamayabileceği hatta belki bitkisel hayatta kalabileceği söylendi. Dünyam başıma yıkılmıştı.

Doktorlar,erken tedavi için biran önce özel eğitim programlarına katılmamızı önerdiler. Bebeğim altı aylıkken özel eğitim kurumlarında terapilere başladık. Bir yaşına gelinceye kadar oldukça sıkıntı yaşadık. Yavaş yavaş terapilerin sonuçlarını görmeye başladık. Geç de olsa oturdu ,yürüdü, konuştu. Akranlarına göre tabii ki geriydi. Ana sınıfına başlarken sıkıntılar tekrar başladı. Tam zamanlı almayacaklarını söylediler. Biz de ilk dışlanmaları yaşamaya başlamıştık. Bundan sonra da böyle devam etti. Yapamaz, gidemez, dahil olamaz ... Sanırım artık hayat bizim için daha zor olacaktı. Normal çocukların sahip olduğu imkânlara benim çocuğum sahip olamayacaktı. Hep bir adım geride olacaktı. Diğer çocukların anneleri de bize ön yargılıydılar, mesafeliydiler. Bu durum bizi çok üzdü ve yıprattı. Aynı zamanda eğitimimize de olumsuz yansıdı. Çocuğum okula gitmek istemedi. Okul değiştirerek biraz kendimizi rahatlamaya çalıştık.

Okul çağı gelince ilkokula başlatmak üzere mahalledeki devlet okuluna başlattık. Aynı zamanda özel bir eğitim merkezine de başladık. Okul ve özel eğitim kurumlarının birlikte uyum içinde çalışması, anne baba olarak bize verdikleri destek bizi dünyanın en mutlu insanı yaptı. Çocuğum okuma yazma, matematik öğrendikçe bizim de mutluluğumuz katbekat arttı. Tabii çok kolay olmadı.

Kendime ve oğluma olan inancım ve azmimiz sayesinde küçük adımlar atıyorduk. Bu durum geleceğe dair umutlarımızı yeşertmeye yetti.

Bundan sonra da vazgeçmeden azimle yolumuza devam edeceğiz. İşimizin zor olduğunu biliyorum ama oğlumu çok seviyorum. Onun için her şeyi yaparım.

Tuğba YÜCE

BİR ÖMÜR

Büyük bir umutla, heyecanla yolunu beklerken,
 Günler aktı geçti, kavuşmamıza az kalmışken,
 Karnımdayken, kucağımda olacakken,
 Garip bir boşluk oldu, doktorlar ağır çekim.
 Hastaneye yatmışım, bir o baktı bir diğeri,
 Bekleyelim sabaha dedi öbürü.
 Yavaştı adımları, dediler bugün grev vardı.
 Gece vakti yolladılar ailemi, sabah erken gelin diye.
 O gece sabah olmadı, karanlığın içinde kaybolduk.
 Gece yarısı ters gidince durumlar,
 Doktorlar geldi yanıma birer birer,
 “Acil” dediler “bebeği almamız gerek.”
 Apar topar nasıl tedirgin bir doğum doğum değildi sanki ölüm,
 Acı ile uyanınca duyamadım, bebeğimin sesini,
 Arandım etrafımda, bulamadım kendisini,
 Bir üç beş gün derken sonunda anlattılar olan biteni.
 Doğarken oksijensiz kalmış, ölmüş de dirilmiş bebem,
 Nasıl bir destektir ki uğurlarken hastaneden,
 “Belli olmaz, ölebilir belki hemen.”
 Yeni bir anneye böyle acı söz olur mu, kâbusta mıyım yoksa?
 Kaybetmiş bütün reflekslerini,
 Bir aldığı nefes kalmış, bir de atan minik kalbi,
 Derken bir zaman sonra düşündüm,
 Geçicidir bu yaşananlar, bu dünya.
 Sen elinden geleni yap da gerisi kalmış Mevla'ya.
 Verilen bu emanete ben neler yapabilirim?
 Yalnız biz değilmişiz, sorup soruşturunca öğrendim.
 Gerekirmiş terapi, düzenli eğitim.
 Var gücümüzle çalıştık, uğraştık yalnız onun için.
 Gülmeye başlayınca, aydınlandı yüzümüz.
 Serebral Palsi imiş, bu durumun nedeni,
 İlaç, iğne, nöbet, epilepsi,
 Hastaneler, doktorlar, sürekli kontroller,
 Büyüyor artık, soruyor, kıyaslıyor gören gözler, bilmeyenler,
 Seven, sevilen kalp açılmaz mı?
 Açılmasa da kollar, bacaklar,
 Kalbimiz sıcacık, içi sevgidolu hep bir umut,
 Çıkıyoruz parklara, seviyor çocukları,
 Artık düzeliyor, hamdolsun yolunda işler,
 Kardeşi oluyor, parlıyor gözleri,

Siliyor salyasını, hatta sürüyor sandalyesini.
En güzel eğlence, etrafında dönmece.
Daha var gibiydi beraber geçireceğimiz yıllar,
Çok ani oluyor, ayrılıyor aramızdan,
Kalıyor kollarım bomboş, ev çok sessiz,
Gece gündüz benimle iken, ben o olmuşken o ben,
Yaşımı unutmuş onunla birlikte yedi yaşında olmuşum.
Unutulur mu hiç varlığın? Çok şey öğrettin bize,
Kavuşmak nasip olsun, o en güzel yerde.

Serap DOLGUNYÜREK

BİZİM HİKÂYEMİZ

Yüce Allah'ım tüm canlıları bir yazgı üzerine yaratmıştır. Bu yazgının ne zaman, nerede ve nasıl tecelli edeceğini ancak ve ancak bizleri yaratan Allah bilir. Hiç kimse bilemez ki birkaç saniye sonrasında neler olacağını, hayatımızda nelerin değişeceğini. Onun içindir ki bugün aramızda yaşayan engelli kardeşlerimizin büyük bir çoğunluğu doğuştan engelli değildir. Bu durum aslında bizlere şunu gösteriyor, hepimiz birer engelli adayız.

Oğlumuz birinci sınıfa gidiyordu. Eşimle beraber yavrumuzu okula göndermenin mutluluğu içindeydik. Her şey çok güzeldi, oğlumuzun yeni arkadaşları olmuştu. Yavrumuz öğretmenini çok sevmiş ve okula hemen uyum sağlamıştı. İlerleyen zamanlarda oğlumda bazı değişik davranışlar gözlemlemeye başladık. Televizyon izlerken yakında durması ve televizyonu yüksek sesle izlemesi, bizimle olan konuşmalarında söylediklerimizi anlama zorluğu yaşaması dikkatimizden kaçmadı. Oğlumdaki bu değişiklikler bizde merak uyandırdı. Eşimle aramızda konuşup bir sonuca vardık. Bu durumu takip edip devam etmesi durumunda bir doktora gitmemiz gerektiğine karar vermiştik. Nitekim gözlemlerimizden sonra oğlumuzun tepkilerinde herhangi bir değişiklik yoktu. Artık bir doktora başvurmamız gerekiyordu. Doktordan randevu alıp muayeneye gittik. Doktorun yaptığı incelemeler ve testlerden sonra oğlumuzun her iki kulağında %42 oranında işitme kaybının olduğunu öğrendik. Doktorun test sonuçlarını söylemesi ile eşimin gözünden dökülen yaşlar bir oldu ve o gün hayatımda yaşamış olduğum en zor günlerden birisiydi. Kabullenmesi çok zordu. Oğlumuz masumane bir şekilde olanlardan bihaber bize bakıp gülümsüyordu. O an eşime dedim ki: “Üzülme, bu da Cenab-ı Allah'ın takdiri. Bize düşen bu durum karşısında tevekkül edip en uygun tedavi şeklini öğrenip yavrumuzu bundan sonraki yaşamına hazırlamak. Çok şükür çaresiz değiliz. Elbette bunun bir tedavisi, çaresi vardır.” diyerek eşimi bir nebze de olsa sakinleştirdim. Eşim belli etmemeye çalışıyordu ama içinin hiç de rahat olmadığını anlıyordum. Evimizde artık derin bir sessizlik vardı, bunu fark ediyordum. Kimi zaman eşimle birbirimizden bakışlarımızı bile kaçırıyorduk. Ne var ki bir gün bu sessizliği eşim bozdu. Eşim bana döndü ve:” Başka bir hastaneden randevu alıp bir kez daha kontrolleri yaptıralım.” dedi. Eşimin içinin rahat olması için özel bir hastanenin kulak burun boğaz kliniğinden randevu aldık. Buradaki doktorumuzun yaptığı testlerden sonra da değişen bir şeyin olmadığını gördük. Artık bu durumu kabullenmiştik. Oğlumuzla ilgili neler yapmamız gerektiği konusunda doktorumuza sorularımız oldu. Doktor, öncelikle bize işitme kaybının hepimizde belli bir oranda olduğunu söyledi. Bize bir psikologdan destek alabileceğimizi belirtti. Sonrasında oğlumuzun her iki kulağında kullanacağı işitme cihazları ile ilgili bilgileri paylaştı. Bu cihazlar sayesinde duyma oranının artacağını ve bizler gibi çıkan her sesi duyabileceğini, tepkilerinin normalleşeceğini söyledi. Başlarda çok zor gelmişti yazadıklarımız ama yüce Rabbime sonsuz şükürler olsun ki derdimizin dermanını da bizlere bahşetmişti. İçimiz biraz rahatlamıştı. Muayene bitmişti. Reçetemiz yazıldıktan sonra doktorumuza teşekkür edip odasından ayrılırken sekreter hanım bir sonraki hastayı çağırmıştı.

Gelen güzel mi güzel neşe dolu, etrafına gülücükler saçan mavi gözlü üç yaşlarında dünya tatlısı bir çocuktur. Çocuk o kadar hareketliydi ki içimden acaba bu çocuğun nesi var, ne şikâyetle bu kliniğe gelmiş olabilir dedim. Biraz meraklı gözlerle baktıktan sonra merakıma yenilip içeri tekrar girdiğimde doktor ile göz göze geldik. Doktor duraksayıp bana bakarak: "Gelin Volkan Bey, işte bu yavrumuzun da iki kulağı doğuştan duymuyor." dediğinde şaşırılmıştım, o an kendi oğlumun unuttuğumdu. Sonrasında durup düşündüğümde dedim ki: "Her halimize bin şükür, her şey Allah'tan."

Doktorun yazdığı işitme cihazı için gittiğimiz firmalardan birindeki işitme cihazını oğlumuz denediğinde yavrumuzun vermiş olduğu olumlu tepkiler bizleri çok mutlu etmişti. Oğlumuz yapılan işitme testine olumlu cevap veriyordu. Bu firmanın sahibi olan hanımefendi yurtdışında bu işin tahsilini yapmış ve gönüllü olarak işitme engelli çocuklara ders veren birisiydi. Gelin görün ki bu cihaz çok kaliteli olduğu kadar pahalıydı da bizim bu cihazı almamız söz konusu bile değildi. Fiyatların hiç bu kadar pahalı olacağını düşünmemiştik. Yaptığımız araştırmalar sonucunda bütçemize uygun firmayı ve işitme cihazını bulmuştuk. Odyolog tarafından işitme cihazları çocuğumuzun kulaklarına uyarlandı. Asıl süreç şimdi başlamıştı, yavrumuzun bu cihaza alışması bir hayli zaman aldı.

Oğlumuz artık ikinci sınıfa gidiyordu. Cihazlarına iyice alışmıştı biz de alışmıştık. Günler ayları, aylar yılları kovaladı ve zaman hızla akıp gitti. Oğlumuz ilkokulu bitirmişti. Yavrumuzun ortaokula kaydı yapılacak. Eşim ve ben oğlumuzun imam hatip ortaokulunda okumasını istiyorduk. Kayıt için müracaat ettiğimizde adrese dayalı sisteme göre kayıt aldıklarımızı söyledi yetkililer. Okul müdür yardımcısı rehberlik araştırma merkezine gidip durumumuzu arz ettiğimiz de yavrumuzu istediğimiz bir okula kayıt yaptırabileceğimizi söyledi. Bunun üzerine rehberlik araştırma merkezine müracaatımızı yapıp gereken evrakları sunduk. Daha sonraki süreçte oğlumuzu arzuladığımız okula kayıt ettirebilmiştik.

Yeni bir okul, yeni arkadaşlar, öğretmenler...Ortaokul, oğlumuz ve bizim için yeni bir başlangıç demektir. Bu yenibaşlangıç için kaygılarımız da yok değildi. Çünkü diğer okullardan daha fazla ders sayısına sahipti. Farklı derslerin farklı öğretmenleri vardı. Yavrumuz arkadaşlarına ve öğretmenlerine alışabilecek miydi? Belki bu kaygıları her veli yaşıyordu ama bizim durumumuz biraz farklıydı işte. Her zaman da farkı olacaktı. Neyse ki sonrasında kaygılarımızın yersiz olduğunu gördük zamanla. Okul yöneticilerinin, değerli öğretmenlerimizin ve okul rehber öğretmenlerimizin desteğiyle oğlumuz kendinden emin bir şekilde yoluna devam ediyordu.

Yaşadığımız kaygılar, üzüntüler, doktor süreçleri, bütün sıkıntılar çok şükür hepsi geride kaldı. Artık karşımızda bir delikanlı vardı. Şimdilerde bakıyorum da bu delikanlı kardeşlerine ağabeylik yapıyor. Bir bakıyorum güzel bir türkü söylüyor bir bakıyorum karşısındaki bir nesnenin güzel bir resmini çiziyor. Onu böyle mutlu görmek bizi de çok mutlu ediyor. Şunu büyük bir içtenlikle söylemeyelim ki çocuklarımıza inanmalıyız. Onlardaki cevherleri ortaya çıkarmak için onlara her zaman destek olmamız gerekiyor. Diğer çocukların yaptığı her şeyi yapabileceklerini hatta daha fazlasını yapabileceklerini önce anne baba olarak bizler inanmalıyız ki yavrularımız da kendilerine inansın.

Volkan CANDEMİR

MUTLULUĞA ADIM ADIM

Oğlumun özel eğitim alması gerektiğini bakışlarıyla ifade ediyor; bunu bir türlü dile getiremiyorlardı kreş öğretmenleri. Üç öğretmenle ben, koltuklarına sığamadığımız kreş odasında, babası olmayan evimizin “abisi” oğlum Hikmet’le ilgili “yapabildiklerinden çok “yapamadıklarını” konuşuyorduk o gün. “Üzülme, bizim için de zor” der gibi yüzüme bakıyorlardı. Onlar beni duruma alıştırmaya çalışırken, ben onları bu besbelli zorlandıkları durumdan kurtarmaya çalışarak “Hikmet özel eğitim almalı değil mi?” diye özetleyince, derin bir nefes almışlardı. Ancak hala, Hikmet’in ölümcül bir hastalığı varmış ve bunu bana nasıl açıklayacaklarını bilmiyorlarmış gibi takındıkları o ağlamaklı havadan bir türlü çıkamadıkları için bana söylenebilecek en doğru cümleyi aramakla meşgullerdi. Bu yüzden sorunun cevabı bir türlü gelmemişti. Sonunda onlara “cevabı” daha fazla uzatmadan, “Anladım, tamam, tabii ki...” dedim ve “Daha iyi olacaktır...” diye gözlerine bakarak oradan ayrıldım.

Öğretmenler o an sadece “Cemile hanım bize kızdı mı acaba?” diye düşünürken(!), Cemile hanım, 3 yaşına yaklaşmasına rağmen bir türlü konuşamayan, yaşitlarıyla kaynaşamayan, etkinliklere katılmayan oğlunu düşünüyordu. Oğlumun bu “adlandıramadığım”, adlandırmaktan kaçındığım hali artık “gerçeklik” kazanmış, her şey berraklaşmış; fakat o an zihnimde upuzun ve sisli bir yol belirmişti. Hikmet’le birlikte yola adımımızı attığımız anda kol kola giriyor, başımızı birbirine yaslayıp birbirimize sokularak yol boyu bize eşlik eden çetin kar fırtınasına direne direne yürümeye çalışıyorduk. Kulaklarımda deli rüzgârın sesini, uğultusunu duyuyordum, başımı dik tutmaya çalışarak evimize doğru giderken.

O Yol’a girmiştik artık. “Özel eğitim alırsa düzelecek oğlum” diyerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Hikmet derslere başlamıştı. Bazen onu işyerimden izin alıp özel eğitim merkezine ben götürüyör, o derste beklemeye salonunda onu bekliyordum. Bu bekleyişler resim veya müzik kursu vb. yerlere bırakılan bir çocuğu beklemek gibi olmuyordu ama. Sanki o an hastanede sıra bekliyor, ya da ameliyata girmiş bir yakınımın ameliyathaneden çıkışını gözlüyordum orada. Gözlerim doluyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyor ve en sonunda geri gönderemediğim gözyaşlarımı kimse görmesin diye tuvalette alıyordum soluğu. Bekleme salonunda benim gibi çocuklarını bekleyen anne ve babaların, onlara “acıdığımı(!)” sanmalarından veya kendi çocuğumun durumu yüzünden ne kadar da “güçsüz” ve “sinirleri bozuk” olduğumu düşünmelerinden korktuğum için, yüzümü savaş boyaları gibi kaplayan o soğukkanlı maskenin yerle bir olmaması için ağladığımı görmelerini istemiyordum. Orada hissettiklerim, hiç de düşündükleri veya düşünebilecekleri gibi değildi çünkü. Hissettiklerim sadece benim çocuğumla sınırlı kalamıyor, içeriye girip çıkan velilerin yanındaki özel çocukların, meleklerden farkı olmayan ve hayata bizlerle birlikte katılmak, karışmak, kaynaşmak için yardım dilenir gibi bakan gözleri, ruhumu delip geçen masum bakışlarıyla boğazım düğümleniyor, orada her beklediğimde, asla alışılmayan(!), acısı gün geçtikçe azalmak yerine her seferinde

daha da artan dramını izliyordum çocuklarımızın.

Oğlumsa son derece mutlu bir halde dersten çıkıyor, elimden tuttuğu gibi beni kapıya doğru sürüklüyordu. Kendi kendime de olsa konuşuyor, Hikmet'e cevabını alamadığım sorular sormaya devam ediyordum. Onu kreşe bırakıp işyerine gittiğimde ise, o sabah, özel bir ders vakti, ruhumda çaresizliğini taşıyamayacağım kadar çok sayıda özel çocuk gördüğüm için, işyerinde bütün günü ağlamaklı bir halde geçiriyordum. İş arkadaşlarımın konuşmaları öyle düşük perdeden geliyordu ki bana. Sorun ettikleri ne kadar da basit şeylerdi. Onların hayretler içinde(!) tasalandıkları, benim hissettiklerimin yanında incir çekirdeğini dolduramayacak olaylar olarak kalıyor, silinip gidiyordu hayat çerçevemin derin ve kalın konturları içinde.

Farklıydık onlardan. Hikmet büyüyor, gelişiyor, ama büyüdükçe bu farklılık daha da belirginleşiyor, tipik davranış ve takıntıların artması nedeniyle eve kapatıyordu hepimizi. Hikmet kendisi gibi olmayan kızkardeşiyle iletişim kurmak istiyor; ancak kardeşine karşı davranışları sadece şiddet içerikli olabiliyor, onun saçını çekip fırsatını bulduğu anda kolunu, bacağına neresi denk gelirse ısırarak onu korkutuyordu. Hikmet özel eğitim almaya başlayalı 2 yıl olmuştu. O sıralar 5 yaşında olduğundan, 6,5 yaşındaki abisini anlamasını beklemediğim Güneş için de her şey zordu.

O günlerde hayat, zor olmasının yanı sıra kâbus gibi olmaya başlamıştı. Hikmet kardeşine karşı sergilediği olumsuz tutumun yanında ayrıca, eline ne geçerse fırlatmaya, kırıp dökmeye başlamıştı. Yemek yediği tabağı, içindekilerin dökülüp saçılmasına aldırmadan fırlatıyor, su içtiği bardağı duvara atıp kırıyor, evin içinde çılginlar gibi bir o yana bir bu yana koşturuyor, televizyonu yumrukluyor, dolapların, koltukların üzerinde dolaşiyor, duvarda asılı duran tablolar bile onun hareketlerinden nasibini alıp bir tarafları aşağıda bir tarafları yukarıda düştü düşecek durumda, duvarda asılı kalmak için adeta çaba gösteriyorlardı. Bense Hikmet'e engel olmaya çalışıyor; fakat arkamı döner dönmez, fırsatını bulduğu anda kirdiği şeyler elini keser diye ona toplatamıyor, elimde süpürge ben de Hikmet gibi evde bir o yana bir öbür yana dolanıyordum. Hikmet döküp kırmadığı zamanlar kardeşine saldırıyor, bunu yapmaması gerektiğini söyleyince de ben, uzun upuzun süreli ağlama krizlerine giriyor, en sonunda yatağında mutsuz bir halde uyuyup kalıyordu. Ne yapacağımı bilemiyor, Hikmet ve kardeşi uyuduktan sonra gece çıkabildiğim tek yer olan balkona çıkıp biraz nefes alıyor, üzüntüden sabaha kadar ağlıyordum.

Arkadaş çevremizdeki insanlara misafirliğe gidemiyor, nadiren de olsa tek gidebildiğimiz yer olan birinci derece akrabalarımızın gezmesinde ise, maalesef, Hikmet'in "benim yüzümden böyle oldu!" sözünü duyana kadar kalabiliyorduk. Ardından taşı tarağı toplayıp başım önde, gözyaşları içinde, iki yavrumu alıp bizi hatamızla(!), günahımızla(!) kabul eden evimiz: sığınağımıza atıyordum kendimi.

Hikmet evde gösterdiği olumsuz davranışları bir tek okulda yapmıyor, ancak okuldan sonra gittiği etüt merkezinde dur durak bilmeksizin zararlı davranışlar sergiliyordu. Bu nedenle kısa bir süre sonra etüt idaresi tarafından etüde çağırıldım ve yüzüme tokat gibi çarpan bir ses tonuyla "Hikmet'e derhal ilaç başlanması gerekiyor" diyen ve bana kendimi o an yerin ta dibinde olduğumu hissettiren uyarıyı aldım.

Sadece etüt merkezinden gelmemiştii ama uyarı. Ev sahibim telefonla aranarak “Kiracınızın çocuğu devamlı ağlıyor”, “Kiracınız çocuğunu dövüyor!” gibisinden laflar edildiğini duymuştum. Oğlum, kızım ve benden oluşan kendi halinde, suçsuz ve savunmasız ailemize sanki tüm silahlar doğrultulmuştu. Geceleri karanlıklarda ağlamak yerine bir şeyler yapmalı, içinde bulunduğumuz bu durumdan ailemizi kurtarmalıydım. İnsanların ne dediğini kafama takmamın bana ve yavrularıma hiçbir faydası yoktu. Önce ev sahibimi aradım. Ona “Hikmet biraz rahatsız.” diyebilirdim, “Bu yüzden ağlıyor.” Ev sahibimse bana “zaten duyduklarına inanmadığını” hissettirince çok mutlu oldum. Sonra Hikmet’i gözlemlmek için etüdüne gittim, kapının arkasından bahçede oynayan çocuklara gizli gizli bir iki dakika baktım ve gözlerime inanamadım! Hikmet içlerinde en masum olandı!...

Ama Hikmet bu toplumda “hasta” ilan edilenlerdendi. Etüt idaresine ne diyebilirdim ki... Zaten oldukça farklı dillerden konuşuyorduk. Hikmet’in özel eğitim aldığı merkeze gidip durumu öğretenlerine anlattım.

“Kardeşine saldırıyor ve eşyaları fırlatıyor. Özellikle kırılabilir olanları seçerek onları kırılabilecekleri zeminlere atıyor” dedim. Ben nefes nefese, utana sıkıla konuşurken, özel eğitimciler durumu sükûnetle karşılamış ve bana, duyduğum o an asla inanamayarak hayretle karşıladığım “Bunlar geçecek Cemile hanım, biraz sabır” sözünden başka bir şey söylememişlerdi.

Ardından “Bizi anlayabilecek insan elbette kalmıştır” diyerek Hikmet’in etüdünü değiştirmeye karar verdim. Evimize oldukça yakın bir etüt merkezinde deneyecektik şansımızı; Hikmet’i alıp oraya gittim. Kapıda güler yüzlü, tatlı bir öğretmen karşıladı bizi. Hikmet’in özel durumundan ve etrafına zarar verebilecek davranışları olabileceğinden ona bahsetmek zorundaydım. Ancak o bizimle çok ilgilendi ve orada rahat edeceğimizi bize ilk anda hissettirdi.

Yeni etüdünde de evde olduğu gibi Hikmet’e plastik yerine porselen tabak ve cam bardakta yiyecek ve içeceklerini verdikleri dikkatimi çekmişti. Öğretmenine orada bir kazaya sebebiyet verilmesinden korktuğum için bunun biraz tehlikeli olabileceğini söyledim. Bana “Hayır Cemile Hanım, O da bizim gibi porselen tabakta yemeğini yiyecek!” dedi, “Ben oğluma kırmamayı öğreteceğim”.

Etrafımda düşüncesizce konuşanlar, sıradan olaylara aşırı tepkiler vererek bir de üzülen(!)eş dostuma karşı hissettiklerim gibi, onlardan çok farklı olduğumu, Hikmet gibi “farklı” veya “özel” olduğumu, hakkımızda kötü düşünen veya yüzüme “Kötüsün” diyen insanlarla aramızda derin bir uçurum bulunduğunu hissettiriyor, insanlarla arama aşılması zor mesafeler giriyordu artık. Hikmet’i benim ailem, oğlum, her şeyim. O insanlar bizim gibi olmadıkları için değil, bizi anlamadıkları için onlardan ayrılmak zorunda kalıyorduk. Ben de Hikmet gibiydim. O özelse ben de özeldim.

Etüdündeki arkadaşları Hikmet’i sevgiden adeta şımartıyor, etrafında sevgi yumağı oluşturuyor, o özel olduğundan, ona nadide bir çiçekmiş gibi davranılması gerektiği hissiyle hareket ediyorlardı. Hikmet evde kız kardeşine saldırgan hareketler yapmayı, tabak-çanak fırlatmayı yavaş yavaş bırakmaya başlamıştı. Özel eğitim merkezinde öğretmenlerinin yanında “önemli!” kâğıtları dahi yırtıp attığında, öğretmenlerinin Hikmet’in olduğu yöne bile bakmayacak kadar kayıtsız kaldığını vb. davranışlarını görerek kendimce Hikmet’e karşı en uygun davranış şekillerini

uygulatmaya çalışıyor, benim ve etrafındakilerin gösterdiği “çaba” nedeniyle Hikmet gün geçtikçe sakinleşiyor, oyuncaklarıyla oynuyor, seslendiğim zaman “Efendim anne!” diyor, kardeşiyle iyi geçiniyor, artık sadece çok yorgun ve uykusu varsa kısa süreli ağlamaları oluyordu. Hikmet özel eğitim öğretmenleri, etüt öğretmeni, okul öğretmeni, okul ve etüt arkadaşları ve en çok da onu çok ama çok seven annesi tarafından sevgiye boğuluyor, olumsuz davranışları sevgi ve ilgi bombardımanına tutularak bir bir olumluya çevriliyor ve eksilerin yerini artılar almaya başlıyordu.

Hikmet bu “topyekün mücadele” sayesinde 1 yıl içinde o kadar büyük bir ilerleme kaydetmişti ki. Yeter ki çok çalışayım, araştırayım, koşturayım, uykusuz kalayım ve ona faydalı yemekler hazırlamak için mutfaktan çıkmayayım diyordum kendime. Devamlı destekledi arkadaşları ve öğretmenleri de. Hikmet tam anlamıyla “destek eğitimi” alıyordu ve bir gün sabah uyandığımda, onu başucumda oturmuş bana bir şeyler söylerken buldum. “...Sonra Ali, üzerindeki kurşundan elbiseyi çıkartıp atmış ve tüm yükünden sıyrılıp rahatlamıştı...” diyordu. Gözlerimi açtığımda Hikmet’in elinde bir kitap vardı. Hikmet, benim en büyük hayalimi gerçekleştirmiş, beni dünyanın en mutlu annesi yapıvermiş; okuma-yazmayı öğrenmişti.

Ceren ÜSTÜNER

BİZ SENİ BÖYLE SEVDİK

Bir ufak kan pıhtısı, uğur böceği kanatlı, gönül sızısı,
Bakıp bakıp haline bir çare aramak ömürde alın yazısı,
Gözyaşını saklarda durur, ninnilerle avutur çilekeş anası,
Sen çok özelsin evladım, üzerinde yüce Hakk'ın nazarı
Biz seni böyle sevdik...

Sana üç isim verdik; Ali dedik olmadı Aydın dedik
O da yetmedi uğurumuzdun sen; Eymen diye seslendik.
Önceleri anlamadık sessizliğini, bize bakmamamı garipsedik;
Biz çok özeldik evladım, böyle yazılmış alnına kader yazısı
Biz seni böyle sevdik...

Otizm denilen bir şeymiş adı, vallahi sende başkaymış tadı,
Bu hastalık asrın belki vebası belki çilesi ama sen baş tacı,
Özel okulunda öğretmenlerin çok sevdiler seni sanki öz evlatları,
Sen hazin bir baharla geldin, hoş sefa geldin gönlümüzün ilacı
Biz seni böyle sevdik...

Seninle tanıdık özel mi özel nice aileleri ve evlatları,
Kimi annesinin kucağında sessiz bir çılgının payandası,
Kimi pervasızlığın dokunduğu akılda hükümsüz bir acı,
Kaç gece bilmem ki oyalamak için seni, bıraktık uykuları
Biz seni böyle sevdik...

Doktorlar da halimize merhem ile ilaç yazsın belki nafile,
Reçeteleri kalemler deva ile donatsın bir çare olsun diye,
İlgidir ancak dermanın senin, dinle evladım güzel kalbinle,
Ağıtların ruhumuza zincir olsa kırılır, sevgi ve merhametle
Biz seni böyle sevdik...

Kanatlı kuşlar uçar mı geceden, bu gelen sesler nedir?
Nurani kanatlılar dokunur mu yanaklarına bizden habersiz
Bir gün senin olanı verirler mi acep, dermanı kimdedir?
Evladım bu kader senin olduğu kadar bizim de kaderimiz
Biz seni böyle sevdik...

Bizlere yazılan yazgıya teslim olduk imtihan elbet,
Dert veren dermanını gönderir ey gönlüm sabret,
Edilen dualar, verilen emekler, karşılığımı bulur nihayet
Uğurum, Ali Aydın'ım muştı ile geldin bu ne güzel nimet
Biz seni böyle sevdik.

EMANET

Odasında çalışırken telefonu çalmaya başladı. Ekranda "Sevilay" ismini görünce yüzündeki ifade birden değişti. Konuşmak istemiyordu ama biliyordu ki Sevilay önemli bir şey olmasa aramazdı. İsteksizce açtı telefonu. "Derya epilepsi nöbeti geçirdi, hastaneye yatırdık. Hiç olmazsa şimdi gelip gör kızımı." diyordu karşıdaki ses.

Necati İzmir'e gitmek zorunda hissetti kendisini. Sevilay'a kızgınlığı hiç bitmeyecek gibiydi. Engelli bir çocuk sahibi olmalarının tek sorumlusu oydu. Eğer bebeği aldırılmayı kabul etseydi belki de hala Soma'da mutlu bir şekilde birlikte yaşıyor olacaktı. Ama o kuru bir inat uğruna kürtajı reddetmiş ve bile bile engelli bir çocuk sahibi olmalarına sebep olmuştu.

Soma faciasının olduğu gün hastanede nöbetçiydi Sevilay. Toprağa verildiği gün baba olan genç adamın hikayesi yüreğini dağlamıştı. Kucagında yeni doğmuş bebeğiyle bekleyen genç kadına kimse acı haberi veremiyordu. Genç adamın annesi, oğluyla gelininin olduğu resmi okşuyordu. "Oğlumu bir kara bulut aldı götürdü." diye ağıt yakıyordu. Kendisi daha henüz anne olmamıştı ama karnında bir bebek, bir can taşıyordu. Her ne kadar bebeğin engelli olacağı söylenmiş ve kürtaja razı olmuş olsa da. "Ben de bu kadın gibi evlat acısı yaşamak istemiyorum." diye geçirdi aklından. Karnında taşıdığı bebeğini artık yüreğinde de taşımaya başlamıştı. O an kararını verdi. Bebeğini doğuracaktı.

Gece boyu acil serviste süren yoğun mesai Sevilay'ı çok yormuştu. Sabah saat 7.00 de bitmesi gereken mesai bu korkunç felaket yüzünden uzamıştı. İşin kötüsü o gün kürtaj için doktor randevusu vardı. Önceki gün saat 15.10 da yaşanan göçük Soma'da olağanüstü bir gün ve gecenin yaşanmasına sebep olmuştu. Yüzlerce yaralı ve ölü vardı. Hastane morguna sığmayan cenazeler Kırkağaç'taki kavun depolarına koyuluyordu. Sevilay saat 9.30 gibi eve gidebildi. Necati işe gitmişti. Yatağın üzerinde bir not buldu: "Hayatım bankada önemli bir toplantım var, saat 14.30 gibi doktorun muayenehanesinde buluşuruz. Seni seviyorum..." Sevilay notu okudu. Sonra doktoru arayıp randevuyu iptal etti ve hemen yatıp uyudu. Uyandığında saat 13.20 idi. Necati'yi aradı. Necati telefonu açar açmaz: "Hayatım not bırakmıştım görmedin sanırım. Sen hastaneye geç, ben de oraya geleceğim." dedi. Sevilay "Tamam" diyebilirdi sadece ve telefonu kapattı. Fakat söylemesi gerekiyordu. Yeniden aradı. Telefonda "efendim hayatım" sesini duyunca: "Necati... Ben... Vazgeçtim... Bebeği aldırılmayacağım" dedi. Necati şaşırılmıştı. "Nasıl yani? Neden?" Sevilay ağlamaya başladı, "Akşam eve gelince konuşuruz." dedi ve telefonu kapattı.

Necati bir bankada şube müdürüydü. Sevilay'la grip yüzünden gittiği acil serviste tanışmışlardı. Zira Sevilay, Devlet Hastanesi Acil Servisinde çalışan doktordu. Necati duygularını ifade etmekte zorlanan bir adamdı. Bir buçuk yıllık flörtün ardından evlilik teklifini bile Sevilay yapmıştı. Kısa süre içinde nişanlanıp evlenmişlerdi. Evlendikten 8 ay sonra Sevilay hamile olduğunu öğrendi. Ama bu güzel haberi akşam vermeyi uygun gördü. Akşama Necati'nin en sevdiği yemekleri yaptı.

Necati akşam eve gelip masayı görünce içine doğmuş gibi mutlu oldu ama sürprizi de bozmak istemedi. Yemeklerini yedikten sonra Sevilay mutlu haberi verdi. Necati sevinçten ne yapacağını bilemedi. Ne yani şimdi ben baba mı oluyorum? Baba... Baba...

Hamileliğin 7. haftasında bebeğin Down Sendromlu olacağını öğrendiler. Necati hemen aldırılmayı istedi. Sevilay annelik içgüdüleriyle daha soğukkanlı davrandı. Fakat internette yaptığı araştırmalarda engelli çocuk bakımının çok zor ve yıpratıcı olduğunu öğrenince o da kürtaja razı oldu. Ama o korkunç kaza sonrası hastanede evlatları için ağıtlar yakan acılı anneleri görünce fikrini değiştirdi.

Necati Sevilay'dan her gün biraz daha uzaklaşıyordu. Boşanmayı bile düşünmeye başlamıştı. Doğum iyice yaklaşmış, Necati ise iyice uzaklaşmıştı. Bir hafta sonra "Derya" doğdu. Beklendiği gibi Down Sendromluydu. Hemen kuvöze alındı. Bebek bir hafta orada kaldı. Sonra eve geldiler. Necati bebeği bir kere bile kucağına almadı. Sevilay bebeği hemen kabullendi. Aslında yas döngüsünün ilk aşamasına girdiğini bilmiyordu. Bu ilk aşamada reddetme, teşhiste bir yanlışlık olduğuna inanç vardı. Sevilay bebeğinin normal bir bebek olduğuna inanmak istiyor, engelli olduğunu kabul etmek istemiyordu. Zihni bebeğin engelli olduğunu reddediyordu.

Derya'yı İzmir'e tıp fakültesi hastanesine götürdüler. Nöroloji ve kardiyoloji bölümlerinde yapılan tetkikler sonucu nörolojik olarak takip edilmesine kara verildi. Kardiyolojik olarak da kalbinde delik olduğu ve 1 yıl içinde kendiliğinden kapanmazsa ameliyat edilmesi gerektiği söylendi. Akşama doğru eve döndüler. Yol boyunca Necati hiç konuşmadı. Eve vardıklarında Necati Soma'dan ayrılmak istediğini söyledi. Tayin isteyip gitmek iyi gelebilirmiş. Sevilay hiç bir şey demeden bezini değiştirmek için Derya'yı kucaklayıp odasına götürdü. Sonra emzirmeye başladı. Yavrusuna uzun uzun bakarken yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı. Artık, "Neden ben? Neden biz? Etrafta bu kadar sağlıklı çocuk varken neden bizim çocuğumuz engelli?" diye sormaya başlamıştı. Kendisi doktor, eşi ise bir banka müdürüydü. Böyle bir çocukları olmasını hak etmiyorlardı. Bu, yas döngüsünün ikinci ve en yıkıcı evresiydi. Bu evrede eşler arasında dayanışma olmazsa ortaya yıkıcı sonuçlar çıkabilirdi. Sevilay salona döndüğünde kısa bir sessizliğin ardından Necati: "Cevap vermedin?" dedi. Sevilay, "Soma'dan ayrılmak neyi değiştirecek? İlla gitmek istiyorsan İzmir'e gidelim. Hem orada Derya'nın tedavisi de daha iyi olur." dedi. Ama Necati kafaya koymuştu. Çalıştığı bankanın Ortaca şubesinde açık pozisyon vardı. Derya'dan, Sevilay'dan, hatta herkesten, her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Ortaca'ya tayin istemeyi teklif etti. Sevilay kabul etmeyince kavga boyutunda bir tartışma yaşadılar. Zaten sınırları gerginken, yaşanan bu tartışma bardağı taşıran son damla oldu. Sonunda Necati tayin isteyip gitti. Necati Ortaca'ya gidince Sevilay da Amasya'da yalnız yaşayan annesini yanına çağırdı ve birlikte yaşamaya başladılar. Bir yıl sonra kendisi de İzmir'e tayin istedi.

Aradan iki yıl geçti. Derya'nın kalbindeki delik ameliyata gerek kalmadan, kendiliğinden kapanmıştı. Genel sağlık durumu iyiydi. Yavaş yavaş öz bakım becerisi kazanmaya başlıyordu. Sevilay ve annesi Mukaddes Hanım adeta iğneyle kuyu kazıyorlardı. Tam her şey yoluna giriyor derken o epilepsi nöbeti her şeyi berbat edip, morallerini bozdu.

Sevilay'ın telefonundan sonra Necati söylenerek eve gidip çantasını hazırladı. Bu sırada Ortaca'da tanışıp çok sevdiği emekli müftü Akif Amcanın kendisine söylediği bir tavsiyesini hatırladı. Akif amca Derya'yı ve olup bitenleri öğrenince ona demişti ki: "Evlat, engelli çocuklar sırat köprüsünden geçerken anne ve babalarının denge çubukları olacaklar. Bu kız size emanet. Bizim kültürümüzde emanete hıyanet olmaz. Sabredersen mükaafatın büyük olacaktır. Buralarda durma, karının ve çocuğunun yanına dön."

Ertesi gün Necati İzmir'e geldi. Derya'yı Çocuk Nöroloji Kliniğine yatırmışlardı. Yapılan EEG'den Derya'nın bir nöbet geçirdiği anlaşılıyordu. Necati iki yıldır kızını ilk defa görüyordu. Kızı, can parçası o kadar sevimli ve masum göründü ki gözüne boğazı düğümlendi. Ne konuşabiliyor ne de ağlayabiliyordu. Sevilay'la bakışları birleştiğinde onu hala ne kadar çok sevdiğini anladı. Sevilay da ona "Sana ihtiyacımız var." der gibi baktı. İkisi de yas döngüsünün son evresine girmişlerdi: Kabullenme... Bu evrede ebeveynler durumu kabullenip çocuğuna faydalı olmaya çalışır, adeta kendilerini ona adarlar. Hastaneden çıkınca Necati bankanın genel merkeziyle görüştü ve engelli kızının durumunu mazeret gösterip, tayin talebinde bulundu. Bir hafta içinde onun da tayini İzmir'e çıktı. Kendisini affettirmesi uzun sürmedi. Sevilay onu affetti. Ne de olsa o hala aşık olduğu adamdı. Eski mutlu günlerine döndüler. Üstelik bu defa üç kişilik bir mutluluk yaşıyorlardı: Sevilay, Necati ve Derya.

Mahmut Ayhan IŞIK

EN ŞANSLI ANNE BENİM

Bir annenin yaşadığı onca duygu ve içinde verdiği savaş nasıl tarif edilir? Bilmiyorum, daha doğrusu tarifi ve anlaması güç o duyguları. Sanırım anlatmakta bir o kadar güç. Bir annenin bir babanın özel çocuğa sahip olması ne demek nedir? Bilir misiniz? İşte bunun tarifi ne yazık ki çok ama çok zor, ben oğlumu il kucağıma aldığımda onun mis kokusuyla hayallere dalıp kucağıma, bağıma bastım oysaki düşünememiştim oğlumu zor bir hayatın beklediğini, her şey ansızın, anlık, beklenmedik şekillerde ilerledi. Bir anne olarak çok zor günler atlattım çünkü evlat başlı başına tarifsiz bir duyguyken bide onun hastalığını öğrenip savaş vermek daha da zor oldu ne yazık ki. İşte bu yüzden bir de, evlat sevgisi tarifsizken, onun bu halde olması daha da tarifsiz. Oğlumun bir ömür bana, babasına, ailesine, başka bir insana bağlı ve muhtaç kalması bir anne için yaşanması güç bir durum.

İçimde en çok ne korkusu var biliyor musunuz? Allah'ım ben ölürsem kim bakacak evladıma, korkusu. Her gün bu korku içimi yakıp kavursa da ben yine de güçlü bir anne olmayı öğrendim ve ben bu körkuyuda geçtim. Onca şey için bir anne olarak evladının ölümünü istemek bile çok zor.

Allah'ım madem ben bu hayatta evladıyla imtihan ettin, madem bu kadar acısını yaşatıp güçlü durmayı öğrettin o zaman canını benden önce al, al ki evladım kimseye muhtaç olmasın bir başkasının zulmüne, acımasızlığına uğramasın çünkü; biliyorum kimse özel bir çocuğa öz annesi kadar şefkat kuramaz, onu bağına basamaz.

Ben her şeye rağmen şükredip içimdeki umudu yitirmeden her gün büyük bir umutla uyanan bir anneyim, ben her şeyden önce şanslı bir anneyim, çünkü benim oğlum engelli değil, herkesten farklı ve bir o kadar özel bir çocuk, çünkü benim oğlum kurtuluş anahtarım, umudum, güçlü durma sebebim, dayanağım, cennetimin kapısı, o benim her şeyim, çünkü o benim bir parçam ve çünkü ben her gün evladımın varlığına şükreden şanslı bir anneyim.

AYŞAN TAŞKIRAN

ALLAH'IN EMANETİ

Sen umuttun bana,
Yüreğimden düşen damla,
Biraz hüzün getirsen de bana,
Değerdi bir gülüşün bu cana.

Belki değişecekti hayatım senle,
Belki eklenecekti sorumlulukların en ağırını,
Ne anlayan olacak derdimi ne de saran,
Sen ömrümün sorumluluk çağı.

Bedenimde nefesim,
Ömrümde her bekleyişim,
Bir başarı benim için her bakışın,
Elimi tutuşun, yaşamıma değer katışın.

Senle oldum büyümeyen bir can,
Ne anlayan ne dinleyen, haylazsın her an.
Yalnızdım senle her zaman,
Yoktu yarımı sarıp da beni anlayan.

Bazen kucağımda solan bir çiçek,
Bazen yeşillenmiş tomurcuğum
Neler yaşadık senle küçüğüm
Hayatımdaki bazen umutsuz bazen mutluluk dağım.

Kim istemezdi ki her şey normal olsun,
Kim derdi umutlarım yarım kalsın,
Benim için sen açmayan baharsın,
Sen Allah'ın emaneti bir cansın.

Kimse bana kış gelmez sanmasın,
Allah'ın emaneti bugün bana yarın onasın,
Herkes bunu bilerek yaşasın,
Elini tutun, Allah'ın emaneti soyutlanmasın.

Songül YOKUŞ

GÖNÜL GÖZÜ

İnsanların dünyaya gelişlerinde canlı bir kromozom zinciri olması dışında hiçbir etkileri yoktur. Dünyaya gözünü açan her bebek ebeveynlerinin sevgisi ve himayesi altında büyümeye başlar.

Hazal, benim ilk göz ağrım. Hazal da dünyaya gelirken her insanda olduğu gibi kromozom zinciri olması dışında hiçbir etkisi yokken, aslında o kadar etkiliymiş ki. Yaşadıkça kişiliği, karakteri gelişmeye ve şekillenmeye başladı. Bizim hayatımıza anlam kattı, neşe kattı. O kadar akıllı, saygılı, vicdanlı bir çocuk ki biz onu eğittiğimizi zannederken o bizi eğitmiş, insanlığımıza insanlık, vicdanımıza vicdan, sevgimize sevgi katmış.

Günlerden bir gün kızımın geçirdiği talihsiz bir kaza sonucu, kızım kazanın şokundan çıkamadı. Ama vicdanı, insanlığı, sevgisi hala aynıydı eskisi gibi. Eskiden nasılsa kazadan sonra da yine aynıydı.

Hayatın bir başka gerçeği de insanların fiziksel ve zihinsel olarak farklı kişiliklere sahip olmalarıdır. İster doğuştan, ister sonradan olsun engeller bizlerin hazırlıklı olmamızı gerektiren durumlardır. Önemli olan mevcut olanı, her şekilde olduğu gibi kabullenmektir. Beklentilerimiz vazgeçilmez olmamalıdır. Gerçeği kabullenmek hem bir meziyet hem de bir erdemdir. Benim de çocuğum yaşlıtlarına göre dünyayı kavrama ve anlama konusunda geriden gelmektedir. Bu durum benim açımdan sorun değildir. Çocuğum bana "beni dinleyin, anlayın" diyor. Ben de gerekli anlayış ve ilgiyi elimden geldiğince göstermeye çalışıyorum.

İhsan Yavuz ÇAĞLAYAN

GÜNEŞİMSİN...

Soğuk bir kış günü doğmuştu meleğim... Yusuvarlak yüzü, kırmızı yanakları, çekik gözleriyle dünyalar güzeli bir melekti...

Anne olmayı tam on üç yıl beklemiştim. Sonunda kızım sayesinde bu güzel duyguyu tattım. Anne olmuşum artık...

Ben çok mutluydum mutlu olmasına fakat etrafımdaki insanlarda, ailemde anlayamadığım, anlam veremediğim hüznü buruk bir sevinç vardı. Oysa ben onları çok daha mutlu bir şekilde görmeyi beklerken...

Meleğimin özel bir çocuk olduğunu öğrendiğimde buruk ve hüznü sevinçler anlam kazanmıştı. Ben "Allah'ım nasıl olur bu?" sorularıyla duygularım altüst olmuş sanki zaman durmuş, donmuş kalmıştım. O güne kadar yaşadığım her şey silinmiş, cevabı olmayan bir boşlukta bulmuştum kendimi.

Meleğim ağlayınca kendime gelmişim. Yüreğim yaralı olarak paramparça bir halde kucağıma aldım ve ona sarılarak, onu koklayarak huzur buldum. Meleğim, masum meleğim benim... Sen bana muhtaç, ben sana diyerek yüreğimin ağlamasına engel olamamıştım.

Aylarca kendi kendime sorup durdum; neden ben, neden benim çocuğum? Niçin oldu bu, neden, nasıl, niçin? Sorular hiç bitmiyordu... Önümde nasıl bir süreç vardı, bizi neler bekliyordu en ufak bir fikrim dahi yoktu. Belirsizlikler içinde aylarca şaşkın kaldım.

Doğuştan yapısal olarak dilinde olan büyüklük ve geniz basıklığından dolayı beslenmesinde sık sık sorunlar yaşıyorduk. Birkaç aydan sonra banyo yaparken morarma durumları oldu. Kalp doktoruna gidince, kalbinde problem olduğunu ve yedinci aya kadar ilaç kullanması gerektiğini öğrendik. Meleğimin ateşlenmeleri artmış ve artık ameliyat zamanı gelmişti. O dönemde ailemin desteği ile sabahlara kadar ıslak bezlerle ateşini düşürmeye çalışarak geçmişti zaman. Doktorumuz ameliyatın bir ekip işi olduğunu ve her yerde yapılamadığını, İstanbul veya Ankara'yı tercih etmemiz gerektiğini söyledi. Biz Ankara'yı tercih ettik ve bir ay sonra çok başarılı bir ameliyat geçirdik.

Ameliyat öncesindeki gece gökyüzündeki yıldızlara bakarak, Allah'ım benim meleğimi benden alma diye dualar ettim. Şu yıldızlar kadar parlak ve sağlıklı bir ömrü olsun diyerek gözyaşları içinde sabahı zor ettim.

Meleğimin normale yakın bir down sendromu olduğu ve artık eğitimine ağırlık vermemiz gerektiğini söyledi doktorlarımız. Eve döndüğümüzde var olan sorunlardan dolayı babası ile yollarımızı ayırma kararı aldık. Çok zor bir karardı ve omuzlarımda tonlarca yük vardı. Ailemin bizi kucaklayıp sarmalaması o kadar değerliydi ki; kocaman dağlar gibiydi her biri ayrı ayrı...

Birkaç gün sonra nüfus sayımı vardı memurlar içeri girmiş engelli birey var mı diye sorduklarında hiçbirimizde ses yok seda yokken, babamın beni üzmemek için evde engelli birey yok deyişi öylesine manidardı ki...

Önümde kızımınla beraber gitmem gereken çok çok uzun bir yol vardı.

Çıkacağımız bir sürü merdiven vardı. Bir kapı açılmıştı ve artık ailece biz o kapıdan içeri girmiştik artık. Sonsuz ve karşılıksız sevgi ile büyük bir sabır, sonsuz şefkat, vicdan karşılığını bizi. Kocaman bir imtihan vardı hepimiz için.

Meleğim bir buçuk yaşında tuvalet alışkanlığı kazandı. Yine de tuvalete oturmaya korktuğu için ona masal anlatarak, konuşarak, şarkılar söyleyerek bu süreci de sabırla başardık. İki yaşındayken yürümeye başladı. O gün bizim evimizde bayram havası vardı. Fakat kendisini tam olarak ifade edemediği için hırçınlık yapmaya ve inat etmeye başladı. İsteddiği olmayınca kendine yumruk atması ve saçlarını çekmesi birkaç yıl boyunca sürdü. Her defasında içim acıyordu. Bu süreç hiç kolay olmadı ve ben bu zaman diliminde çok yara almıştım, çok yorulmuştum. Yorgunluğum ona ilaç olamayışındandı. Kelimeleri tam olarak telaffuz edemediği için ne istediğini anlamamız çok uzun zaman almıştı.

Dört yaşına geldiğinde özel eğitim kararı almıştık ve kuruma ilk gittiğim günü kendime hâkim olamamış ve gözyaşları içinde kalmıştım. Hayallerim öylesine uzaklarda kalmıştı ki, normal okullarda normal çocuklarla, normal bir ders düşlerken kendimi özel eğitim gibi çok zorlu bir sürecin içinde bulmuştum. Uzaktan gördüğüm, duyduğum insanların içindeydim artık. Aslında o yetenekli bir çocuktur. Bunu fark ettiğim zaman eline defter ve kalem vermiştim. Önceleri karalayarak başladı. Bu arada ona her gece masal okuyarak uyutmaya devam ettim onu. Kitap sevgisi çok büyüktü ve elinde çokça kitaplar olurdu, hepsini incelerdi. Şimdi hayatta olmayan annemin ve babamın, onun harfleri öğrenmesinde çok büyük katkıları oldu. Rahmet ve sevgiyle anıyorum yüce gönüllü dedemizi ve anneannemizi.

Özel eğitimde grup çalışmalarında arkadaşlarını taklit ettiğini ve arkadaşlarından olumsuz etkilendiğini görünce etkinliklere katılmasını istemiyordum. Birebir ilgilenmeye çalıştım hep. Böyle çok daha iyi hissediyordu.

Sık sık burun tıkanıklığı, gözlerinde çapaklanmalar, geniz akıntısı ve geceleri oturarak uyuması benim de düzenimi bozmuştu. Yıllar sonra onca doktora gitmemize rağmen tüm bunların sebebinin yün alerjisi olduğunu öğrendik. Bütün eşyalarımızı yenileyerek yün olan ne varsa evden çıkardık. Bu sıkıntılar zamanla geçti fakat ishal oluyordu sık sık. Hayatımızı yine olumsuz etkileyen yeni bir sorundu bu da. Bir türlü çözüm bulamadık. Yıllar sonra bunun sebebinin laktos alerjisi olduğunu öğrendik. Nedenini bulunca rahatladık, sevindik ama bunca zaman çocuğumla yapamadığımız etkinlikler ve kaçırdığımız fırsatlar için de üzüldük.

Meleğimle hayat basamaklarımızı adım adım, ağır ağır çıkıyorduk. Her basamakta ailem, okulumuz, öğretmenlerimiz, okul çalışanlarımız, teyzelerimiz, dayımız ve biz birlikte adımlıyorduk yokuşu.

Babamı ve annemi kaybedince Meleğimi toparlamak hiç kolay olmadı. Neden bizi bırakıp gittiler, neden hiç gelmiyorlar artık? Neden bizi özlemiyorlar, aramıyorlar? Meleğim hep onları soruyordu. Özleminden her gece ağlıyordu. Eksikliklerini kendi sevgimi daha fazla göstererek tamamlamaya çalışıyordum.

Eğitimiyle ilgili olarak en fazla soyut kavramlar zorluyordu bizi. Korkuları da olan bir çocuk olduğundan, bir şeyleri açıklamak anlatmak zor oluyordu. Seslerden etkileniyordu, araba sesi, korna sesi, davul sesi, köpek sesi vb onu ürkütüyordu. Ramazan ayında davul çalsınlar istemezdim sırf bu yüzden. Saatlerce ağlar, saçlarını

çeker, kendini yumruklardı. Çimlerden, ipliklerden dahi korkuyordu. Cümleleri özenle seçmeye çalışıyordum.

Meleğim, yaşı ilerledikçe her yıl bir olumsuz hareketini bırakmıştı. Bunda etken, Öğretmenimizin de sabırla yanımızda olmasıydı. Birlikte hareket ettikçe güçlendik. Kendimi çok yorgun hissettiğim zaman bana: “Kızımın annesi, sen bir kahramansın! Biraz sevgiye ne dersin?” diyerek elime üfleterek bana enerji göndermesi, kalbini açması beni hayata bağlayan ve tüm yorgunluğumu unutturan sevgi yumağım, Öğretmenimiz! İyi ki var!

Kızımın yürürken on dakikalık yolu yarım saatte gidiyoruz. Çünkü ayak tabanındaki ve omuriliğindeki sorunlar onu çok yoruyor. Ancak ailece kızımınla birlikte birçok sorunun üstesinden gelmeyi öğrendik. Ben; yürüyemeyen kızına yürümeyi öğreten, konuşamayan yavrusuna konuşması için her defasında sabırla baştan başlayan, gecesini gündüzünü çocuğuna adayan nice anneler tanıdım. Kendi hayatlarını unutmuş, hayatını meleklerine adanmış nice yüce gönüllü anneler... Bunun tam tersi; çocuğunu yalın ayak tekerlekli sandalyeyle servise veren anneler de gördüm içim sızlayarak.

Şu an geriye dönüp baktığımda, açılıp içeriye girdiğim kapının kocaman bir sevgi kapısı olduğunu görüyorum. Nefes aldığım her an Allah'a teşekkür ederek, yaşadığım sürece kızımın yanında ve onunla el ele, sevgiyle bir ömür dolu dolu geçirebilmek için dua ediyorum. Her güzel anne gibi. Çocuğumu benden sonraya bırakmaması için O'na yalvarıyorum. Her özel anne gibi...

Meleğim her fırsatta dile getirdiği: “Anne, Güneş gibisin...” sözünü duydukça; bize açılan kapının gönül kapısı olduğunu sonuna kadar hissedip, iyi ki o eşikten geçtik diyerek, birlikte güneşe doğru merdivenleri çıkmaya devam ediyoruz...

Yolunu yitiren tüm annelere diyeceğim o ki; Güneş'iniz bir ömür hep sizinle ve etrafınıza yaydığınız ışığınız bol olsun!

Alev ATALAY

CANIM OĞLUM

Zorluk bize geldi çattı,
Sağlık bize çok şey kattı
Varlığınla canım arttı,
Sen iyi ol canım oğlum.

Adım adım öğretmişim,
Bıldırcınla beslemişim
Yememişim yedirmişim,
Sen iyi ol canım oğlum.

Bu dünyanın meleğisin
Ömür boyu sevenimsin
Beyaz yüzlü bebeğimsin
Sen iyi ol canım oğlum.

On senedir yollardayız.
Zor köyünden kalkmaktayız
Eğitimin farkındayız
Sen iyi ol canım oğlum.

Hece hece öğretmişim,
Güzel güzel süslemişim
Yollarını gözlemişim
Sen iyi ol canım oğlum.

Devlet sundu sana imkân
Karda, kışta yollar viran
Hece hece kitap sayan
Sen iyi ol canım oğlum.

İmkânlar çok gelişecek,
Dünyam senle şenlenecek
Hayat sana yeşerecek
Sen iyi ol canım oğlum.

Farklısın sen biliyoruz,
Kalem kalem yazıyoruz
Eğitime koşuyoruz
Sen iyi ol canım oğlum.

Anne, baba sizinleyiz
Ailecek birlikteyiz
Faydan için nöbetteyiz
Sen iyi ol canım oğlum.

Farklarının farkındayız,
Her zorluğu aşacağız.
Elbet bir gün başaracağız
Sen iyi ol canım oğlum.

HATİCE ANNE'NİN HİKÂYESİ

Köyün birinde yaşayan maddi durumları çok iyi olmayan bir aile vardır. Bu ailenin annesi olan Hatice Anne, eşi ve üç erkek çocuğuyla köyünde yaşamaktadır. İlkokul mezunu olan Hatice Anne ev hanımı olarak ev ve köy işleriyle meşguldür. Bir gün bir çocuğunun daha olacağını eşiyle birlikte öğrenir. Yeni doğacak evladının doğumunu beklemeye koyulurlar. Gün gelir adını Salih vereceği çocuğu dünyaya gelir. Hatice Anne hiçbir şeyden habersiz hasta ve yeni çocuğunu dünyaya gelmesinden mutlu bir şekilde müşahede altında tutulurken hastane doktorları yanına gelir ve doktorlardan biri ona şöyle söyler; -"Hanımefendi çocuğunuzda Down Sendromu hastalığı teşhisi koyuldu ve kalp kapakçığında açıklık var. Çocuğunuz diğer çocuklar gibi olamaz, size tepki alıp veya veremez, yürüyemez ve konuşamaz. Ancak tepkisiz bir halde yatağında yatar. Ona Allah rızası için bakarsanız ne ala..." Hatice Anne o an ne yapacağını şaşırır, üzülür ve kızgın bir şekilde dönerek bunu söyleyen doktorun yüzüne bakıp şöyle söyler " Hocam sanki bu çocuğu siz yarattınız da her şeyini bir anda kesip atıyorsunuz! Ben bugün onu kucağında engelli ve hasta olarak götürüyorum ama yarın onun elinden tutup hastaneye yürüterek getireceğim". Doktor pişkin tavırla "Umarım göreceğiz hanımefendi..." der.

Hatice Anne'nin o günden sonra zor ve çetin bir mücadelesi başlar. Bir annenin güçlü olması gerektiğini ve en başta her türlü söylemlere karşı güçlü bir duruş sergileyerek çocuğu için yararlı olabilecek ne varsa yapması gerektiğini bilir. Hastaneden köyüne döner ve günlerce uykusuz kalarak kısık sesli ağlayan ve sesi çıkmayan oğlu Salih'e geceler boyunca gözlerini kırpmadan bakar. Salih'in babası ise köyde diğer işlere bakarak evin gelirini sağlamış ancak hastane işlerinden pek anlamadığı için bütün bu zorlukları şefkatli kalbiyle Hatice Anne yüklenmiştir. Hatice Anne her hafta ve her ay kilometrelerce uzakta olan şehir hastanesine oğlunu kontrollere götürür. Oğlu Salih'in kontrollerini hiç birini aksatmadan, yorulmadan ve köylü halkının onca olumsuz söylemine karşı yapmıştır. Salih geçen bu süre zarfında büyürken durumları iyi olmayan aile bebek arabası alamaz ve Hatice Anne Salih'i yaz kış demeden kucağında yorulmuş bedeni olsa da taşır. Salih büyüdükçe artık bazı organik gıdaları yemeye başlar. Annesi doğal ne varsa arayarak onun bedeninin güçlenmesi için o gıdaları yiyebileceği hale getirerek ona yedirir. Biraz güçlenen ufaklık aynı zamanda büyüdükçe güzelleşmeye de başlar. Evde onu yalnız bırakmadığı için tüm köy işleri de bırakılmış ve aksatılmıştır. Hatice Anne büyüyen oğluyla birlikte yıllar geçerken yine bu süre zarfında Salih'in rutin kontrollerini yaptırmaktadır. Organik gıdalarında faydasıyla bedeni güçlenen engelli oğlunu her gün yorulmadan ve sıkılmadan köy evinin uzun salonunda, ellerinden tutarak ayaklarını kendi ayaklarının üzerine koyarak onu yürütmeye çalışır. Bunu yapmak günler ve aylar alırken aynı zamanda zor ve meşakkatli sabır istemektedir. Ama en sonunda sabırla çalışılan bu süreçte başarıya ulaşılır. Down sendromu olan ve yürüyemez dedikleri Salih yürümeye başlar. Ancak Hatice Anne bununla yetinmek istemez. Çünkü oğlu ev içerisinde bazı şeyleri öğrenemiyor ve de toplum içerisinde

yaşaması ve öğrenmesi gereken duygu ve hareketlerden uzak kalıyordu. Hatice Anne ayrıca oğlunun büyüdükçe ev içerisinde kendilerinin sözünü dinlemediğini ve kendisini ifade etmekte zorluk çektiğini fark etmiştir. Bu yüzden onun daha iyi olması için diğer normal çocuklar gibi eğitim alması gerektiğini düşünmüş, hayata ve topluma ayak uydurmasını istemiştir. Bu yüzden ilk başlarda oğlunun eğitimi için köyünden uzakta bulunan Artvin il merkezinde rehabilitasyon merkezine büyük sıkıntılarla karşılaşmasına rağmen her hafta oğlunu eğitim alması için oraya götürür. Hatice Anne bu mücadelesini sürdürürken diğer üç çocuğunun da okul ve eğitim durumlarını aksatmayarak onlara dikkat eder. Kendilerini geliştiren başarılı ve özgüven sahibi olan diğer çocukları da bu süre zarfında annelerine yardımcı olmuşlar ve güzel üniversiteleri kazanmışlardır.

Rehabilitasyon Merkezine eğitime ara vermeden her hafta gidilirken, Salih büyümüş ve ilköğretim çağına gelmişti. Hatice Anne her ne kadar haftada bir kez oğlunu rehabilitasyon merkezine götürüyor olsa da oğlu tam anlamıyla her şeyi öğrenemiyordu. Bu yüzden ilçede ve civar köylerde bulunan ilköğretim çağına gelmiş engelli öğrenciler için özel bir sınıfın oluşturulması için bu konuda devletin gerekli kurumlarına giderek durumunu ifade etmiş ve hepsine bu konu üzerinde durulması için dilekçe vermiştir. Bir süre sonra ilçe de ve civar köylerinde bulunan Salih gibi diğer engelli öğrencilerin de özel eğitim alabilecekleri özel bir sınıf oluşturulmuştur. Artık böylece Salih'te bir okula gidebilecek, diğer çocuklar gibi okulda eğitim alabilecekti. Ayrıca okulda tüm yaşındaki arkadaşlarıyla koşabilecek ve oyunlar oynayabilecekti. Hatice Anne oğlu için köyünde ki bütün diğer işleri arkasında bırakmıştı ama mutluydu. İlçesinde diğer çocuklar gibi oğlunun da artık eğitim alabileceği bir sınıf oluşturulmuştu. Oğlunun her gün aksatmadan eğitim alabilmesi için Hatice Anne, kendisi iyi veya hasta da olsa her gün yavrusuyla yollara düşmüştü. Ancak bu süre zarfında kendilerini okula götürüp getiren şoförlerin ihmalleri yüzünden Salih hastalanarak ameliyat olmuş ve eğitiminden uzun bir süre geri kalmıştı. Annesi bu şoförlerin değişmesi içinde uzun süre çaba harcamış ve bunu da yenmişti. Salih büyüdükçe daha akıllı hale geliyordu ama ev içerisinde engelli olmasının da etkisiyle bazı hareketleri anne ve babasını zorluyordu. Sabah annesi onu okula götürmek için onu gece erkenden uyutmaya ikna edemiyor ve sabahleyin onu kolayca uyandıramıyor ve hızlıca giyindiremiyordu. Bunları yapması için ona birçok tatlı söz söyleyip şefkat sunuyordu... Salih eğitim aldıkça annesi onun daha fazla şey öğrendiğini görüyor çok mutlu oluyordu. Ama daha yeni ve daha güzel şeyler öğrenmesini de istiyor ve oğlunun peşinden ihtiyarlayan bedenine rağmen hiç yılmadan koşuyordu. Bunlar olurken Salih'te on iki yaşına ve altıncı sınıfa gelmiş ve eğitime verilen önemle birlikte birçok şey öğrenmiş durumda olan yumurcak bir çocuk olmuştu. Hatice Anne'nin oğluna yaptığı her şey için değerdi. Hatice Anne "Anne olmak kolay değil, hele de engelli bir evladın varsa... Ama ben Salih'imi çok seviyorum ve onu bir gün üniversitede elinden tutup okutacağım." Ve Hatice Anne oğlunun daha iyi eğitim alması ve yeni şeyler öğrenmesi için her gün peşinden koşmaya devam eder...

Kevser ÇOLAK

HANGİ BİRİNE YANAYIM?

Biz beş kişilik bir aileyiz... İlk göz ağrım Ahmet'im, on altı yaşında lise 3. Sınıf öğrencisi, ciğer param İsmet'im, on üç yaşında 8. Sınıfta okuyor, küçük kuzum Kemal altı yaşında ve anaokuluna gidiyor. Eşim var bir de...

On beş yaşındaydım, zorla evlendirildim. Eş olmanın ne olduğunu anlamaya çalışırken bir de anne oldum. Daha Ahmet'im emekliyordu ki İsmet'im dünyaya geldi. Hazır değildim... daha küçüktüm, Ahmet'im de küçüktü, şimdi zamanı değildi.

İsme'timin dünyaya gelişi zor olmuştu. Doğmak için acele etmişti ve dünyaya gelmesi için de doktorun karnıma bastırması gerekmişti. Ne acı çektim, hala hatırladıkça sanki o acıyı hissediyorum. Daha on beş günlüktü, yüzünde vücudunda yaralar çıkmaya başladı. Doktorlar bir çare bulmadı. O gece gündüz acı çekiyordu. Ağrısı vardı biliyordum, onun için ağlıyordu. Ben anneydim buna katlanırdım ama ya abisi, daha bir yaşında ancaydı Ocak ayıydı, soğuktu. Bir göz odalı gecekondumuzda aynı yerde uyuyorduk. . Kardeşi ağlayınca o da uyanır ağlamaya başlardı. Babaları sinirli bir insan, sabah işe gidecek, uykusu bölününce bir de onu dinlemek zorunda kalırdım.

Demim ya küçüktüm. İki çocuk bir koca bir de yoksulluk... Baş edemiyordum ki. Anam ah anam, bir yardımın olaydı. Ağlayan çocuğuma bir sıcak çorba yapaydın bari. On beş yaşında beni evlendirirken bana acımayan anam, benim evladıma acı mıydı? Arada gelir "Evin pislik içinde" der, sonra da "Baban bana kızar, kalamam" der yarım saat kalır giderdi. Yine yalnız kalırdım. Komşu da yok, kapıyı bir iten "Nasılsın?" diyen de... Eşimin ailesi dersiniz, onu da siz tahmin edin. Gözümün önünden gitmiyor, eşim kendisine kahvaltı hazırlar sofrayı da ortada bırakırdı. Ahmet emekleyerek gider, sofrada ne kaldıysa onu yiyip karnımı doyurmaya çalışırdı.

Çocuklarımla birlikte büyümeye çalışırken, onların nasıl büyüdüklerini anlamaya fırsatım olmadı. Küçük abi Ahmet'ime çok yükledim. Şimdi düşünüyorum içim sızlıyor... O da bebekti, aslında ben de çocuktum bilemedim ki...

Zaman geçtikçe İsmet'imde bir sorun olduğunu anlamaya başladım. Bir şeyler normal gitmiyordu. Bunu fark ettiğimde iki buçuk yaşındaydı. Konuşamıyordu. Hastaneye iki kez gittik sonra bıraktık. Sonra tekrar, bu sefer Gazi Hastanesine gittik. Ama orayı da bıraktık. Parasızlık... İki çocukla hastaneye gidebilmek için taksiye binmek gerekiyordu. Bir keresinde taksi parasını ödeyebilmek için küpemi satmak zorunda kaldım, bir başka sefer de parmağımdaki yüzüğümü.

Beş yaşına gelince ana sınıfına gönderiyim dedim, belki bir şeyler düzeler umuduyla. Gitti de ama benden ayrılamadı. Bir iki ay sonra orayı da bıraktık.

Nihayet okul çağı geldi. Birinci sınıfa başladı. Benden yine ayrılmak istemiyordu. Yarıyıl tatiline kadar ben de onunla okula gittim. Kalem bile tutamıyordu. Elinden tutup ben yazdırıyordum. Öğretmeni, bir gün bu işin böyle devam edemeyeceğini, bir doktorun İsmet'i görmesi gerektiğini söyledi. Zaten ben de biliyordum bir şeylerin ters gittiğini.

Hastaneye gittik, tahliller testler...%50 engelli raporu çıktı. Okula gitmesi

gerekiyordu ama benden ayrılmak istemediği için gidemedi. O sene sınıfta kaldı. Ertesi yıl birinci sınıfa tekrar başladı.

Her şeyde bir hayır vardır derler ya, doğruymuş. O sene yine korku ile okula gittik. Ben yine benden ayrılmak istemeyecek diye düşünürken, hiç de öyle olmadı. Karşımıza öyle bir öğretmen çıktı ki, ömrüm oldukça onun için duacıyım. Oğlum okulu sevdi, sınıfında kendisi kalabiliyordu. Hatta yarıyıl olmadan okuma yazma bile öğrendi. Şaşkın ama mutluydum. Bir öğretmen nelere kadirdi. İsmet'ime değerli olduğunu hissettirdi. Sınıfta çocuğumu beklemedim. Bir gün bile. İsmet hiç ağlamadı... Hem oğlum hem de benim için bir lütuf olan öğretmenimizin, İsmet için söylediği bir sözü hiç unutmam. “İsmet benim çocuğum olsa ona nasıl davranırdım? Diye soruyorum kendime ve ona öyle davranıyorum” derdi. Sevgili Nilgün Öğretmenim, sen öğretmenlik için doğmuşsun. Seninle karşılaşmak ne büyük bir şans hem benim hem de oğlum için.

İsmet'imle ilgilenirken, kendisi ile yeterince ilgilenemediğim altın kalpli oğlum Ahmet. İsmet ortaokula başladığında bir süre aynı okulda okudular. Kardeşini koruyup kollardı, kimsenin onunla alay etmesine izin vermezdi. Şimdi lisede. Geçenlerde okul idaresinden beni çağırdılar. Bir kavgaya karışmış, “Çocuğunuz şiddet uyguluyor” dediler. Şaşırdım, kendisinden öğrenmek istedim. Bana “ Sınıfımızda İsmet gibi bir arkadaşımız var, o da kaynaştırma. Arkadaşlarım onunla hep dalga geçiyorlar. O gün de hem dalga geçtiler hem de elindeki tostı alıp yediler, ben de dayanamadım, aklıma İsmet geldi ve dayanamadım” dedi. Doğru değil tabi yaptığı, keşke duygularını ve düşüncelerini başka türlü anlatsaydı. Ama onun da kardeşi için ne kadar üzüldüğünü biliyorum.

İsmet şimdi ortaokulda, son sınıfta. Tek isteğim onun kendi ayakları üzerinde durabilmesi. Tam onu düzlüğe çıkaracağım zamanlarda, bugünlerde, altı yaşındaki oğlumda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ettim. Şimdi onun hastane süreci başlıyor. Sonucu tahmin ediyorum aslında. Tek dileğim onun da onu anlayacak iyi bir öğretmenin olması.

Hayatla yalnız mücadele ediyorum. üç oğlum var ikisi engelli. Engelli olmayan da benden hakkı olan ilgiyi yeteri kadar alamıyor. Elbette hepsini çok seviyorum ama kimin daha çok ihtiyacı varsa ona koşmaya çalışıyorum. Ama ben bir anneyim her biri ciğerimin bir parçası. Engelli olanların geleceği ile ilgili olarak endişelenirken ve onlar için üzülürken, bir yandan da bu işler yüzünden ilgilenemediğim diğerine üzülüyorum. Kendime soruyorum “Hangisine yanayım?”

Semra AYDIN

CENNETİMİN ANAHTARI

Dünyaya gelmeden koydular tanı,
Hiç unutmadım o buruk anı,
Böyle şeylerin de güzel yanı,
Bize cennetin anahtarı.

Önceden bakardım yollara,
Çocuklar koşar, oynardı özenirdim onlara.
Yavrum evde sessiz sessiz otururken.
Üzülürdüm, gözlerim dolardı bunlara.

Ömür geçerken iki oda arasında,
Özgür olduk özel eğitim sırasında.
Yavrum gülüp konuşurken bir bir,
Işık oldu gecenin karasında.

Üç günlük dünyayı yaptı ömürlük.
İlk kelimeleri bize cennetten bir mülk.
Anne deyip el sallıyor bana,
Yavrum okuluna giderken günlük.

Şimdi yavrum da özgür ve mutlu,
Devletimiz sayesinde olduk umutlu.
Cennetimin anahtarı gülerken bana,
Gelecek aydınlık günümüz kutlu.

Neşe ESEN

DUYARLI OLUN YETER

Otuz yaşında iki çocuk annesiyim. Oğlumu kucağıma aldığımda yirmi yaşındaydım. Oğlumla oyunlar oynayarak onunla birlikte ben de büyüyordum. İlk göz ağrım, anneliği tattığım canım oğlum yavaş yavaş büyümeye başlamış, okul çağı gelmişti.

Çocuğumuzun özel çocuk olduğunu biraz geç anlamıştık. Benim çocuğum özel bir çocukmuş. Arkadaşları ilerlerken oğlum geri gidiyordu. Bu durum da oğlumu ve bizi etkiliyordu. Çocuklar çok acımasızdı. Arkadaşları tarafından dışlanmaya başlanmıştı ve dış etkenlere kendini kapatmıştı oğlum.

Öyle bir dönemde öğretmenimiz karşımıza çıktı. Oğluma anne sevgisi ile yaklaştı. Oğlum öğretmeni ile hayata, okula, arkadaşlarına uyum sağlamaya ve yavaştan ilerlemeye başlamıştı. Oğlumun ilerlediğini gördükçe çok mutlu oluyorduk. Emeğimizin karşılığını almak bizi mutlu ediyordu.

Ben bir özel çocuk annesiyim ve bu duyguyu anlatmak gerçekten çok zor, ama şu şekilde anlatabilirim. Çok zor günler yaşadık, ve hala yaşıyoruz. Dışarıdan tepkiler alıyoruz ama ben bir annemim ve diyorum ki, iyi ki benim oğlumsun. Çünkü ben oğlumla anneliği tattım ne olursa olsun benim oğlum iyi ki var.

Bütün özel çocukların özel anneleri vardır. Çok zorluklardan geçiyoruz. Ama çocuklarımız öyle özel öyle güzeller ki onlar cennetin melekleri. Çocuklarımız bizim her şeyimiz.

Annesi olarak çocuğum için en iyisi en güzelini yapacağım dedim. Zaten bizim özel çocuklarımız için en başta geçerli olan şey sevgi, saygıdır. Onlar bu ortamda oldukları zaman üstesinden gelemeyecekleri hiçbir şey yoktur. Bu yüzden oğluma dört elle sarılıyorum. Neden benim oğlum böyle diye isyan etmedim. Bu da Allah tarafından bizim sınavımız dedim ve çocuğumu koşulsuz kabul ettim.

Evet, bedenen ve ruhen çok yıpranıyoruz. Ama ayakta tek başına durabilecek bir birey olması için elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyorum. Bugün varım, destekçisiyim ama yarına çıkacağımızın garantisi yok ve istiyorum ki oğlum ayakları üzerinde durabilsin, kimseye ihtiyacı olmasın.

Rabbimden tek duam şudur: Ben hayattayken oğlumun ayaklarının yere sağlam basabildiğini ve vatana millete hayırlı bir evlat olduğunu görmektir.

İnsanlara da şunu demek istiyorum. Özel çocuğu olmayan biri anlayamaz bizim gibi anneleri. Belki anlıyormuş gibi görünürler ama bizim duygularımızı anlamaları çok zordur. Engelsiz çocuklara sahip olanlar bedenlerinde ve ruhlarında bizleri hissedemezler.

Ama şunu düşünün yarın sizin çocuğunuz da benim çocuğum gibi özel olabilir. Bunu düşünerek yaklaşın, yaklaşın ki bizleri ve çocuklarımızı bir nebze olsun anlayın.

Kıyafet GÜNDOĞDU

UMUDA YOLCULUK...

Mutluluktan kalbim hızla atıyordu çünkü ikinci kez anne oluyordum. Bir kız evladım vardı. Rabbim bir tane de erkek evlat nasip etmişti. Ne güzel bir duyguydu anne olmak. Kapkara çekik gözler, uzun kirpikler, simsiyah saçları olan bir evladım daha olmuştu. İşte Paşa oğlum gurbet ellerde dünyaya gelmişti. Nasıl da nasibiyle geldi bebeğim. Üç aylık olmuştu ki kadro bekleyen bir öğretmen olarak atanma haberi almıştım. Artık memleketime gidebilecektim. Orada bana ihtiyacı olan öğrencilerimle buluşacaktım. Ancak sözleşmeli olarak atandığım için haklarım sınırlıydı. Üç aylık bebeğimi bırakıp çalışmaya gitmem gerekiyordu, izin alamazdım. Paşamı önce anneanneye bıraktım. Ancak annemin rahatsızlanması sebebiyle bakıcıya teslim etmek zorunda kaldım yavrumu. Bakıcımız işe başlamıştı. Ben sabah ezanı evden çıkıp akşam ezanında eve giren bir anneydim. Atandığım yer bir buçuk saat süren bir dağ köyünde anasınıfıydı. Paşam büyüyordu fakat bakıcının yavrumu TV karşısında fazla oturtması, ilgisizliği, çocuğumda gelişim olarak sıkıntılar yaratmaya başladı. İki buçuk yaşındaydı ancak “anne” diyemiyordu. Anlamalı kelimeler söyleyemiyor, kendini ifade edemiyor, göz teması kurmakta zorlanıyordu. Bu durum beni üzüyordu. Çocuğumdaki eksikliğin farkındaydım ama eşim kabul etmiyordu. Gelişim Uzmanına götürdüm, test yaptı. Otizm olmadığını söyledi ama ne olduğunu da söyleyememişti. Ne olduğunu söylemesi için doktor doktor gezmeliydim. Eşim bana destek olmadığı gibi engelde olmuştu. Arayışıma ara vermek zorunda kaldım. Bu süre içerisinde akran eğitimi ile gelişiminde olumlu dönütler olacağını düşünerek oğlumu özel bir kreşe vermeye karar verdim. Ancak Paşamın yüzü orada da gülmedi. Stajyer bir öğrenci tarafından okulda darp edildiğine kameradan oğlumu izlerken bizzat şahit oldum. Kendimi kaybetmişim. Nasıl böyle bir şey olabilirdi? Elim ayağım titriyordu. Merdivenleri nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Ben de bir öğretmendim. Bu mesleği herkesin hak etmediğini düşündüm. Sevmiyorsan ve sabredemiyorsan bu mesleği yapmayacaksın! Günahsız bir yavrunun günahına girmeyeceksin! Ben oğlumu kreşten alıp tekrar farklı bir bakıcıya vermek zorunda kaldım. Bir umut kapım da kısa süreliğine de olsa kapanmıştı.

Samsun'da daha merkezi bir anaokuluna atandım. Oğlumu da aynı anaokulu bölümüne kaydını yaptırdım. Paşam üç yaşındaydı ancak halen konuşamıyordu. Kendini ifade edemediğinden dolayı krizler yaşıyordu. Tuvalet eğitimi tamamlayamamıştı. Biz bu sorunların sadece konuşamadığı için olduğunu düşünüyorduk. Oğlum dört yaşına geldiğinde sorunlar devam ediyordu. Gelişimindeki gerilik artık toplum tarafından da fark edilir olmuştu. Girdiğim ortamlarda bu çocukta bir şey mi var, ayyy yazık çok da güzel çocuk... gibi ifadeler çok can acıtıyordu.

İki yıl benim okulumda eğitim görmüştü. Beşyaşında, evimize yakın bir anaokuluna göndermeye karar verdik. Artık özgüven kazanmalı, anne yardımına ihtiyaç duymadan eğitim hayatına devam etmeyi öğrenmeliydi. Konuşmadaki zorluklar onun hayatını daha da zorlaştırıyordu. Evde vaktimin büyük bir kısmını

oğlumla ilgilenerek geçiriyor, ona çok zaman ayırıyordum. Ancak benim çabalarım yeterli olmuyordu. Sorunumuzun ne olduğunu anlayamıyordum.

Paşam artık İlkokul birinci sınıfa gidecek kadar büyümüştü. Çok heyecanlıydık ama bazı kaygılarım ve korkularım vardı. Acaba oğlum birinci sınıfa uyum sağlayıp mutlu olabilecek miydi? Paşam sevgi dolu, çok güzel dünyası olan bir evlattı. Ancak hayat bu kadar masum değildi ve benim Paşamın yaşadıkları hakkında hiçbir bilgim yoktu. Ta ki o güne kadar... 24 Kasım Öğretmenler Günü, benim unutamadığım bir gün oldu. Benim için çok önemli ve kıymetli bir gündü. Paşamın öğretmeninin Öğretmenler Günü'nü kutlamak için sınıftaki diğer velilerle toplanıp okula gitmeyi planladık. Ancak ben sınıfa girdiğim an bütün çocuklar, sınıf içinde Paşama yapılanları tek tek anlatmaya başladılar. Bir anne olarak duyduklarım karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Kalbim hızla atmaya, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Ellerim buz kesmişti. 'Siz arkadaşsınız, o sizi çok seviyor' dediğimi hatırlıyorum ancak içimde fırtınalar kopmuştu. Neler oluyordu, neden oluyordu? Aklımda bin bir çeşit cevap bekleyen sorular vardı. İlk olarak öğretmenimizle konuşmalıydım ancak böyle güzel ve özel bir günü bozamazdım. Sabırla kutlamanın bitip öğretmenimizin yalnız kalmasını bekledim. Okulun Rehber Öğretmeni eşliğinde görüşüp bu konu hakkında konuştuk. Beni sakinleştirmek için ellerinden geleni yaptılar fakat bu olay benim gece uykularıma dahi sebep olmuştu. Çocukların anlatımları kulağımda çınlıyordu... Bu durumu ele alacaklarını ve gerekenlerin yapılacağını söylediler. Paşam sınıftaki arkadaşlarını ne kadar sevdiyse de arkadaşları onunla dalga geçip onu aralarına kabul etmemişlerdi. Bebek gibisin, sen konuşamıyorsun ... gibi sözlere maruz kalmıştı. Hayal kırıklığı, korku, endişe... Gitgide yalnızlığa itilen, akran zorbalığına maruz kalan, itilip kakılan bir çocuk olmuştu. Ben okulun güzelliklerini, yaşayacağı mutlulukları anlatırken onun yaşadıklarından habersizdim.

Rehber öğretmenimiz ve sınıf öğretmenimizle bir araya gelerek oğlumun durumunu değerlendirdik. Ne yapılması gerekiyorsa ben buradaydım. Artık hiçbir engeli tanıımıyordum. Bu eşim dahi olsa. Sonra Çocuk Psikiyatrisine gitme kararı aldım. Oğlumla birlikte zorlu bir yolculuk bizi bekliyordu. Hemen Psikiyatristten randevu aldık. Ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazır bir anneydim. İnsan evladı için karta olur uçardı. Randevu günü gelip çattı. Çok heyecanlı ve stresliydim. Doktor Paşamı zekâ testine ve kendince farklı testlere tabi tuttu. İkinci randevumuza sonuçlarla birlikte gittik. Doktor zekâ testi sonucunda üstün zekâyâ sahip olduğunu ancak dikkat eksikliği ve öğrenme güçlüğü olduğunu belirtti. Teşhis DİSLEKSİ... O anda başımdan aşağı kaynar su dökölmüşü sanki! Nereden başlayacaktım, ne yapacaktım bilmiyordum. Ne yapmalıydım ben şimdi? İlk işim disleksi'nin ne olduğunu öğrenmek olmalıydı. Disleksi'yi araştırmalı ve çözmeliydim. Birde bu durumu eşime nasıl anlatacaktım? Eşim Paşamın rahatsızlığını kesinlikle kabul etmiyordu. Bende kabul etmek istemiyordum ancak gerçekçi olmak gerekiyordu. Bizim için UMUDA YOLCULUK başlamıştı. Paşamı da alıp Ankara'da özel bir eğitim merkezine gittik. Paşamın genel değerlendirmesi yapıldı. Eksikliklerimizin nerede olduğunu ve bu eksikliklerin nasıl tamamlanacağı sorusunun cevabını bulmalıydım. Tabi ki cevap: Eğitimdi.

Birinci sınıf bitmişti ve Paşam hiçbir şey öğrenememişti. Okuyamıyor,

yazamıyordu. Okula gidip birinci sınıfı tekrar etmesini istedim. Ne yazık ki eşim bu konuda da bana destek olmamıştı. Paşam artık ikinci sınıfa geçmişti. Çok geç olmadan bir şeyler yapmam gerekiyordu. RAM'a gittim. Rapor almam için hastaneye yönlendirdiler. Paşam bir kaynaştırma öğrencisi olmuştu. Evet, çok zordu. Hangi anne-baba isterdi böyle olsun? Halk dilinde oğlum etiketlemişti. Bunu hazmetmek tabii ki de çok zordu ancak benim için önemli olan evladım ve onun geleceğiydi. Paşam, özel eğitim almaya başladı. Harflerden başlayarak bireysel dersler alıyordu. Bizim için her şey sıfırdan başlamıştı. En büyük sorunumuz konuşması ve kendini ifade edememesiydi. Konuşma terapistinden randevu aldık, düzenli olarak terapilerimize devam ediyorduk. Biz oğlumla umuda yolculuğumuza emin adımlarla gitmeye kararlıydık.

Eşimde oğlumuzdaki olumlu gelişimin ve kararlı oluşumuzun farkındaydı. Artık yalnız değildik. Biz bir aileydik ve güçsüz taraflarımızı beraber güçlü hale getirecektik. Bu noktada kızım da eşimde bizimle beraber olmaya ve bu yolculukta birlikte devam etmeye karar verdik. Bizi artık hiçbir şey yıkamazdı. Öyle oldu. Günler ayları, aylar yılları kovalıyordu. Artık oğlum dördüncü sınıf öğrencisi oldu. Sorunlarımızı en aza indirmeyi başardık. İki yıl düzenli konuşma terapistine gittik. Artık kendini ve duygularını ifade edebilecek derecede konuşuyordu ama durmak yoktu. Özel eğitimdeki bireysel derslerimiz ve okuldaki destek eğitim sınıfındaki derslerimiz aralıksız devam ediyordu. Evladım artık okuyor, yazıyor ve konuşabiliyor. Bu umuda yolculuğumuz Paşam ve güçlü ailemizle birlikte devam ediyor...

Sultan GÜZDÜZ

ENDER ÇİÇEKLER

Kıymetlidir bir tohumdan fide yapmak
Fideyi toprakla buluşturup çiçek açtırmak.
Kendine özgüdür her çiçek.
Hepsi de güzeldir
Kimi ben buradayım diye bağıırır,
Kimi insanlarla konuşur.
Bazısı her gün farklı bir yere eğilir.
Kimiyse hiç kıpırdamaz,
Konuşmaz,
Gülmez.
Bir kez küçücük bir tebessüm belirir yüzünde.
İşte o gülücük.
Belki de bir göz kırpması.
Gözleriyle öğretmenini takip etmesi.
Size bakması.
O kadar kıymetlidir ki bu ender çiçekler
Ve bu çiçeklere verilen emekler.
Her insan tanımaz bu çiçekleri.
Sadece onların öğretmenleri,
Doktorları,
Anne babaları bilir ne kadar güzel koktuklarını.
Ben de farkında değildim aslında bu çiçeklerin.
Dünyam değişti onları tanıyınca.
Ben baba olduğumu hissettim.
Çiçeğim özel eğitime ihtiyaç duyunca.

Yasin Burak SÖNMEZ

BİR UMUT IŞIĞI

Melih'im, güzel çocuğum, ilk göz ağrım... Doğduğunda uyku uyumazdı. Büyüdükçe yaramaz ve hareketli bir çocuk oldu. Bir gün odasının camının dış kısmında yakaladığımda onu kalbim duracak gibi oldu. Büyüdükçe durulur dedim olmadı. Bahçe duvarlarının üzerinde geziyordu. Aklım gidiyordu bir şey olacak diye... Ellerini vuruyor, bağırıyordu. Hayvanlara zarar vermeye başladı sonra... Tavuklara vura vura öldürdüğünü gördüğümde neler hissettiğimi kimse bilemez. Endişeliydim ama belli etmedim.

Anaokuluna başladığımda da kaygılarım devam etti. Yemek duasını iki yılda ezberleyemedi. İlkokula gittiğinde de okumaya bir türlü geçemedi. Söyleneni de yazamadı. Bundan sonra da psikiyatri ve hastane süreci başladı. Tabi evdeki büyükler yani babaanne ve dedeyi doktor konusunda ikna etmek kolay olmadı. İstemediler hiç. Deli mi de götüreceksin dediler. Ama başka çarem yoktu. Tek başına mücadele ettim. Sadece yanımda eşim vardı destek olan. Başka da kimseden fayda yoktu.

Büyüdükçe akli ermeye başladı. Bir gün bana sordu: Anne benim başımda ne var? İşte o an yıkıldım. Geçenlerde bir gün kayınvalidem "Deli oğlun geldi, kapıyı aç dedi". Sinir krizi geçirdim. Hatta bir gün sonra bir yaşındaki kardeşine 'Deli abim geldi' dedirttiğini duyduğumda çok üzüldüm.

Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu ve özel öğrenme güçlüğü tanısı kondu. İlaçlar tedaviler hiçbiri işe yaramadı. Sadece biraz olsun sakinleşti, iştahı azaldı ve zayıfladı. Fayda görmeyince bitkisel ilaçlar başlandı. Ondan da fayda görmeyince başka bir doktora götürdük. Halen tedavi görüyor.

Ama eskisi gibi değil. Epey sakinledi, büyüdü, boyu uzadı, kilo da aldı. Kıyafetlerine bile dikkat etmeye başladı. Hatta okumaya ve söyleneni yazmaya başladı. Allah'ıma şükürler olsun. Bu günleri göreceğimi hiç beklemiyordum. Çok zor günler geçirdim. Hatta kendim de psikiyatriye gittim, ilaç kullandım. Ama inanıyorum ki her şey daha iyi olacak. Çünkü ben onun annesiyim. Umudumu hiç kaybetmedim kaybetmeyeceğim de...

Canan PEKŞEN

KIZIMIN HİKÂYESİ

1999 yılında Hüseyin Korkmaz ile evlendim. Beş ay sonra hamile olduğumu öğrendim. Hamileliğimi öğrenince çok mutlu oldum. Bunu hemen ailemle paylaştım. Herkes çok sevindi. Dört ay sonra cinsiyetinin kız olduğunu öğrendim. Çok mutlu olduk. Çocuğum şükürler olsun ki sağlıklı dünyaya geldi.

Üç gün kuvözde kaldıktan sonra taburcu olduk. Yuvamıza döndüğümüzde o da bize katılmıştı artık. Dört aylıkken dişleri çıktı. Bir yaşındayken yürümeye başladı. İki yaşında konuşmaya başladı. İlk söylediği kelimeler “baba” ve “anne” kelimeleri oldu. Üç-dört yaşlarındayken arkadaş edinmeye başladı. Sokaklarda oynamaya başladı.

Beş yaşında anaokuluna başlayınca çok heyecanlandık. Okula ilk girişini hiç unutamam. İlk aldığı karnesi de hep pekiyi idi. 1.sınıfa başladı ve onu da başarıyla bitirince çok mutlu olduk. Öğretmenleri de tebrik etti, gururlandık.

2.sınıfa geçtiğinde ise sıkıntılar başladı. İlk dönem iyi olmasına rağmen ikinci dönem; dikkat eksikliği olduğu ortaya çıktı. Ailesi olarak hepimiz bu duruma çok üzüldük. Doktora gittik ve o da bizi rehabilitasyona yönlendirdi. Öğretmenleri sayesinde tüm bu zorlukları atlattık. En azından bunlarla başa çıkabilmeyi öğrendik.

Şimdi liseden mezun olmak üzere. Bu durum bizi çok heyecanlandırıyor. Geleceğiyle ilgili kaygı duyuyor olsak da şükürler olsun ki mezun olduğu günleri de göreceğiz kısmetse. O, okulun bitecek olmasına çok üzülüyor. Artık 18 yaşında bir genç kız. Kendi işini kendisi görebiliyor artık.

Zaman su gibi aktı, seneler nasıl geçti hiç anlamadık. Onun hep mutlu ve sağlıklı olmasını diliyoruz. Bir dileğim daha var ki o da yaşadığım sürece kızımın bir tek gözyaşını dahi görmeyeyim...

Binnaz KORKMAZ

FAKLILIKLARIN VE DÜNYA

Doğdun,
Meraklı gözlerini açtın dünyamıza.
Senin gördüğün,
Benim baktığımdan farklıydı.

Ben yürüdüm, sen koştun
Ben yürüdüm, sen dur dedin.
Dünya durdu gözünde inceledin,
İncelerken keşfettin.

Oyun oynamaya oturdun
Sabrına hayran oldum.
Zihninde olanı, bitirene kadar uğraştın
Çabaladın ve başardın.

Ben anlattım, sen dinledin
Sen anlattın, ben dinledim.
Sabırla hiç sıkılmadan dinledim seni
Anlattıkça geliştin.

Okula başladın
Tanıdıkça “farklı” dediler.
Farkını yıllardır bilen ben
Onlar hissettikçe sevindim.

Aldığın eğitimle
Farkını kazanca çevirdin.
Her geçen gün daha da geliştin.
Kendi dünyan değiştikçe
Dünyamızı değiştirdin.

Meraklı gözlerin, ilgilerin ve farklılıklarınla
Sen çok değerlisin.
Dilerim sadece bizi değil
Tüm insanlığı aydınlatırsın.

Işıl BULUNGİRAY

MASALLARIN EN GÜZELİ

Bu satırlarımı okuyan ve bu inceliği düşünen ve biz sizinleyiz diyen herkese selam olsun.

Aslında yazılacak ve söylenecek o kadar çok şey var ki maalesef anlatmaya kalksak tabiri caizse roman olur. Evet, benim de dünyalar güzeli bir kızım var ve saçının teline zarar gelse içi parçalanan her anneden biriyim. Annelik öyle güzel bir şey ki tarifi yok, hele ki özel bir çocuğunuz varsa bu sizi daha da özel bir anne yapıyor veya yapmak zorunda. Burada anlatacaklarımızla belki az da olsa sesimiz duyulur. Bizlerin yaşadığı bu sıkıntıları az da olsa omuzlarımızdan, sırtımızdan alan müdürlerimizden tutunda hademelerimize kadar anlayışlı, hoşgörülü ve en çokta sabırlı bireyler olma yolunda gayret ederler.

Kızımın geçen bu son 2,5 sene sürecindeki olanları sizlerle paylaşmak istedim. Yavrumu daha ilk kucağıma aldığımda ve ilk emzirmeye başladığımda işte o zaman anladım ki ben artık bir anneyim. Anneliği, o tarifi olmayan duyguyu bana bahsettiği için Rabbime şükürler olsun. Evet, kızım büyümeye başlıyordu. İlk iki sene geçince kızımın kendi yaştlarının çok gerisinde olduğunu fark ettik. Biz başta bunu sorun etmedik ama iki yaşını geçince konuşmamaya da başlayınca bir şeylerin doğru gitmediğini anladık. O zaman büyüklerimiz; olur böyle şeyler zamanla konuşur falanında çocuğu böyleydi sıkıntı etmeyin diye diye hep zaten geri kalmadık mı? Evet, belki eskiden imkân yoktu, kendilerince haklı olabilirler ama şimdi öyle bir zaman olmuş ki her şey elimizin altında yeter ki doğru kişiyi doğru zamanı bulalım.

Bizim kaldığımız şehirde imkânlar kısıtlı olduğu için çocuk doktorumuz bizi o zamanlar Rize'ye sevk etmişti. Biz de gittik kontrol falan derken, doktorumuz gecikmiş konuşma ve gelişim geriliği var dedi. Birkaç tavsiyede bulundular, bizler de elimizden geldiğince söylenenleri uygulamaya çalıştık. Rize olsun, Trabzon olsun, Şanlıurfa olsun hepsine götürdük. Hepsinin görüşü hemen hemen aynıydı. Akranlarıyla aynı ortama koyun, televizyon fazla izlemesin, gezdirin, onu sevdiğinizi hissettirin, konuşun, ailecek vakit geçirin ve en önemlisi kreşe gönderin demişlerdi o zaman.

Yaşı 3 olduğu için bulunduğumuz şehirde kreş yoktu. Bizde elimizden geldiğince bir şeyler yapmaya çalışıyorduk. Çoğu kişi de acaba farklı bir durum mu var, hareketleri normal çocuklarınkine benzemiyor gibisinden konuşuyorlardı. Bizler de bunları duydukça hem üzülmüyor hem de ne yapabiliriz diye her yolu deniyorduk. Bir an önce çocuğumuz düzelsin diye. Sağ olsun doktorlarımız aklımızda şüphe kalmasın diye bütün tetkikleri yaptırıyorlardı. Çocuk nörolojisine kadar gidip beyin filmini bile çektirdik, kolay mı ya bir annenin bir babanın bu yaşadıkları? Kızımızı ilaçlarla uyutup ceset taşır gibi MR'a (emara) götürüyorduk. Ne kadar kolay söylemesi, bu çocuk sanki normal değil, imalı sözler, imalı bakışlar. Anneyim ben ya anne. Evladın gözünün önünde her türlü muameleye maruz kalıyor ama cahil insanlara anlatamıyorsun. Her çocuk gibi bunlar da çocuktur. Özleri sevgi dolular. Bizler bunları yaşarken ailecek neler yaşıyoruz neler hissediyoruz bilemiyorlar. İşte insanların anlamak istemediği nokta bu. Ne güzel söylemiş Mevla'm: " Önce anlayış sabır, sonra zikir." Benim

duygular kabardı yine. Neyse bir gün yolum terziye düştü. Masal'ımla terzide beklerken oradaki abla senin kız konuşamıyor mu dedi, ben de yok dedim. Meğerse zamanında kendi çocuğunda da aynı sorunlar varmış. Sağ olsun kendi bilgileriyle bizlere birkaç yol gösterdi.

Neden hastaneden rapor aldırıp dil terapistine gönder miyorsunuz? Dil eğitimi alırsa çok çabuk toparlar dedi. Doktora gidip heyete girdik. Raporu çıktı. Rapor çıkınca her şey hal olacak sandım ama yanılmışım meğerse buradaki kurumda yani rehabilitasyonda bu dal olmadığı için kızım kurumdan faydalanamadı. Ne yapacağımızı şaşırdık. Ona anlatıyoruz olmuyor ilgi alakayı da gösteriyoruz gene bir adım ilerleyemiyoruz. Bu tek başımıza halledebileceğimiz durum değil illaki alanında uzman birinden destek görmemiz gerekiyordu. Bulduğumuz şehirde de yok. Ee, her zaman başka ile git gel yapmak çok zor oluyordu. Öyle stresli sıkıntılı zamanlar geçirdik ki ancak yaşayan anlar bizleri.

Rize'ye de gittik tekrar yeni bir rapor alalım belki buradaki kuruma kabul eder diye düşündük. Raporu aldık. RAM'dan gene onay alamadık. Tam seviniyoruz bu sefer oldu diyoruz pat gene olmuyor. Hep sevincimiz kursağımızda kalıyordu. Hep pürüzler hep pürüzler yok falan yer yanlış yazılmış, yok teşhis yanlış, yok doktor yanlış yazmış böyle böyle iki seneye yakın zaman geçti. Artık eşim bana kızıyor bırak olmuyor işte. Masal'ı böyle kabullen zamanla toparlar konuşur diyordu ama bu sıkıntılar beni daha güçlü ediyordu hiç umudumu yitirmedim hep diyordum devletimiz bu çocuklara çok güzel olanaklar sağlamış sadece bizler işleri zorlaştırıyoruz.

Bir gün dedim gideceğim Milli Eğitim Müdürlüğüne derdimi bir de onlara anlatacağım elbet sesimi duyan birileri çıkacaktır. Müdürümüz sağ olsun çok sevecen karşıladı bizi. Müdür Bey: Hocam dedim benim kızım 3,5 senedir konuşamıyor. Hastaneden rapor alıyorum. RAM'dan bu sefer onaylattıramıyorum. Ee, imkânımda yok özel hoca tutayım. Devletimiz imkân vermiş bizlere. Ben elimi nereye atıyorsam bir adım ilerleyemiyorum. Bu çocuk hep böyle mi olacak. Okul çağı gelene kadar davranışları, konuşması düzelmezse okul zamanında dışlanacak, belki aralarına almayacaklar yavrumu çünkü derdini anlatamıyor ki. Haklısınız dedi elimizden ne geliyorsa yapmaya çalışacağız inşallah. Sağ olsun gerekli yerleri aradı neden rapora onay vermiyor diye sordu, o kadar güzel ilgilendi ki raporun neresinde hata yapıldığını öğrendik.

Yeniden rapora başvurduk. Bu arada Masal'ım 4 yaşına girmişti. Anaokuluna yazdırdık. Kızım öğretmenini, okulunu çok seviyordu. Evet, hiperaktif, dikkati çok dağınık biri bunu en baştan idarecilere kadar söyledik ama eğitimciler de bazen bizim içinde bulunduğumuz ruh halimizi anlayamıyorlar. Her anne ister ki çocuğu en güzel ortamlarda en iyi eğitimcilerin elleri altında büyüsün. Ama bizim gibi aileler ister istemez biraz daha hassas olabiliyoruz. Evet, eğitimcilerin çoğu belki bu alanlarda bilgi almış olabilirler ama bana göre bilgi bu tür konularda eksik kalıyor pratik(uygulamalı) çok önemli. Aslında özel çocuk olsun olmasın her eğitimci boş zamanını bu tür konularda geçirseler belki kızım gibi çocuklarla karşılaşınca sıkıntı çıkarmak yerine ben bu çocuğu nasıl kazanabilirim demeli. Çünkü bu çocuklar masumdur, saftır, merhametlidir, yanlış nedir bilmezler. Aslında biz akıllı gibi görünen çoğu kişiden daha fazla akıllılar bizim yavrularımız. Yeter ki doğru yönlendirilsin. Onları anlayabilelim, sevelim, saygı duyalım, en önemlisi de onlara karşı sabır

gösterebilelim.

Üçüncü başvurudan sonra raporumuzu alıp tekrar RAM'a başvurduk. RAM'da ki arkadaşlar da ellerinden geleni yapıp sonunda onaylatabildik. Burada dil eğitimcisi olmadığı için okulda kaynaştırma sınıfına verdiler. Derslere daha yeni başladık. 2,5 sene gibi bir zaman koşturduktan sonra istediğimize ulaştık inşallah. Bu zaman sürecinde çok şey öğrendik. İnşallah bu saatten sonra kızım için her şey daha güzel olur.

Demem o ki bu çocuklar da çocuktur. Her çocuk gibi bu çocukların da gezme, eğlenme, koşma, yaramazlık yapma vs. hakları vardır. Biz insanlar ne olur biraz daha sabırlı, anlayışlı olalım ve empati (duygudaşlık) kurmayı deneyelim. Hayatı soğutmayalım bu yavrularımıza.

“Her bahar bir çiçekle başlar.” Bizde çiçeklerimizi soldurmayalım.

Zeliha KAYA

YANIMDAKİ MELEĞİM

Ateşli bir hastalık geçirmiş, hastaneye yatırılmışım ve altı buçuk aylık olan bebeğimin alınması kararı verilmişti. 15 Mayıs günü ameliyathanede gözlerimi açtığımda yoğun bakımda ve kıpırdayamaz bir haldeydim. Sağ tarafıma baktığımda bir bayanla göz göze geldik, adının Yasemin olduğunu öğrendiğim bu arkadaşla bebeklerimizi kucağımıza almak için sabırsızlanıyorduk fakat tüm bebekler arabalarda sahip oldukları kucaklara giderken bize uğrayan olmadı. Hemşireye sorduğumuzda çocuklarımızın kuvvözde olduğunu öğrendik, çok üzüldük.

On bir gün boyunca hastanede kaldık. Her gün anne sütünü kuvvözün üzerine koyup onu bir başkasının beslemesini beklemek, kucağına alamamak, öpüp sevenemek, okşayamamak, sadece uzaktan bakmak çok zor geliyordu fakat daha da sert bir rüzgârın eseceğini bilemezdim. On birinci günün sonunda bebeği taburcu edeceklerini artık eve gidebileceğimizi söylediler, çok sevinmişim çünkü evdeki miniklerime kavuşacaktım ve o gün ilk defa Enes'i kucağıma alıp doyurmuşum ve uyutup koğuşa gitmişim. Enes taburcu edilecek bebeklerin bulunduğu beşik odası dedikleri yere konulmuştu. Tekrar Enes'in yanına gittiğimde yerinde yoktu, battaniesinde sarı lekeler vardı. Panikle hemşirenin yanına gittim, bebekte bir anormallik olduğunu, tekrar kuvvöze konulduğunu, yanında doktorun olduğunu ve akciğer enfeksiyonu nedeniyle hemen Hacettepe Hastanesine gitmesi gerektiğini ve orada acilen ameliyat olması gerektiğini bildirince dünyam altüst oldu. Hacettepe'ye gittiğimizde gereken testler yapıldıktan sonra bağırsak delinmesi ve akciğer enfeksiyonu geçirdiği onaylandı. 22.00'de ameliyata alındı. O testler yapılırken Enes'in minicik eline batırılan iğneyi gören eşimin gözyaşlarını hala unutamam.

Beş altı saat süren başarılı bir ameliyatın ardından Enes, Bebek Çelik olarak yoğun bakım ünitesine alındı. Enes'i görmemiz imkânsızdı, izin verilmiyordu. Her gün güzel bir haber ümidiyle gittiğim hastaneden ümitsiz bir şekilde geri dönüyordum. Telefon ettiğimde de -ki her gün arıyordum- ya yüzüme kapatıyorlar ya da ne kadar çok arıyorsunuz diye kızıyorlardı. Bir gün hemşireye “Siz anne misiniz?” diye sordum. Cevabı “Hayır!”dı ve ben o zaman “Siz beni anlayamazsınız.” diyerek ağlamaya başladım. Daha sonra doktorla konuşmak geldi aklıma. Doktor Tutku Bey, bana kendisinden başka kimseyle görüşmeme gerek olmadığını, her aradığımda bilgiyi kendisinin vereceğini söyledi. Çok sevindim.

Aradan dört ay geçti. Bir gün doktor bizi aradı. “Çocuğunuzun fazla acı çekmemesi için yaşam ünitesinin fişini çekme kararı almıştık fakat tam fişini çekecekken kalp ritimleri hızlandı.” dedi. Bir gün daha dursun bakalım dedik. Ertesi gün her şey normal görünüyordu, çok şaşırdık, Doktor “Bebeğinizi yarın çıkarabilirsiniz.” dediğinde çok sevindik.

Bebeğimizi 4,5 ayın sonunda bir buçuk kilo girdiği hastaneden iki kilo iki yüz elli gramla çıkardık. Vücudunda serum takılacak yer kalmadığı için kafasından serum vermişler, o yüzden de sürekli yatmak zorunda kaldığı yer düz bir hal almıştı.

Bebek Çelik, artık kucağımdaydı. Eve geldik ve özel bebeğimizi özel mamalar

ve ilgiyle büyütmeyle çalıştık. Sessiz sakin bir çocuktur. Konuşmada zorlanıyor, derdini bile anlatamıyordu. Kızdığı zaman kendine zarar veriyor, yüzünü yoluyordu. Biriyle kavga ettiği zaman -kavga dediysem onun kimseye zararı olmazdı- biri ona zarar verirken o da hıncını kendinden çıkarıyordu. Bu da beni çok üzüyordu.

Anasınıfına başladığında öğretmenin ilgisi olmadığı için arkadaşları arasında kabul görmedi. Diğer çocuklar birlikte oynarken Enes bir oyuncakla tek başına oynuyordu. Görüyordum, üzüliyordum. Arkadaşlarıyla birlikte olması için ne yaptıysam olmadı.

Birinci sınıfa başladığında da değişen bir şey olmadı. Sınıf öğretmeni iki ay sonra Enes'e farklı davranmaya başladı. Benden onu sadece haftanın iki günü okula götürmemi istedi. Bu beni çok sinirlendirmişti. Kendisinden bir şey beklemediğimi, çocuğumun sadece sosyal hayata kaynaşmasını istediğimi söyledim. Derste dağıtılacak kâğıtları Enes'e vermesini hatta getir götürü bile yaptırmasını rica etmeme rağmen tabiri caizse köyün delisi muamelesi yaptı ve yokmuş gibi davrandı. Bir gün bana “Biliyor musunuz çocuğunuz bugün kendini öldürmeye çalıştı.” demesi çok canımı yakmıştı. Aslında olay çok farklıydı. Beslenme çantasını boynuna takan Enes çantayı çevirmiş, açamamıştı. Çantanın sapı sıkınca da nefes alamamış. Durum bundan ibaretmiş. Sınıfın en arkasında ve alaka görmeden oturan bir çocuk canı sıkılınca ne yapmaz ki...

Hayatımın hatasını o gün yaptım sanırım. Bu öğretmenden kurtulmak için Enes'i yarıyıldan sonra tekrar anasınıfına alma kararı verdik. İyice içine kapanan Enes'i bir daha toparlayamadık. Karne günü öğretmeni Enes'i getirmeyin, dedi. Ben bu fikre inat Enes'i götürdüm. Öğretmen herkese iltifatlarla karne verirken Enes'i görmezden geldi, ona karne vermedi. Enes “Anne bize yok mu?” deyince gözlerim doldu. Ağlamamak için kendimi çok zorlayarak “Senin karnen evde anneciğim!” dedim. Enes'le beraber ağlayarak eve geldik.

Enes sınıfta kalmıştı ve sınıf tekrarı yapacaktı.

Okulların açılmasıyla tekrar 1. sınıfa başlayan Enes okula bir türlü alışamıyor, derste sıkılıyordu. Daha önce iki öğlumda hiçbir sıkıntı görmemiştik. Özel eğitimle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Okulun üçüncü gününde sınıf öğretmeni Nurcan Hanım benimle görüşmek istediğini söyledi. Görüşmeye gittiğimde Enes'le beraber derste kalmamı, ona yardım etmemi ve sorduğu soruların cevabını Enes'e söyleyip derse iştirak etmesini sağlamamı istediğini söyledi, çok sevindim. Öğretmen masasının yanında Enes'e özel bir sıra tahsis edip derste diğer çocuklarla, teneffüste Enes ile ilgileniyordu.

Öğretmenin ne demek olduğunu Nurcan Hoca'da fark ettim. Enes onun sayesinde okulu, arkadaşlarını sevmeye başladı ve artık okula mutlu bir şekilde gidiyordu. Bu arada öğretmenimizin yönlendirmesi ile Enes özel eğitime başladı. Her şey yolunda gidiyordu. İkinci sınıfa başlayacaktık ki eşimin işinden dolayı taşınmak zorunda kaldık. Aynı okuldan yine ağlayarak ayrılıyorduk.

Endişeli bir şekilde nasıl olacak diye düşünüyorduk. Enes ikinci sınıftaydı. Öğretmeni o gün dişini çekirtmiş, derste gürültü son safhada... Enes konuşmayı bırakmış, başını iki elinin arasına almış, ağlayarak öğretmenine bakıyormuş. Diğerleri şımarırken onun ağladığını fark eden öğretmeni neden ağladığını sormuş,

aldığı cevap ise öğretmenin ona karşı olan sevgi ve merhametinin başlamasına neden olmuş: “Sizin orası çok acıyor ve arkadaşlar çok gürültü yapıp sizi üzüyor değil mi?” Öğretmeni “Bu cevap onu alıp öpmeme sebep oldu, çok sevimli bir çocuk.” diyerek beni onurlandırdı.

Enes çok farklı ve cidden özel, temiz ve saf bir çocuk. Yalan söylemeyen bir yapıya sahip. Evi süpürürken evde dolaşan karıncaları tek tek alıp mutfağın camına koyan ve geride kalan karıncalara “Kaçın kaçın, annem sizi süpürecek.” diyerek karıncalarla konuşan bir çocuk.

Enes hayatının şanslı melek olarak nitelendirdiği sınıf öğretmeni Hatice Hanım'ı lisede buldu. Hakikaten onun sayesinde çok farklı konuşup çok farklı hareket etmeye, öz güvenini kazanmaya başladı. Enes'i Hatice öğretmenimizin sayesinde diğer öğretmenlerimiz de tanıdı ve çok sevdiler.

Tüm öğretmenlerimiz o kadar anlayışlı ve güzel insanlar ki tüm güzel insanlar sanki Enes için bir araya toplanmış, sınıf arkadaşlarının onu sahiplenmeleri, ona değer vermeleri ve onunla alakadar olmaları umutlarımızın tekrar yeşermesine vesile oldu.

Okulun okul olduğu arkadaş ve arkadaşlığın bilincinde bulunduğu öğretmenin öğretmen olduğu yeni okulunda Enes çok mutlu ve mutluyuz, iyi ki buradayız ve iyi ki varsınız tüm güzel insanlar...

Servet ÇELİK

YERYÜZÜNÜN GÖKKUŞAKLARI

Her biriniz birer renksiniz,
Birlikte rengârenk bir gökkuşağısınız hayatımda.
Sevgiyle, şefkatle daha canlanan, daha renklenen,
Gözümdeki ışıltıyla beslenen.
Ve sen kızım;
Sen bana baktıkça ben anlayacağım,
Baktıkça koşacağım sana,
Güleceğim, seveceğim seni,
Sen bana baktıkça ben anlayacağım.
Ve ben sana güldükçe, sarıldıkça, sevdikçe seni,
Sen benle daha iyi olacaksın.
O küçücük umutlarınla büyüteceğim seni,
Gözümdeki ışıkla boyayacağım umutlarını
Ve bir bir işleyeceğim ömrüne.
Kızım;
Göz bebeğim, gözümün nuru,
Baktıkça içime işleyen en güzel resmim.
Ben sevdikçe de seni,
Sen gülecek, koşacak, sarılacaksın bana.

Serpil KILIÇ

ÖZEL ÇOCUK

Heyecanlı zamanlardı. Oğlum Ceyhun, 1.sınıfa başlamıştı. Okulunu, arkadaşlarını ve en önemlisi öğretmenini seviyordu. Dönemin ortasında Hakan Öğretmen veli toplantısı düzenlemişti. Hakan Öğretmen genel bir toplantı yaptıktan sonra bazı velilerle çocukları hakkında özel konuşmak istediğini söylemişti. Diğer velilere bilgi verdikten sonra sıra bana gelmişti. Hakan öğretmen:

- Mahmut Bey oğlunuz iyi bir çocuk fakat gözlemliyorum bazı sıkıntıları var. Ceyhun'un öğrenmede problemler yaşadığını fark ettim. Bir uzmandan yardım almalısınız.' demişti.

Tabi ben o an anlamadan sormadan Hakan Öğretmene sert tepkiler vermiştim.

- Benim oğlum engelli mi ? Anlamaz mı ? Aptal mı ? gibi olumsuz hiç yakışmayan cümleler sarf ederek oradan ayrılmıştım.

Hakan Öğretmen ısrarla benimle tekrar görüşmek istemişti. Görüşme isteğini kabul etmiştim. Bir çay bahçesine gitmiştik ve konuşmaya başlamıştık. Daha sakindim bu sefer ve anlattıklarını daha dikkatli dinlemiştim. Bunun yanı sıkıntının aslında çok büyük tepkilere verilecek bir sıkıntı olmadığını anlamıştım. Hakan Öğretmen bunun bazı çocukların öğrenme noktasında farklılıkları olduğu bu farklılığın zeka düzeyleri ile alakalı bir durum olmadığını ve bunun için Devlet destekli ücretsiz Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezlerinin olduğunu öğrenme güçlüğü yaşayan tek Ceyhun olmadığını anlatmıştı ve anlamıştım. Ceyhun için yapılacak şeyleri konuşmuştuk. Verdiğim tepkiden dolayı Hakan Öğretmen'den özür dilemiştim ve yapabileceğim başka bir şey var mı diye sormuştum. Hakan Öğretmen;

- Mahmut Bey bir velimiz daha var çocuğu öğrenme güçlüğü yaşıyor. Ona sizin nasıl kabul ettiğinizi anlatır mısınız?' demişti.

Ve o veli ile bir gün üçümüz sözleşmiştik. Dursun Bey'e de aslında anormal bir durum olmadığını bizim çocuklarımızın özel olduğunu ve daha fazla ilgiye ihtiyaçlarının olduklarını söylemiştim. Dursun Bey ile gerekli işlemleri yaptıktan sonra çocuklarımızı Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezine kaydettirmiştik. İlk başlarda bir fark yok gibi gelmişti bana ama zaman geçtikçe Ceyhun'daki farkı görmüştüm ve dahası sınıftaki birçok arkadaşımın önüne geçmişti. Belki de Hakan Öğretmen bu durumu fark etmeseydi veya bize söylemeseydi bu kadar müthiş ilerleme olmayacaktı. Ve şimdi Ceyhun'un, oğlumun açmış olduğu bir Rehabilitasyon Merkezi var ve kendi gibi başarılı öğrenciler yetiştirmek için çabalıyor ve bunu başarıyor da.

Kamile SES

MİNİK SAVAŞÇI

İkinci kez anne olduğumu öğrendim. Ailemize yeni bir üyenin katılma duygusu hepimizde mutluluk yaratmıştı. Kızım henüz iki yaşındaydı. Ne ilk hamileliğim de, ne de bu hamileliğimde test yaptırmamıştım. Doktorum bu hamileliğim de 'Ne olursa olsun bebeğini doğurmak istiyorsan, teste gerek yok' demişti bana. Ben de başıma hiç böyle bir şeyin geleceği ihtimalini vermeden, hamileliğimi sürdürmeye devam ettim. Eğer test sonucu olumsuz gelse, vazgeçer miydim evladımın? Geçecek olma ihtimalini düşünsem testi yaptırmaz mıydım?

Bebeğimi dünyaya getirdiğim gün:

Doktorun odaya girerek 'Kontrollü bir bebek miydi?' sorusuna

-Evet diye karşılık verdim.

Nasıl kontrollü bir bebek, Downlı bir bebeğin var artık demesiyle, dünya başıma yıkıldı. Beklemediğim bir haberd, doktorun söylemesine mi üzüleyim, böyle bir sonucu yaşadığıma mı?

Eşimin o an desteğini görmem gerekirken 'Neden test yaptırmadın, aldirtirdık' demesi beni benden alan ,kahreden cümleler oldu. Yeni doğum yaptım, ayağa bile kalkamazken, tek başıma ağır bir yükün altına girmek anlatılmaz bir duygu. Yolunu bilmediğim, karanlık bir yola giriyordum. Bu karanlık beni korkutuyordu, ne yapmam gerekiyordu, nasıl davranmalıyım, ne yapacaktım bilmiyordum. Bilgisizlik insanı daha da karanlığa itiyor. Onu ilk gördüğümde:

İşte anneydim ben. Bu bebek benimdi. Benim bebeğim. İştme problemi, kalp problemleri, hormonal problemler bir sürü sıkıntı vardı minik bedeninde. İçimde fırtınalar kopuyordu. Evet, o testi neden yaptırmadım ben, onu dünyaya getirerek ona kötülük mü yapmıştım? Ağlamak, üzölmek, pişmanlık, keşkeler, ne yapsam ne desem boştu. Artık böyle düşünüyordum. Ama o minik elleri, o minik gözleri, o minik bedeni tanımaya başladıkça, anneliğimi yaşamaya başladım. Evet zordu, eşim bile oğlumu kabullenemezken, çevremiz de tanıdık ya da tanımadıklarımız nasıl kabulleneceklerdi? Eşimin ilgisiz, desteksiz oluşu, evladımın özel olmasından daha çok, beni yoran, yaralayan şeydir. Eşimin eve gelmesini bile istemezdim, ağzından olumlu çıkan bir söze mutlu olurken, farklı zamanda söylediği olumsuz sözler, o mutluluğumu yıkmaya yeterdi. Kardeşlerim, en büyük destekçilerim oldular, her zaman yanımdaydılar..

Canım oğlum ise, hastane günlerinin ardından evimizdeydi, neşe ile giremedi evimize. Ememiyordu, beslenemiyordu, refleksleri o kadar zayıftı ki. Bir damla süt verebilirim ümidiyle, her gece saati kurardım.

Ve kızım kendi büyüdükçe, kardeşi büyüdükçe benimle neden oynamıyor ,neden arkadaşımın kardeşi gibi değil ,onu sevmiyorum cümleleri kurup ,kardeşini beğenmemeye başladı. Evet eşim kabullenmeye başlamışken, ya da öyle görünürken, benim minik kızım yapıyordu şimdi bunu. Ama o bir çocuktu, öğrenecekti, kardeşin sadece kardeş olduğu için bile seveleceğini. Ve ona anlattıkça zamanla 'Canım Kardeşime' dönüştü o olumsuz sözleri, kardeşi olduğu için mutluluğu öğrendi. Zor bir yoldu bizimki, her adımımız tırmanıştı, önümüze çok engeller çıkıyordu. İçimden

isyan etmek geliyordu hep. Neden, neden, neden? Ama isyan edersem sağlıklı bir evladım daha vardı, onunla sınanmaktan korkuyordum. İsyen etmek mi, şükretmek mi? Okula gidiyor, koşuyor, bana şakalar yapıyor, yüreği sevgi dolu benim oğlum... İyi ki oğlum.

Şimdi tüm bunlar kötü anılar oldu. Evet hala beni üzüyor bu anılar, keşkeler olacak hayatımızda hep bu kaçınılmaz biliyorum. Tanımadığımız onca insanın oğluma bakışları, rahatsız ediyor beni. Benim oğlum savaşçı, özel, herkesten güçlü, keşke haykırabilsem herkese. Bir gülüşü, sarılışı, ağzından çıkan tek tük kelimeleri, anlamlı anne deyişii umudum, yarınım benim. Doğduğu andan itibaren ,onca rahatsızlığına rağmen, minik bedeninin hayata tutunuşu...O bir savaşçı. Kendine farklı bakan onca göze rağmen ,Dünyanın en tatlı en güçlü savaşçısı. Bir anne olarak isteğim, benim oğlum, oğlum gibi özel çocukları herkesin tanınması ,onların da bir birey olduklarını kabul etmeleri.

Karanlık ,yolunu bilmediğim yol, artık daha aydınlık, hem yalnız değilim ki, dünya da oğlum gibi nice savaşçılar var. Bana nefesi ile, gülüşü ile, dokunuşu ile ,bakışları ile güç veren umut veren canım oğlum. Yarınlardan tek korkum, bana bir şey olmasın, olursa da arkamda dimdik kal, kendine yetebilen ol, kimseye muhtaç olma, sen benim umudum yarınım ve İyi kimsin..

Seninle annen çok şey öğrendi, sabırlı olmayı, mücadele etmeyi, inat etmeyi, koşulsuz sevmeyi, güçlü olmayı, Anne olmayı öğrendi... Seni çok seviyorum yaşama sevincim...

Dudu ALTINTAŞ

UNUTMAYIN

Ey anneler, babalar;
Biz de istemez miyiz?
Sizi mutlu etmeyi.
“Ne başarılısın” denip,
Övgüler dizdirtmeyi.
İnsanlar, unutmayın!
Bizleri böyle sevin.
Bu güzel dünyamızda,
Bizlere de yer verin.
Güvenmeyin bu güne,
Yarını kimler bile.
Allah verdi bu canı,
Kimseler üzme.
Sevelim, sevilelim.
Biz, bize değer verelim.
Ölümlü şu dünyada,
Kalp kırıp gezmeyelim.

Fehime COŞKUN

MİNİK MUCİZELER

Öyle kolay değildir özel çocuk annesi ve babası olmak. "Özel çocuk" diye adlandırılır ancak anne babalar bilir aslında sadece farklıdır onlar ama asla "kötü" ya da asla "öteki" değil.

Bazı çocuklar vardır,onu kendinden bilir,onun için çırpırır,onu sevecen yaklaşır.Bazı çocuklar ise "bu","0",gibi adını bilse dahi farklı görür,soğuk durur,içine almak istemez.Oysa o da bilmez ki,sadece kendinden farklı olduğunu.Peki kimin suçudur bu?Ya da suç mudur böyle düşünmek?Biraz ebeveyn desteği,biraz eğitim,biraz destek ve her şeyden önemlisi biraz da anlayış ve onların gözünden bakabilmeye çalışmaktır bütün mesele.

Sabah uyandıığında gözlerindeki ışıltıyı görürsünüz ve sevinçle "anne okula gideceğim" deyişini duyunca o kadar çok keyiflenirsiniz.Sonra okula ulaştığınızda sınıf içi ayakkabılarını giyerken bazen geliverir bir arkadaşı ve annesine der ki:"Anne bak bu da bizim sınıfa arada geliyor ama bizimle hiç konuşmuyor,sürekli geziyor."Annesi ise o anda belki de toplumsal bir sorun haline gelmiş cep telefonu ile bağımlı kesemeyen,çocuk iki kez daha tekrarladığında dayanılmaz duyguyu ve içimin acımasını anlatmak mümkün olmaz.Ama dedim ya "özel çocuk" annesi olmak öyle kolay değil diye ve karşısındakinin de çocuk olduğunu bilerek "biliyor musun?"O bu okulun gezici öğrencisi,bu nedenle her sınıfı gezer ve adı da"dedim. Belki anne de duyar ve belki de biraz olsun utanır,çocuğuna da nasihatte bulunur.Bu küçük örnek belki bir paragrafta anlatılabilir ancak nasıl cevaplar vereceğini de,nasıl hissettiğin üzüntüleri içinde kabulleneceğini de yıllar içinde öğrenirsin.

Bilirsin çocuklarının bir gün normal çocuk olacağını.

Çocuğum özel eğitime gereksinim duyunca anladım ne kadar zor durum olduğunu ve zaman zaman da şükretmek gerektiğini. Çünkü en azından ben ışığı görüyorum ve çocuğum ışığa doğru yol alabiliyor.Oysa ne çocuklar var hiçbir şeyin farkında olmayan ancak etrafındakilere melekler gibi tertemiz ve gülücükler saçan ama gözlerine baktığımızda ise içinden geçenleri anlatamadığı ve yaşayamadığı çok belli.

Zorlu bir süreçtir bu inanın. Özveri ister,emek ister,çaba ister.Öğretmenlerin de ,arkadaşlarının da ve hatta arkadaşlarının ebeveynlerinin de desteğini ister. İnanmak en başında gelir sürecin ve en rahatlatıcı kısmıdır da aynı zaman da. Hele de zamanla meyvesini aldıkça çocuğunuzdan bu en güzel yanadır.

Yaşanılan ve anlatılabilecek o kadar çok şey vardır ki kelimelere, kağıda ve zamana sığdıramazsınız.Ancak bir adım umut bir mutluluğa götürür Nisanda doğan minik mucizelerinizi.

Dedim ya başlarken "öyle kolay değildir özel çocuk annesi olmak" diye. Ancak o kadar sevgi dolu ve kalpleri temizdir ki,size kendinizi özel hissettirirler.

Fusun HACIM

OGLUM BENİM UMUDA YOLCULUĞUMUN ESERİ

Bu yazıyı yazmak çok zor olacak biliyorum. Benim İlk Göz Ağrım Muhammed Enes doğduğunda dünyalar benim olmuştu. Her şey o kadar güzeldi ki canım oğlum, ilkim her şeyi onunla yaşayacağım. Sürekli ağlıyordu bebekliği hep ağlamakla geçti. Sonra ben kendi kendime dedim kırkı bitince düzelecek, 6 ay sonra düzelecek ,1 yaşına kadar düzelecek, 1 yaşına gelince baktım ki konuşmuyor. Doktora götürdüm nörolojiye. Doktor hiçbir şeyi yok, dedi. Erkek çocukları geç konuşur ,4 yaşına kadar süresi var, dedi. Ben bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Ama kabullenmek istemiyordum. Bir buçuk yaşında bir daha götürdüm, yine bir şeyi yok dediler, âmâ benim oğlum biraz farklıydı. Hiç gülmüyordu, sürekli ağlıyordu ,hep hastaydı. Bir şeyler tuhaf gidiyordu biliyordum, ama yine kendi kendime büyüyünce geçer dedim.

4 yaşına gelince bana oğlumun raporunu verdiler. O raporu görünce işte dedim. Her şey benim için bitti dedim, kendi kendime ,çevremdeki çocuklar doğar, büyürdü ve benim hiç büyümeyen bir bebeğim vardı. 4 yaşına gelmişti ama hala 1 yaşındaki bir bebek gibiydi. Çevremdeki insanların beni suçlamaları, benim kendi kendimi suçlamam yüzünden sürekli yetersiz kaldığımı düşünüyordum. Acaba bebekken konuşmadım onunla, ilgilenmedim mi diye sürekli kendimi sorguladım. İnsanlar sen konuşmadığın için öyle oldu diye sürekli beni suçladılar. Ben zaten kendimi suçlarken, hiç kimse beni anlamadı hiç kimse destek olmadı ,maddi manevi, hiç kimse... Hep tek başıma mücadele ettim. Sonra okul çağına geldi ve ben onu kaynaştırma diye kaydettim ilkokula. Okulun en arka sırasında tek başına oturuyordu. Ben elini tutarak yazdırıyordum her şeyini. Sürekli düzelir diye hep umut ediyordum. Normal okula gitmesini çok istiyordum çünkü, oğlum birinci sınıfta diğer çocuklar gibi olsun istedim. Sonra baktım ki bütün arkadaşları okuma yazmaya geçmiş. Ama o hala yazı yazamıyor, konuşamıyor. Bütün anneler çocuklarının başarılarını, ödevlerini paylaşırken grup kurarken, hiç kimsenin yüzüne bakmıyordum. Sanki bir kabahatim varmış gibi sadece sınıfa koyup bırakıyor, sınıftan alıyordum. Hiç kimse benimle muhatap olmuyordu. Çünkü benim oğlum ders yapmıyordu, ödev yapmıyordu. Benim onlarla paylaşacak bir şeyim yoktu.

Okula başlamadan önce hep iyi derdim kendime. Düzelir, büyüyünce geçer diye hep sürekli kendi kendimi kandırıyordum. Ama okul çağına gelince yaşlıları okula gidince okuma yazmayı öğrenince onun arkadaşlarından geri kalması benim bittiğim an oluyordu. Bir buçuk sene normal sınıfa gitti kaynaştırma olarak. Baktım ki bütün arkadaşlar okuma yazma öğrenmiş, o orada tek başına. Sonra rehber öğretmenimizin fikri ile dilekçe verdim rehberlik merkezine. Okulun özel alt sınıfına aldım ve yine her gün ağlıyordum. Orada işte o kararı çok zor verdim. Belki biraz çok abarttım, ama ben onu normal sınıfta görmek istiyordum. Sürekli düzelir diye umut ediyordum. Sonra özel alt sınıfa verdim. Şu anda oğlum 10 yaşında 2008 doğumlu özel alt sınıfa gidiyor. 5.sınıf öğrencisi, okuma yazmayı öğrenmedi, konuşmayı da sökmedi. Kardeşi 4. Sınıfa gidiyor. Ben kardeşine test kitapları alırken, sınavlara çalıştırırken, sürekli onun hakkını yediğimi düşünüyorum, ona yapamadıklarım için.

Sadece bir defter bir kalem kullandığımı, kardeşi ile ilgilenirken, sürekli onunla ilgilenmediğimi düşünüyorum. Onunla daha çok ilgilenmeye çalışıyorum, ama sürekli yetersiz kaldığımı düşünüyorum. Ben maddi manevi yetersizlik yüzünden hep daha iyi olabilirdim diyorum. Gücüm olsaydı, daha iyi eğitim alırdım, daha iyi yerlere götürseydim, belki düzelirdi diyorum. Hep kendimi suçluyorum. İlkleri hep onunla yaşamak isterdim, onun başarılarını görmek... Ben çevreye kabullenmiş gibi görünüyorum, ama ben hiçbir zaman unutamıyorum durumunu kabul edemiyorum, hiçbir zaman da kabul etmedim. Gülerken, oynarken, konuşurken, düşünülere giderken, her şeyde aklıma geliyor, hiçbir zaman unutmuyorum. Kendim için hiçbir şey istemiyorum. Sadece onun için keşke diyorum geri kalmıyaydı. Keşke o da kardeşi gibi olsaydı. Keşke ben onunla daha güzel ilgilenseydim Belki varlıklı bir ailenin çocuğu olsaydı daha iyi olurdu. Belki yakınlarımdan çevremden destek görseydim belki daha iyi durumlara gelirdi. Tek başıma mücadele etmekten çok yoruldu, yine hamd ediyorum Allah'ıma. İyi ki doğurmuşum. İyi ki bana vermiş. Rabbimin hediyesi, önemli olan öyle bir çocuğa bakabilmek, önemli olan ona sabredebilmek, sağlıklı çocuk zaten 2 senede büyüyor. Kendi kendine bakıyor. 2 sene hiç büyümeyen bir çocuğa sahip olmak. Bazen çevremdeki anneleri görüyorum. Çocukları kötü bir not alınca ne kadar üzüyorlar. En ufak bir hata yaptığında onlara ne kadar kızıyorlar. Ben kendi kendime diyorum ki keşke konuşabilseydi okuma yazma öğrenebilseydi. Hiç başarılı olmasaydı da olurdu, çok başarılı olmasaydı ne olurdu? Ama Allah'a şükürler olsun yine bir şeyleri başardık. Şu anda çok iyi durumdayız. Her şeyi anlıyor, kendi yiyebiliyor, öz bakımını yapabiliyor. Benim daha önce korkum bensiz ne yapacak? Şu anda tek mutluluğum en azından kendi kendine bakabilir düzeye gelmiş olması, ama bir de konuşabilseydi, ona yoğun eğitim verebilseydim, konuşma terapistlerine götürebilseydim, ama daha geç kalmış değilim. Fakat şuanda bile hala gücüm yok. İki çocuğum daha var. Biri 5 yaşında, biri 9 yaşında. Maddi sıkıntılar çekiyorum, onun için hep kendimi suçluyorum ama yine de diyorum Allah büyüktür, hiçbir şey için geç değil, küçükken hiç göz teması kurmazdı, hiç anlamazdı, sürekli ağlardı. Şu anda beni anlıyor, dinliyor dediğimi yapıyor. Çok iyi durumdayız. Rabbime şükürler olsun, bana hiçbir zararı yok. Ben her şeyi onun için istiyorum, kendim için hiçbir şey istemiyorum. Bana hiç bir zorluğu yok. Sadece onun da yaşıtlarına uygun bir eğitim alması, konuşması için keşke diyorum.

Keşke onun dil terapistine verebilseydim, keşke maddi durumum yetebilseydi, keşke ona yeterli eğitim verebilseydim, o kadar çok yazacak şey var ki bu yazıyı yazarken sürekli ağladım yani içimde yaşadım bunu hep kimseye anlatamadığı mı buraya biraz da olsa yazabildim en azından Allah hiç kimseyi evladıyla sınımasın. Rabbim hiçbir çocuk yaşıtlarından geri kalmasın, çocuklar hak ettiği eğitimi alsın Allah benim çocuğuma da hak ettiği eğitimi aldırma mı nasip etsin inşallah, onlar benim umuda yolculuğumun baş eserleri. En çok da oğlum Enes umuda yolculuğumun eseri. Bana en çok da umudu öğreten yegane varlığım o oldu.

Zekiye TANRIKULU

SEVGİ, İLĞİ VE BİLGİ

Fark edenler olsa bile, inanmaz aileler.
 Gönül normal görmek ister,
 Ona bir şans vermek ister.
 “Ha bugün ha yarın” der, öğrendi öğrenecek...

Nineler : “Erkek çocuğu geç konuşur”
 Komşu teyze: “Cin gibi” der.
 “O yakında herkesi geçer!”
 Anneler inanmayı seçer.

Günler geçer, çocuk büyür.
 Bakar ki hala geride,
 Derki: “Okula ne kaldı?”
 Bekleyecek zaman mı kaldı?

Derhal psikiyatriye varılır.
 Tanı konur, rapor yazılır.
 Kafadaki şüphelerle
 Özel eğitime başlanır.

Doğru kapıdan girince
 Yol bir düzlüğe varır.
 Çocuk bir anda açılır.
 Ne verilse onu alır.

Alabildikçe genişler,
 Genişledikçe inanır.
 Başardıkça mutlu olur,
 Ve yeniden doğar çocuk.

Bilenler gösterir yolu.
 Anlayanlar anlatabilir ancak.
 Güvenmeyi öğrenir aileler,
 Doğrudan yaşayarak...

Yaşamın besini sevgi,
 Yakıtı ilgi ve bilgidir.
 Çabalamaktır ilerlemenin yolu.
 Her adım büyük bir basamaktır.

OĞLUM

Oğlumla benim hikayem on dört yıl önce başladı,

Hamileliğimin ilk aylarında oğlum olacağını duyunca çok sevinmişim. Her anne gibi geleceğe dair güzel hayaller kurmuşum. Oğlumü büyüteceğim elinden tutup okula götüreceğim, zamanı gelince kız arkadaşıyla tanışacağım, kınalı kuzumun eline kına yakarak askere uğurlayacağım... Birçok hayaller kurmuşum.

İşte hikayemiz bundan sonra başladı. Oğlumü kucığıma aldığımda çok sevinmişim. Zaman çok çabuk geçiyordu. Oğlumdaki farklılık ilk aylarda dikkatimi çekmeye başlamıştı. Dokuz aylık olunca ayağının üstünde duramıyor, yürüyemiyor, seslendiğinde bakmıyordu. Tabii ki hiçbir anne evladına kötü bir şey konduramaz. Ben de konduramadım, anlam veremedim.

Zaman ilerledikçe çeşitli tektikler, filmlerden sonra çocuğumun özel bir çocuk olduğunu; otizm hastası olduğunu öğrendim. O anda dünyam yıkıldı hayallerim film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Hayatın hiçbir zaman hayal ettiğin gibi ilerlemediğini bir kere daha anladım. Yaşantımı tamamen oğlum için değiştirdim. Onu hayata nasıl kazandırabilirim kendi başına ihtiyaçlarını nasıl yapabilir... Neler yapmam gerektiğini uzman kişilerden öğrenmeye başladım. Doktorumuz çocuğumuzun özel eğitime ihtiyacı olduğunu söyledi ve ne yapmam gerektiğini anlatmaya başladı.

İlk zamanlarda özel rehabilitasyonda eğitim almaya başladık. Daha sonra büyüdükçe okul çağı gelince özel çocuklar için açılan okullarda eğitim almaya başladık. Hiçbir zaman oğlumü yalnız bırakmadım onunla okula gidip gelmeye başladım.

Oğlum büyüdükçe çevremizdeki insanların bakışları değişti. Acıyarak bakmalar çoğaldı. Dışlanmalar oldu. Özellikle yakın akrabalarımızdan bazıları tarafından... Bununla ilgili bir anımı anlatmak isterim.

Dedesi tarafından çok dışlandı oğlum[babasının babası] bana bir gün :

-Senin oğlum sakat, senden başkası bakamaz, dedi.

Ben de:

-Ben bakıyorum, dedim.

Dedesi:

-Bize güvenme, biz bakamayız, diye cevap verdi.

Bu konuşma benim çok ağrıma gitmişti hatta ağlamaya başlamışım. Bunun üzerine iki yıl boyunca ne oğlumü götürdüm ne de kendim gittim dedesinin yanına. Bunun gibi birçok anım var oğlumla ilgili...

Büyüdükçe hareketleri insanlara değişik gelmeye başladı, neden konuşmuyor diye sorular başladı. Oyun parkına götürdüğümde insanların bakışları, çocuklarını uzak tutmaları, bir anne olarak beni üzüyordu ama ben özel çocuk annesiyim onun için ayakta durmam gerekiyordu.

Bizim evimizde bir melek var. O da sevgili oğlum... Ablası olsun babası olsun hiçbir zaman ondan sevgilerini esirgemezler. Yaptığı her yeni hareket bizi çok mutlu ediyor. Evimizin neşe kaynağı... O gülünce gülüyoruz, ağlayınca ağlıyoruz, hasta

olunca biz ondan daha çok hasta oluyoruz.

Oglum şimdi on dört yaşında... Eğitimimiz devam ediyor. Biliyorum ki sevgi, sabır ve eğitimle birçok zorluğun üstesinden geliniyor. Ama ne yazık ki tek başına olmuyor, toplumumuzun da daha çok bilgilenmesi gerekiyor. Onlara acıyarak değil de sevgiyle yaklaşmaları gerekiyor. Bunun için daha çok seminerler yapılması gerekiyor. Gerek okullarda gerekse belediyelerde... Onlar da insan... Yaşamaya sevmeye, sayılmaya ihtiyaçları olduğunu unutmamak gerekiyor. Pazarda, markette, bir lokantada oyun parkında olmak onların da hakkıdır. Dışlanma konusunda insanlarımızı daha çok bilinçlendirmeliyiz.

Evet ben özel çocuk annesiyim. Onunla birçok zorluğu aştık ve aşmaya da devam edeceğiz. Gün gelir de konuştuğunu da görürüm hatta anne dediğini duyarım inşallah.

Sevgi ÇAKMAK

OĞLUM VE BEN

2001 yılının 26 Ağustos 00.10 sularında 1,5 kilogram ağırlığında ve maalesef daha 8 ayımı bile doldurmadan yakışıklı oğlum erkenden bana kavuşmak istemişti. Fakat bu kadar zayıf olduğu için ve erken doğum yaptığım için kuvözde kalması gerekiyordu. Babamız çocuk servisine götürdüğünde görevli hemşire parmağını oğlumuzun dudaklarına değdirdiğinde emme refleksini gösterdiği için gerek olmadığını söyleyerek benim yanıma tekrar geri göndermiş. Fakat daha merdivenlerden çıkarken çocuk morarmaya başlamış ve tekrar çocuk servisine götürmüştü. Hemen tedaviye başlanmış. O günden sonra bir hafta kuvözde yatırıldı. Kuvözde yatarken yanına gittiğimde ayaklarının duruşu beni tedirgin etmişti, eşime söyledim, o da doktorla görüşmüş ve “Anne karnında öyle durduğu için olabilir.” cevabını almış.

Hastaneden çıkınca evde sürekli ağlama krizleri oldu ve bunun üzerine hastaneye tekrardan götürdük. Hiçbir rahatsızlığının olmadığını, anormal bir durum hissetmediklerini söylediler. Doktor muayene sırasında başındaki boşluğun kapandığını görünce, emekleyip emekleyemediğini sordu, 10 aylık olmasına rağmen emekleyemediğini söyleyince röntgen çekildi, kalça çıkıklığı teşhisi konuldu. Ameliyat gerektiğini söyledi, emin olmak için Trabzon'a götürdük. Orada da farklı bir teşhis konuldu, bir kalçasının diğerine göre daha az geliştiğini tespit ettiler. Farklı teşhis konulunca kafamız daha çok karıştı. Bu sefer de Erzurum'a götürdük. Erzurum'da Serebral Palsi teşhisi konuldu, ortopedik ayakkabı verildi, yapmamız gereken egzersizlerin olduğunu söyleyip bize ilgili hareketleri gösterdiler. Medikale gittik, ayakkabı alınca medikal; rehabilitasyona gidip gitmediğini, yönlendirilip yönlendirilmediğini sordu; bizim hiç haberimiz yoktu, bize rehabilitasyonu önerdiler. Erzurum rehabilitasyon merkezine gittik, büyük bir ilgiyle karşıladılar ve rapor çıkartıp her ay 15 gün Erzurum'a fizyoterapiye gidip geldik. Bir buçuk yıl devam ettik. Bu arada Erzurum Numune Hastanesi'ne oğlumu götürdüğümde iğne önerdiler ama bu tedaviyi ancak Araştırma Hastanesi'nin yapabileceğini söylediler. Araştırma Hastanesi'ne söylediğimde önermediler, Artvin'de rehabilitasyon merkezi açılınca fizyoterapiye Artvin'de devam ettim. Hastanelerde geçen yıllardan sonra çocuğumun hâlâ yürüyemez olduğunu görmek çok zordu. Biz şimdi ne yaparız diye düşünürken Mehmet'im yedi yaşına girdi ve okul hayatı başladı. Anaokuluna kayıt yaptırarak, ilk önlüğünü aldığımızda oğlum, okula gideceği için çok mutluymuştu. Bu mutluluğu gözlerinden belli oluyordu. Mehmet'imi anaokuluna yazdırmamıza rağmen hiç gidemedi; çünkü yürüyemediği için okula uygun görmediler. Bu sefer birinci sınıfa kayıt yaptılar ama oğlum anaokulu önlüğünü giyemeyeceğini öğrendi. Niye oraya gidemediğini sordu, oğluma sen çok akıllısın ve çok zeki olduğun için seni birinci sınıfa çağırdılar demek zorunda kaldım. Kendini dışlanmış hissetmesin diye böyle bir şey yaptım. Mehmet okulunu ve Pınar öğretmenini çok seviyordu, derslerinde de çok başarılıydı. Pınar öğretmeniyle diyalogu çok iyiydi. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. Pınar öğretmeni tiyatroya, şiire yönlendirdiğinde çok mutlu oluyordu.

Sen yaparsın diye cesaret veriyordu.

Mehmet'i ilk kez Artvin'de İsmail YK konserine götürdük, çok mutlu oldu ve hayran oldu. Şu an tek hayali İsmail YK'yı bir kez daha yakından görüp konserini dinleyebilmek...

Paşam artık büyümüşü o çok sevdiği okulundan ve öğretmeninden ayrılmıştı. Yeni okuluna başlayacaktı, bu yüzden de çok heyecanlıydı! O günden sonra başka Mehmet olmuştu. Delikanlılığı adımı atmanın heyecanını yüzündeki gülümsemesinden anlıyorduk. Verilen ödevleri zamanında yapıyor, ödevi bitmeden ne televizyon izliyor ne de uyuyordu. Adeta sorumluluk sahibi bir çocuk haline gelmişti. 2018 yılında Valilik tarafından düzenlenen 'Engelsiz Bir Dünya İçin Ses Ver' projesine okuldaki arkadaşlarıyla birlikte katıldı, provalarda çok heyecanlı ve mutluordu. Çekimler başlayınca Mehmet okuldan ayrılırken herkese, ben ünlü olmaya gidiyorum, dedi. Proje ödül alınca, oğlum çok mutlu oldu. Resim yarışmalarında aldığı ödüller oğlumun sosyalleştirdi, beni de çok gururlandırdı. Özgüvenini artırdı. En önemlisi oğlum okulda çok mutluordu. Asker ve polis dizilerini çok sever. Bu yüzden halen daha asker öğretmen olarak bir yıl kendisine öğretmenlik yapan Güray Öğretmeni unutamadı.

En rahatsız olduğu konu; kendisine engelli ve özürlü denmesi... Ana-oğul baş başa verip hayal kurarız; Mehmet'in bir diğer hayali Bursa'ya halasının yanına gitmek... İnşallah bu hayalini gerçekleştireceğiz. Atabarı Kayak Merkezi'ne ailece gittiğimizde Mehmet'in de kayabildiği, Artvin caddelerinde yürüyebildiği günleri görmeyi çok istedim. Umarım Allah'ım bu günleri nasip eder. Bir özel çocuk annesi olarak en büyük isteğim bu alanda özel annelerin de birçok konuda çocuklarına daha verimli olabilmesi için imkânlarının daha da iyileştirilmesidir. Özel anneler ne kadar eğitim alırsa özel çocuklara için o kadar verimli olur.

Ayşe ERGÜL

REHABİLİTASYON MERKEZİ

Rakamları öğrenmekte zorlanıyordu,
Elleriyle parmaklarını sayarken sayı atlıyordu,
Herkes başaramaz sanıyordu,
Ama o herkesi şaşırttı.
Birer birer ilerledi başardı,
İlerledi ilerledi ve başardı,
Limitleri zorluyordu şimdi her şeyi başarıyordu,
İnanılmaz gibi görünüyor ama hepsini O yapıyor.
Takılmadan her şeye cevap veriyor,
Ardında hiç yanlış cevap bırakmıyor hepsini doğru cevaplıyor,
Sayısalı, sözeli hepsini yapıyor.
Yanlış cevaptan kaçıyor doğru cevabı istiyor her seferinde,
Onar onar sayabiliyor,
Nasıl yapabiliyor her seferinde? Tabi ki çalışıyor.

Matematiğin ne olduğunu nasıl olduğunu biliyor,
Evrenin sadece sayısal olduğunu söylüyor.
Rakip tanımıyor herkes onu kıskanıyor,
Kimse de ona rakip olamıyor.
Elinden geleni yaptı, elimizden geleni yaptık,
Zamana karşı sayısalla yarışıyor artık,
İnanılmaz geliyor insana ama hepsi Rehabilitasyon Merkezi sayesinde
artık...

Kamile SES

OĞLUMUZ

24.09.2013 Çankaya doğumlu ve şu an 5,5 yaşında. Haftada iki saat bireysel, bir saat grup olmak üzere toplam üç saat özel eğitim alıyor. Eylül 2018 itibariyle de anaokulu kaynaştırma eğitimine gidiyor.

Hamilelik döneminde çocuğumuzun sağlığı ve gelişimi son derece normaldi. Doğumu da normal yollardan oldu ve doktorumuz boy, kilo ve kafa yapısından yola çıkarak ergenlik ve yetişkinliğinde tabiri caizse babayiğit birisi olacağını söylemişti. Bunun o an için pek önemi olmasa da aslında oğlumuz bir ilke imza atmıştı.

Babası olarak şunu söyleyebilirim ki babamın ve annemin kardeşleri arasında en büyükleri kız, benim kardeşlerim arasında da en büyüğümüz kız... Büyük ablamın ilk çocuğu kız, ağabeyimin ilk ve tek çocuğu kız, küçük ablamın ilk ve tek çocuğu kız... Bu nedenle bizim ilk çocuğumuzun da kız olacağına kesin gözüyle bakılırken erkek olduğunu öğrendik. Zaten her şeyin yolunda gitmesi ve süregelen bir rutinin bozulmasıyla erkek bir evladımız olacağını öğrenmek bizi iki kat sevindirmişti. Kız ya da erkek en önemlisi sağlıklı olması değil miydi?

Her şey yolunda gidiyordu ama on aylıkken yüksek ateşten dolayı havale geçirmesi bütün büyüğü bozmuştu. Ne yapıldıysa da ateşi kontrol altına alınamadı. Doktorlar için bu seferlik nöbetlerini normal karşılamak gerekiyordu ama tekrar ederse bir sıkıntı vardı. Ailemizde bebek ya da çocuklukta nöbet geçiren var mıydı? Yoktu ve oğlumuz yine ilkti. İkinci nöbetini on beş aylıkken yine yüksek ateşten geçirdi ve doktorumuza göre bunu engellemek mümkün değildi en azında yaşına göre. Artık Çocuk Nörolojisi yolu gözük müştü bize. Doktorumuz “Epileptik ilaç başlamak lazım ama üç yaş altı çocuklarda zeka gelişimini engellediği için üç yaşını doldurması gerek, zamana bırakalım ne sıklıkla tekrarlayacak görelim” dedi. Dişleri, yürümesi ve tuvalet becerisi zamanında olmuştu ama ikinci nöbetten sonra saçları önce pul pul sonrasında ise tamamen dökülmüştü. Yaşadığı travmadan olduğunu söyledi doktorlarımız ve zamanla çıkacağını, korkacak bir şey olmadığını belirttiler. Üç yaşından itibaren nöbetleri sıklaşmaya başladı. En azından epileptik bir ilaç başlamak için uygun yaşa gelmişti ve doktorumuzun ilaç raporuyla birlikte başladık. Artık nöbetlerini kontrol altına almıştık ama sessiz sakin kuzu gibi oğlumuz gitmiş yerine sinirli, derdini bağırarak anlatmaya çalışan, oyuncaklarını sağa sola fırlatan, ayak parmakları üzerinde yürümeye çalışan, oynarken göz teması kurmak yerine oyuncuğa odaklı bir çocuk gelmişti. Her yemeği yemeyen, telefon-tablet-televizyon gibi cihazlara ilgisi artmıştı. Oyuncakları bile sadece sesli veya ışıklı olanları seçmeye başladı üstelik bu oyuncakları bozmaktan, içini açmaktan, sürekli takıp çıkarmaktan zevk almaya başlamıştı. Bunun yanı sıra konuşma bozukluğunun yanı sıra ve denge kontrolünde az da olsa zorlanma vardı. Bütün bu olumsuz davranışlarına rağmen insani yönünün birçok yetişkinden daha iyi olduğunu gördüm ve tecrübe ettim. Bu noktada yaptığım araştırmalara ve gözlemlere göre otizm diye bir şey çıkıyordu karşımıza ama 'Değildir!' diyerek sanki kendimizi avuttuk. Neden biz? Neden çocuğumuz? Belki kabullenmek istemedik belki de öyle olmamasını umduk. Her ne

kadar çocuğumuzun davranışları kimi zaman güldürüp kimi zaman düşündürse de bu sıkıntının adını koymak gerekiyordu. Hem saçları yoktu hem davranış hem de konuşma bozukluğu vardı. Doktorlarımızla yaptığımız görüş alışverişi sırasında bir genetik uzmanıyla görüşme tavsiyesi aldık. Özellikle saçlarından yola çıkarak ciddi bir hastalık olup olmadığını araştırılmasını tavsiye ettiler. Kime sorsam Ankara'da en iyi çocuk hastanesi Hacettepe Üniversitesi İhsan Doğramacı Çocuk Hastanesidir, dedi. Burada teknik ekipmanın izin verdiği tüm genetik, metabolik, immünolojik tahlilleri yaptırdık. Bunların yanı sıra işitme-görme testleri yapıldı ve dermatolog muayene etti. Çıkan sonuçlarda çocuğumuzun bu tahlillerle kanıtlanabilecek bir hastalığının olmadığını öğrendik. Her şey buradan bir sonuç çıkmadığını gören doktorumuzun zeka testi istemesiyle başladı. Testi yapan araştırma görevlisi işlemi yarıda bıraktı çünkü yaşlılarının rahatlıkla yapabileceği bazı motor becerilerini yapamazken yine yaşlılarının yapamayacağı bazı becerileri rahatlıkla yapmıştı. Sorunun zekâ ile ilgili değil de sanki ruhsal olduğunu öğrenmemizle birlikte soluğu çocuk ve ruh sağlığı biriminde aldık. Buradaki araştırma görevlileri kendi bildikleri testleri uyguladıktan sonra ana bilim dalı başkanının görmesini çok istediklerini, başkanın daha çok otizmle ilgilendiğini söylediklerinde tahminlerimizin aslında bizi doğru sonuca götürdüğünü gördük. Doktorumuz bir yıl özel eğitim uygulaması gerçekleştirmemizi istedi ve bu eğitimi gerek eğitim merkezindeki öğretmenimizle gerekse de anasınıflı öğretmenimizle koordineli bir şekilde uyguladık. Bir ayağını da evde yürüttüğümüz bütün bu sürecin ne kadar işe yaradığını fark ettik. Şu an iki yıl daha rapor çıkardı. Hem eğitime hem anasınıflına devam ediyor.

Sonuç olarak söylenecek en önemli iki şey var: Birincisi doktorlarımız ya duygusal davranıp hasta yakınlarını doğru bilgilendirmiyor ya da olabilecek en muhtemel kliniğe yönlendirmiyor. Çünkü otistik çocukların büyük bir kısmında epilepsi nöbetlerinin de görüldüğü bariz en azından benim öğrendiğim bu. İkinci en önemli şey ise toplum olarak biz de dâhil otizm hakkında kimse sağlıklı bir bilgiye sahip değil. Unutulan en önemli şey empati... Bu olmadığı gibi otizmin bulaşıcı bile olabileceğine inananlar var, bunu da tecrübe ettim.

5,5 yılı iki sayfaya sığdırmak elbette ki imkansız. Ama eğer ki çocuğumuz yaşlıları gibi normal olsaydı onu o zaman da bu kadar sevebilir miydik?

Arif DAĞAŞAN

OTİZMLE YAŞAMAK

Mahmut bizim beşinci ve en küçük çocuğumuz... 2006 yılında Burdur'da doğdu. Gayet sağlıklı bir çocuktur. Zamanında oturdu, yürüdü ve temel kelimeleri söylemeye başladı. Ta ki bronşit olup hastaneye yatana kadar... Hastane çıkışı yaşamış olduğu travma ve ilaçlardan dolayı değişti. Ürkmeler, içine kapanma, kelimelerin yavaş yavaş kaybolmasıyla hemen doktora götürdük. Teşhis konmadı. İstanbul'a taşındık tekrar doktora götürdük. Otizm teşhisi kondu. Eğitime başladık. Eğitimle beraber, panik atak, uyumama, inatlaşma başladı. Öğrenmeyi reddediyordu. Pes etmedik kimi zaman umutsuzluğa düştük ama yılmadık. Tam zamanlı bir yere vardık, inat kırıldı, öz bakım kazandı, ilk kelimelerini söyledi, çok mutlu olduk. Artık ona verebileceğimiz her şeyi vermeliydik. Dışarıda bağırmasına, kalabalığa girmemesine, her gün artan problemleri davranışlarına sabrettik ve çok yol kat ettik. Onu sevmekten hiç vazgeçmedik.

Oğlum, kendi adıma söylemek gerekirse bana sabrı, hoşgörüyü, başkalarına tahammül etmeyi öğretti. Arada gelip sarıldığında öp dediğinde her şeyi unutuyorum. Yeniden yaşama sevinci geliyor. Onu hepimiz seviyoruz. Evimizin neşe kaynağı, bereketi.

Oğluma duam; Allah her zaman onu vicdanlı insanlarla karşılaştırsın. Kendine yetebilecek hale gelsin. Biz de inşallah bu imtihanımızda başarılı olur, sınavın hakkını veririz. Hayatımız çok zor ama Mahmut'suz da olmaz. O evimizin neşesi. Onu her haliyle seviyoruz. Allah ömür verdiği sürece yanındayız.

CANIM OĞLUM

Sen gelmeden önce her şey boş ve karanlık
 Bir güneş oldun hayatımda geldin ve her yer aydınlık
 Can oldun, neşe oldun, tat oldun evimize
 Sessiz sedanla, parlak gözlerinle ses oldun hepimize

Sen farklı bir çocuk olsan da mutluyuz seninle
 Ağabeylerin, ablan ve ailenle
 Nice mutlu yıllar bekliyor ileride
 Çıkacaksın biliyorum daha güzel günlere
 Seviyorsun, seviliyorsun, biliyorsun
 Anlıyorsun değil mi canım oğlum?

Rahşan Sait KAPLAN

BETÜL'ÜM

Kızım Betül çok nazlıdır,
Onunla zaman telaşlıdır.
Ne yapacağı belli olmaz,
O herkesten pek farklıdır.
Eğer isterse kek yapar,
Akli eserse bulaşık yıkar.
Karşılığında bir şey ister
Dünyayı başıma yıkar.
Olur olmaz şeyleri kafaya takar,
Durup dururken canımı sıkar.
Israrla yapma dediğim şeyi yapar,
Kavga edince camları kırar
Öfkelenince konuşup konuşup ağlar.
Çok konuşur soru sorar,
Cevap veremem beni yorar,
İşine gelmeyince duymaz,
Ama istemediğin şeyi duyar.
Arkadaşlarını kıskanır O,
Hepsini bana anlatır O,
Arkadaşsız kalmak istemez O
Kıskançlıktan da vazgeçmez.
Yaratıcıdır, işgüzarıdır, şaşırır.
Atsan atılmaz canandır.
Satsan satılmaz evlattır.
O inatçı, sabırsızdır;
Bazen aklımı alsa da
Bazen de çok tatlıdır.
Gel git akıllıdır.
Resim yapmaya meraklıdır.
Güzel yapınca mutlu olur,
İçini sarar büyük gurur.
Umarım büyüyünce;
İsteddiği meslek sahibi olur.

Sultan YILMAZ

OTİZMLİ OLMAK ÖZELDİR

Erzincan' da sonbahar mevsimi, eylül ayıydı. Zeynep Hanım, kiremitten çatısı olan, dışı beyaz boyalı, küçük derme çatma kulübesinde doğacak kızı için gün saymaktaydı. Doğum için üç hafta kalmıştı. Zeynep'in heyecanı gün geçtikçe daha da artıyor, kızını kucağına almak için sabırsızlıkla bekliyordu. Eşi Ahmet de çok heyecanlıydı. Zeynep, kızı için kendi yatak odasında bir köşeye kendi imkânlarıyla bir yer hazırlamıştı. Eşi evlerine yakın bir ormanda kurumuş ağaçları kesip satarak evin geçimini sağlıyordu. Biraz yoksul ama mutlu bir hayatları vardı. Bu mutluluğa üç hafta sonra kızları Buse de dâhil olacaktı. Üçüncü haftanın başlarında Zeynep'in sancıları arttı ve daha sık hastaneye gitmeye başladılar. Sonunda Buse doğdu. Buse'de hiçbir hastalık belirtisi yoktu, başlangıçta gayet sağlıklı bir bebektir. Fakat bir yaşına geldiğinde tuhaf davranmaya başladı. Buse; oyuncaklarıyla oynayamıyor, anne-babası ile göz teması kuramıyor, bazen sallanıp, bazen çırpınıp duruyor ve kendisine sarılmak isteyenlere tepki gösteriyordu. Bu durum gün geçtikçe daha da artıyor, Zeynep'i endişelendiriyordu. Kızının böyle davranması onu üzüyordu. En sonunda dayanamadı ve bir gece işten döndüğü zaman eşine endişelerini anlattı:

-Ahmet sen sabahları evde olmadığın için görmüyorsun ama Buse bir aya yakın zamandır çok garip davranıyor. Benimle göz teması kurmuyor ve oyuncaklarıyla oynayamıyor. Geçenlerde bir haberde duymuştum. Bunun otizm denilen bir rahatsızlığın belirtileri olduğu söyleniyordu. Bilmiyorum, korkuyorum. Lütfen, onu bir doktora gösterelim yoksa içim rahat etmeyecek.

Ahmet biraz düşündü ve eşine sarıldı. Yarın hastaneye onları götürmesi için bir arkadaşından rica edeceğini söyledi. Bu sözler az da olsa Zeynep'i rahatlattı. Ve düşünceli bir şekilde uyudular. Ertesi gün Ahmet, Zeynep'i uyandırmadan erkenden kalkıp arkadaşını aradı ve kendilerini hastaneye götürmesini rica etti. Arkadaşı kabul edince Zeynep'i uyandırmak için yanına gittiğinde onu çoktan kalkmış, Buse'yi hazırlamış, kendisini bekliyor vaziyette buldu. Eşinin yanına gitti ve ona sarıldı. Sonra kalktılar ve hastaneye doğru yola koyuldular. Yol boyunca Zeynep, kızı uyurken ona sarıldı, kokusunu içine çekti ve onu sevdi. Kızının böyle bir durumda olması onu çok üzüyordu. Geceleri uyuyamıyor, ağlıyordu. İki saatlik yolun ardından hastaneye geldiler. Çocuk nörolojisinden muayene sırası aldılar ve sıra onlara geldiğinde Zeynep doktora Buse'nin durumunu anlattı. Doktor, Zeynep'i dinledi ve Buse'yi muayene ettikten sonra:

-Sizleri üzmem istemem ama kızınızda otizm belirtileri artmış ve tedavi edilmesi gerekiyor. Bu belirtiler biraz ilerlemiş ama elimizden gelen her şeyi yaparız. Bu rahatsızlık ömür boyu sürer. Eğer tedaviye olumlu yanıt verirse bu belirtileri en az seviyeye indirebiliriz. Otizm tedavisi biraz masraflıdır. Devlet de bildiğiniz gibi bu tedavinin masraflarını karşılamıyor. Siz biraz düşünün. Karar verdiğiniz zaman beni arayabilirsiniz, dedi.

Zeynep ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ahmet'in yardımı ile odadan

çıktılar. Eve geldiklerinde Zeynep, Buse'yi uyuttu ve Ahmet'in yanına geldi. Tedavi konusunu konuştular. İki de Buse'nin tedavi olması için her türlü fedakârlığı yaparlardı, yapacaklardı. Sonunda Zeynep, Buse'yi büyütürken diğer taraftan her gün bir yemek yapıp satacak, Ahmet ise daha erken kalkıp ormana gidecek ve eskisinden daha çok odun kesecekti. Doktoru aradılar ve tedavi için onay verdiler. Buse artık evde otizm tedavisi görecek. Zeynep bu tedavinin ömür boyu süreceğini öğrenince tedavi masraflarını nasıl karşılayacakları konusunda sürekli düşünüyor, cevap bulamıyordu. Tedavi için evde uygun ortam hazırlandı ve Buse tedavi görmeye başladı. Zeynep; kızının canı sıkılmasın diye onunla konuşuyor, ona doktorun tavsiye ettiği eğitici filmleri izletiyor, oyuncaklarla Buse oynayamasa bile kendisi oynayıp onu çeşitli şekillerde eğlendirmeye çalışıyordu. Fakat Buse tepkisiz kalıyor, Zeynep ile göz teması kuramıyordu. Bu onu canını sıkırsa bile kızını hiç yalnız bırakmıyordu. O artık ne yapacağını bilmiyor ve çocuğunun bu rahatsızlığının kendi yaşantılarını ne yönde etkileyeceğini bilmiyor, endişeleniyordu. Buse'yi ailesinden kimse ziyarete gelmiyordu ve bu onu çok üzüyordu. Kızının rahatsızlığından dolayı uygun olmayan ve utandırıcı davranışları evde sıkıntı yaratıyordu. Tüm bunlara rağmen Zeynep ve eşi asla pes etmedi ve ne olursa olsun Buse için her şeyi yaptılar. Fakat bir süre sonra tedavi masraflarını neredeyse hiç karşılamamaya başladılar. Olmuyordu. Çevrelerine borçluydular ve kendi geçimlerini de zor sağlıyorlardı. Buna rağmen Zeynep'in en büyük korkusu Buse'nin ölmesiydi. Çok korkuyordu ve üzülüyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Tedavi başladıktan 2 ay sonra Buse kalp durması sonucu öldü. Bir annenin evladının ölümünden sonra toparlanması zordu tabi, Zeynep de toparlanamadı. O kadar zayıfladı ve bitkin bir vaziyet aldı ki eşiyle bile konuşmamaya, içine kapanmaya başladı. Buse'nin ölümünden sonra eşiyle birlikte sadece kendi kızının otizmlili olmadığını, dünyada binlerce çocuğun otizmlili olabileceğini anladılar. Ve kendilerini özel hissettiler. Çünkü bu olay onlara zorluklar karşısında pes etmemeyi, yılmamayı, güçlü olmayı öğretmişti. İkisinin de içi rahattı. Çünkü onlar ebeveynlik görevlerini yapmışlardı. Kızının Tanrı'nın yanında huzur içinde oluşu onları mutlu ediyordu. Birkaç yıl sonra aile tekrar eski yaşamlarına döndüler ama Buse'yi asla unutmadılar.

Mervenur VARILCI

ÖĞRETMENE MEKTUP

Sevgili Öğretmenim;

Çağan Erdem, her çocuk gibi "özel", her insan gibi "farklı"!

El ele tutuşmayı öğretin ona, el le ela bilmem neden önce. Öğretin ki mutlu olsun çocuklar hem de öğrensün küçükük yaşta, hayatın farklılıklarla güzel olduğunu, farklı olanın "öcü" olmadığını.

Arkadaşlarından biraz daha zor öğrenebilir hatta bazı şeyleri öğrenemeyebilir. Bölme yapamayabilir, noktalama işaretlerini çok iyi kullanamayabilir ya da ne bileyim maddenin en küçük yapı taşını bilemeyebilir. Olsun hatta kesin öyle olsun. Bölmesin, ayırmasın, ayırıştırmasın kimseyi, insanın yapı taşının "sevgi" olduğunu öğrensün yeter de artar bize.

Ona; dur, yapma, dökme, itme demeyin. Elini tutun. Tutturun hatta arkadaşlarına. Sarılın ona, oturun karşısına. Gözlerine bakıp anlatın ona, gerekçesiyle birlikte, yapmaması değil yapması gerekenleri. Anlayacaktır sizi. Hatta konuşmasa da anlatacaktır o size kendini. "Döküyorum ama aslında amacım boya yapmak, yırtıyorum atıyorum ama aslında amacım kalem tutmak, yazı yazmak, itekliyorum ama aslında amacım oyun oynamak, "beni anla, yardım et bana" diyecektir, konuşmasa bile gözleriyle size. Anlayın ve yardım edin yeter. İçindeki cevheri çıkarmasına yardımcı olun. Sonra onun, bunu başkaları için uygulamasını sağlayın. Her bir insanın, bir başkasının içindeki gizli gücü çıkarmasına yardımcı olduğunu gördükçe öğreneceğiz, herkesin kendine özgü bir değer olduğunu.

Duygularını kontrol etmeyi bilmeyebilir. Olur olmadık yerlerde ağlayıp, gülp, uzanabilir. Bırakın içinden geldiği gibi yaşasın zararı olmadıktan sonra.

Biz susturmayı severiz öğretmenler olarak. Siz farklı olun öğretmenim! Ona konuşmayı öğretin. Konuşsun! Konuşabilsün diye neler deniyoruz? Biliyoruz konuşamamanın zorluğunu. O yüzden susturmayın öğretmenim çocukları, hepsi konuşsun sevgi dilini.

Yürüsün, koşsun, merdiven inip çıksın, zıplasın, tek ayak üzerinde bile dursun (henüz duramıyor belki sizinle öğrenir). Biz bunları yapsın diye çok çalıştık ve çalışmaya devam ediyoruz. Yapamamanın acısını da yaşadık. Bırakın yapabildiğini yapsın mutlu olmak için.

Dürüst davrandı, doğru söyledi, çıkarıcı- bencil değil, arkadaşlarına yardım ediyor, adaletli, paylaşımcı gibi özelliklere sahip diye, ödül vermeyin sakın! Bunların zaten insan olmanın gerektirdiği davranışlar olarak, çıkarsız yapılması gerektiğini bilsin.

Gözünüz korkmasın öğretmenim! Hep siz ona bir şeyler öğretecek değilsiniz ya. Biz öğretmenler de öğrencilerimizden çok şey öğreniriz ki ben de Çağan'dan çok şeyler öğrendim ve öğrenmeye devam ediyorum.

Siz de onu tanıyın!

Tanıyın ki onunla;

her insanın derya deniz olduğunu öğrenesiniz.

Tanının ki onunla;
konuşmadan anlaşabilmeyi,
konuşmadan konuşmayı,
konuşmadan sevip sevimyi,
hayatın renklerle farklılıklarla güzel olduğunu,
bizim gibi olmayanın bizi yemediğini,
kırmamayı,
empati kurmayı,
duyarlı anlayışlı hoşgörülü olmayı,
ön yargılı olmamayı,
mutluluğun çok derin bir şey olduğunu,
uzun upuzun vadeli asloğan manevi mutluluğun onun gözlerinde saklı olduğunu,
görünenin ardında çok derin manalar olduğunu,
boş şeylere üzölmemek gerektiğini,
küçücük zannettiğimiz şeylerin aslında kocaman mutluluk sebepleri olabildiğini,
herşeye rağmen yaşamının çok güzel bir şey olduğunu,
sevip sevilmenin de dünyadaki en büyük servet olduğunu
öğrenebilesiniz...

Mukaddes BULUT

ÖĞRETMENLER

Engel yoktur öğretmenin yüreğinde,
 Şefkatiyle sarmalar,
 Sevgiyle besler çocuğu.
 Görmeyen gözlere renk olur,
 Anlatır uçan kuşu, dağı, taşı,
 Denizleri ve martıları.
 “Görmek değil hissetmektir ihtiyacın olan” der.
 Şefkatiyle sarmalar,
 Sevgiyle besler çocuğu.
 Yürüyemeyen bacakları olur,
 Hareket edemeyen kolları.
 “Koşmak, zıplamak değil önemli olan,
 Aklınla yürürsün bütün yolları” ,
 Onun kolu kanadı olur öğretmen.
 Şefkatiyle sarmalar,
 Sevgiyle besler çocuğu.
 İşitmeyen kulaklara kalbiyle seslenir,
 “Sevgi melodindir” der,
 “Ellerin, parmakların sana getirir bütün sesleri,
 Gönül gözüyle bak, kalbinle dinle hayatın ritmini.”
 Şefkatiyle sarmalar,
 Sevgiyle besler çocuğu. Kayra
 Çocuk, yetişkin küçük bir çocuksa,
 Sevgiyle dokunur ona
 Güç öğrense de geç olmaz
 Kucaklar sabırla.
 Zihni olur, akli olur, duyguları olur onun.
 Kolay değildir hayat, adı “engel” konmuşsa.
 Çünkü öğretmenin yüreğinde engel yoktur.
 Kalbi özgürce kanat çırpır,
 Sımsıcak sevgiden kor bir ateştir yüreği,
 Aşar tüm engelleri, Aydınlatır karanlıkları,
 Isıtır kalpleri, Kırar geçer zincirleri.
 Her dokunuşunda çiçek açar,
 Bir gülüşünde aydınlanır karanlıklar,
 Belirir parlak ufuklar, Parlar umutlar.
 Onun sevgisiyle yok olur engeller.
 Şefkatiyle sarmalar,
 Sevgiyle besler çocukları tüm öğretmenler.

Şenay ÇELİKKAYA

ÖZEL ANNEDEN CENNET KUŞUNA MEKTUP

Engelli çocuk annesi olmak anlatılmaz yaşanır ancak içindeysen beni anlarsınız. Cennet kuşum ben seninle yaşadım, seninle yoğruldu. Engelli olduğunu yaşıtlarından farklı olduğunu büyüdükçe anladım.

Bundan 18 yıl önce dünyaya geldiğinde her çocuk gibi kolayca büyüyeceğini, yürüyeceğini düşünürken normal çocuklar gibi olamayacağını aklımın ucuna bile getiremezdim. Otizm nedir bilemezdim ki... Gece gündüz ağlayışlarının en ufak bir sese uyanmanın, bana gülücükler verip başkalarına bakmamanın bir rahatsızlık olduğunu düşünemezdim. Seninle beraber tüm eş dost akrabalarımın yok olacağını sadece senle ben olacağımızı da... İkimizin bir bütün olacağını yaşayarak öğrendim.

Sen benim en değerli hazinemsin. Çok sıkıntılar yaşasamda, bir ömür boyu yemeğini yedirmek, ihtiyaçlarını gidermek, seni rahat ve mutlu ettirmek için çabalarırken; diğer taraftan seni etrafımdakilere kabullendirmeye çalışmak hiç de kolay olmadı.

Cennet kuşum, tabiki engellinin engellendiğini seninle öğrendim. Çok iyi biliyorum yaşamak isteyip de yaşayamadıklarını, sevmek isteyip de sevilmediğini, yüreğindeki burukluğu... Seni ittirdiklerinde hissettim. Seni her ne kadar kabullendirmeye çalışsamda kendini etrafa kabullendiremediğini acıyarak bakan gözleri, konuşmaları, fısıltıları, rahatsız edici bakışları seninle beraber yaşadım. Verilen en küçük sevginin seni nasılda mutlu ettiğini; özür, engelli sözcüklerinin anlamlarını seninle beraber öğrendim. Hafif zihinsel engelli bir çocuğun bana sorduğu "Teyze özür, ne demek, özür, okul nasıl bir yer?" gibi cümleleri seninle ve arkadaşlarınla öğrendim. Çocukların ve büyük insanların senden "vebalı" gibi kaçışlarına her ne kadar üzülsemde hepsini yendim artık umursamıyorum. Ben senden hiçbir zaman utanmadım. Hem insan evladından utanır mı hiç? Belki de cennet kapısına seninle ulaşacağım. Tabiki zorlandığım zamanlar oldu. Tüm zorlukları senin bana verdiğin güçle yendim. Canım oğlum; senin o masumluğun, yalansız bakışların, gözlerimin ta içine sevgiyle bakmandan daha güzel bir şey var mı ki?

Küçükken çok yoğun problem davranışların olsada çoğunu yok ettik. Sen benim hayata tutunuşum, binlerce kez şükür sebebimsin. Seninle beraber sahip olduğum güzelliklere şükretmeyi öğrendim. Senden daha iyi düzeyde olanları gördüğümde içim acısa da, imrensem de senden daha ağır olanları, yatağından kalkamayıp annesinin gözleri önünde eriyip bitenleri, kucaklarında gezen özel meleklerimizi gördükçe; yürüdüğüne, elini tutup gezmelere gidebildiğime, bulunduğum duruma her zaman şükrettim.

Her çocuk sevilir. Engelli çocuk, özellikle annesi tarafından her şeyden daha da çok sevilir. Bir kanadı kırık sever, buruk sever çünkü sen hiçbir zaman büyüemeyeceksin, hep çocuk kalacaksın. Hayat iyi ya da kötü sürprizler ile dolu ve bu sürprizleri seninle yaşayarak göreceğim. Sen benim meleğimsin.

Sen bana ceza değilsin, bana verilen bir ödülün. Yaşama sebebim, hayatla mücadelelemsin. Sen benim olmazsa olmazımsın. Senin küçük bir başarın benim için o

kadar büyük bir mutluluk ki... Anne diyemesen de(Alle,Alle) demeye çalışman bile umutlandırıyor, hayata bakışımı değiştiriyor. Seninle beraber çok şeyi feda ettim; kardeşini, babanı. Hayatımı tamamen sana endeksledim. Sen uyursan uyuyacağım, sen kalkarsan da kalkacağım. Senin mutluluğun için kendimi sana adadım. Yeri geldi seni anlamıyor diye senin yaptığın yaramazlıklara bağırın çağırınlarla savaştım ama başardım. Herkes bilir; seni ve arkadaşlarını ne kadar sevdiğimi, koruduğumu, senin için sizler için mücadele ettiğimi. Bunları seninle öğrendim.

Benim için hiç de zor değilsin; anlaşılmaz, katlanılmaz biri değilsin. Sen de herkes gibi kendi başına bir bireysin, senin desteğe ihtiyacının olması seni başkalarından farklılaştırılmaz. Sadece sevgi, az çaba ve emekle benim gözümde yüreğimde herkesten farklısın.

Seni benim sevdiğim kadar kim sevebilir ki? Lafa geldiğinde herkesin çocuklarısınız. Neden peki, neden diğer çocuklar gibi ihtiyacın olduğunda ya da işim olduğunda sana bakacak, seni emanet edecek kimsem yok? Neden herkesin işi çıkıyor, bu kadar mı zor seninle iki saat geçirmek sana iki saat katlanmak? Sen sadece ve sadece benim birtanemsin. Sana bir şey olduğunda kimin canı yanar ki benden daha çok? Kim değer verir, kim önemser ki seni? Dedim ya sen ve ben bir bütünüz. Bu yaşamı, bu engelleri beraber yaşayarak yok edeceğiz.

Cennet kuşum, her çocuk annesi için özeldir. Hele ki sen benim için daha da özelsin. Dağlarda kar yağdığında açan kardelenler gibi özel ve güzel, kendine has. Başkalarına diken gibi batsan da, benim canımı yakmazsın sen. Ben seni olduğun gibi sevdim, kabullendim. Seni sen olduğun için sevdim. Sen öyle özel ve güzel "Meleksin"ki seni seven, sana yardım eden her kim varsa Cennet kapısında bekleyeceğini, ellerinden tutup yanında götüreceğini çok iyi biliyorum. Sen benim Cennet kuşumsun.

Seni çok ama çok seven annen...

Gülhan YILDIRIM

SİZ Mİ ÖZELSİNİZ, YOKSA BİZ Mİ GENEL?

30 Ağustos 2003 yılında, kendi dünyamızın farklı evlerinde yaşarken,dünya evine girmiştik eşimle, aynı gökyüzüne bakıp başka başka hayaller kurarken, aynı çocukların ebeveynleri olarak yürüyecektik el ele, büyük bir sevgiyle birbirimize eş, hevesle anne baba olurken şenlenecekti yuvamız, bize bu heyecanı yaşatan ilk göz ağrımız, kısa bir süre sonra kucağımıza aldığımız kızımız... .

Genel anesteziyle yapılan sezaryen sonucunda serviste odaya gelen benim kendime gelmemi beklerken kendinde olan,fıldır fıldır,ışıl ışıl gözleriyle etrafı incelemeye başlayan boncuk gözlü,zeytin gözlü kızımız.....Üç isim kitabı alıp da iki hafta boyunca ismini veremediğimiz sonunda aniden verilmiş bir kararla kimliğini çıkardığımız ,nur yüzlü kadın manasına gelen kara kızımız.....

Ben anne olmuştum, bana “anne” diye seslenen bir kızım vardı. Daha evliliğe alışmamışken sürpriz gibi on ay sonra çıkagelen bu canlıya alışabilecek miydim acaba?Zor bir hamilelik süreci,stresli bir çalışma hayatı, titiz bir annelik ve mükemmelliyetçi bir kişilik nasıl anne olacaktı ki?Çocuk eğitimi üzerinde, bebek bakımı konusunda okuduğum kitaplar işime yarayacak mıydı? Sağlıklı çocuk, psikolojisi düzgün olan çocuk, mutlu çocuk, başarılı çocuk nasıl yetiştirilebilirdi ki? Daha yirmi beş yaşına yeni girmiştim oysa. Annemin evdeki muzları, patates kızartmalarını niye kendi yemeyip de bize yedirdiğini çok sorgulamıştım çocukluğumda.Meğersem anne olmak, yemeyip yedirmek,damarlarından onu beslemek, canına can olmakmış daha kucağına almadan.Hamileyken cebimde taşıdığım cevizler, yediğim somon balıkları, içtiğim folik asit hapları çocuğumun IQ'sü yüksek olsun diye değildi tabi ki de, sağlıklı olsun ,ihtiyacı olan besinleri alsın diyeydi.Nerden bilebilirdim ki onları beyin hücrelerinde depolayacağımı... .

Büyümeye başlarken sürekli sorular soruyor, anlamsız olarak verdiğim cevapları irdeleyip mana arıyor, mantık yürütmeye çalışıyor, sorguluyor, zaman zamanda bizi çileden çıkarıyor, sabredemediğimiz zamanlarda öfke kontrolleri yaşayabiliyor, inatlaşmada ise sınır tanımıyordu. Nedenler,niçinler,nasıllar.....ve hep “yapabilirim”le biten cümleler .Yavaş yavaş çevresini merak ederek büyürken; başına gelmedik kaza da kalmamıştı.İki yaşında dolabın üstündekileri merak ettiği için düşüp başını yarıp iki dikiş,banyoda başını yarıp dokuz dikiş, kimyasal göz yanığı, köye misafirliğe gittiğimiz bir gece evin dış demir kapısının deliğinden içeriyi merak edip bakmaya çalışırken göze batan demir teli ve kanama yapan göz,bebek görmeye gittiğimiz evden ayrılırken evin giriş katta olması münasebetiyle dışarıdaki bankın üstüne çıkıp balkonun içini merak etmesi sonucu kırılan bacak ve bunun sonucunda bilim deneylerini poposunun üstünde oturarak yaparak geçen iki ay tam tamına altmış gün....Gelmedik kaza gitmedik hastane kalmadı kızımız sayesindeKızımınla yaşadığım canımı yakan, beni depresyona sokan, hayatımı anlamsız kılan en önemli öykümüzü anlatacağım... Yazarken bile o anları yaşarcasına.

Akşam eşimin teyzesi bizi misafirliğe çağırmıştı. Kızım iki yaşındaydı. Eşim eve geldikten sonra yemeğimizi yedik, hazırlandık, kızımın da kıyafetlerini giydirdim.

Saçını iki kulak yaptım. Giydiği kıyafetler, tokaları mor ve pembe olmasına rağmen gecemizin birkaç saat sonra kararacağını nerden bilebilirdik ki?

Eşim eve gelirken alışveriş yapmıştı. Ufak tefek tadilatlar dolayısıyla nalbur malzemeleri almış, ayrıca hiç evimize almadığımız, kullanmadığımız lavabo açıcı da almıştı. Biz de sürekli merak eden bir çocuğumuz olduğu için tehlikeli eşyaları kilitli bir odamız vardı ,oraya koyuyorduk. Hala düşündüğümde onu neden aldığıının cevabını bulamamıştım. Ben mutfağı toplarken eşim duş alıyor, kızım da salonda oynuyordu.Sessiz kaldığı zamanlarda kesin bir işler çevirdiğini tahmin eder, ağlama ses tınından acısının boyutunu tespit eder ve hemen harekete geçerdim.Lavaboda son işimi halledeyim derken bir çığlık sesiyle irkildim. Ağlama sesi fakat acı bir ağlama, sesi dün gibi kulaklarımda... İçimi bir korku büyüdü, koşarak sese doğru gittim baktım ki koridorda elinde bir poşet, bir gözü kapalı diğeri açık. Kilitli odanın kapısını o anda açık bırakmışız o da fırsattan istifade odaya girmiş o siyah poşeti almıştı. O alışveriş yapılan siyah poşetin içinde lavabo açıcı da vardı.Şeker zannederek açmaya çalıştığı vakumlu poşetten limon tuzu şeklinde olan lavabo açıcı sağ gözünün içine girmişti.Ne olduğunu anlamadan kızımı kaptdığım gibi banyoya koştum gözüne su vurunca acısı geçer sanmıştık. O anda birden suyun gözüne temas etmesiyle gözünden kanlar akmaya başlamıştı. Hemen çocuğu kaptdığımız gibi bağıra çağıra ağlayarak acilin yolunu tuttuk. Acilde icapçı olan göz doktoru eşimin arkadaşıydı hemen geldi. Gözünü serumlarla yıkadılar sonra detaylı bakmak için göz polikliniğine geçtik. Her şey çok çabuk geliyordu. Ben ise sürekli ağlıyordum. Doktorumuz muayeneden sonra yanıma geldi beni teselli etmek için.Bizi Trabzon'a sevk etti. Trabzon'da bir hafta kaldık. Gözün kör olmasına ramak kalmıştı. Gözbebeğinin altından göz kapağına kadar yanmıştı simsiyah olmuştu o bölgeler .Bir hafta hastanede kaldıktan sonra taburcu olduk ama ben depresyona girmiştim bile .Sonrasında yanan bölgelerin birbirine yapışmaması için pomadlı tedaviler haftalık ,aylık rutin kontroller...Kan çanağına dönen gözün yavaş yavaş kendine gelmesi bizi mutlu ediyordu. O güne kadar hiçbir öğrencimin göz kapağını incelememişim. İnsanın acı neresindeyse aklı da orda olurmuş. Bir merak duygusu nelere sebebiyet vermişti. Suçlayacak kişi olay arıyorsunuz fakat parmağınız dönüp dolaşp sizi gösteriyordu. Neden o odayı kilitlemeyi unuttum? Neden o madde evimize girdi? Sorgulamak derde çare olmuyordu oysaki.

Yıllar ilerlerken yaptığı deneyler, açtığı sergiler, çöpe attırmadığı malzemelerle ürettiği tasarımlar, gittiği okullarda, sosyal çevrede yaşitlarına nazaran yapılan kıyaslamalar,onun sayesinde “O yapıyor, siz niye yapamıyorsunuz?” diye azarlanan çocuklar, sürekli takipçisi olunan başarılar, velilerden öğrenilen notlar bizi gururlandırırken “Bu çocuk neden böyle?” diye düşünüp de sorguladığımız anlarda olmuştu.Ailemin yanında bunları anlatırken annemle babamın “Konuşmana ve bu çocuktan şikayetçi olmana hiç gerek yok sen bize çocukken yaptıklarını çekiyorsun.” sözleri kulağımda küpe olsa da kendi çocukluğumu düşünmeden edemiyorum.Köy halkından tutun da tüm mahalle şikayetçi oluyordu benden. Ama bunun yanında daha dokuz yaşlarımdayken kesilen köy suyunu depoya çıkıp vananın havasını almakla köye su vermem,tahtalarla bilyeli araba yapmam,bozulan cihazları tamir etmem, hayvanların üzerinde uyguladığım deneyler, köy ahalisini bitmek tükenmek bilmeyen

sorularıyla bıktırmam da içler acısıydı.Aslında çok da şikayetçi olmama gerek yoktu.Armut dibine düşmüştü işte.

“Bilsem” diye bir kavram çıktı önümüze.O yıl ikinci ve üçüncü sınıf çocuklarının girdiği grup taraması sonrasında uygulanan zekâ testi neticesinde elde edilen sonuca göre kuruma girme hakkı kazanıyorlardı.Kızım bu sınavı sonraki yıl kazanmıştı.Biz de mutlu olmuşuk ,çünkü benim çocukluğumda kendimde var olan belirtileri daha sonra katıldığım “Üstün Yetenekli Çocuklar” seminerlerinde gördüğümde harcanmış olmama hayıflanmışım.Ben kaybeden olmuşum ama kızım kazanacaktı inşallah. Biz özel eğitime gereksinim duyan çocukların velileriyiz.Bu özel eğitim üstün yetenekli olma boyutundaydı. Desteğe ihtiyacı vardı bu çocukların fakat en büyük destek ise onların velileri olan bizler için gerekiyordu.

Özel olan bu çocukları anlamak, onlarla hemhal olmak, yapabileceklerini keşfedip o doğrultuda çalışmalar yapmak, dikkatlerini belli bir noktalarda toplamak,potansiyellerini artırmak, yollarında ışık olmak, köreltmeden zinde tutmak, en önemlisi de büyük bir sabırla özel olan çocuklarımıza katlanmak,bizim görevimizdi .Onlar mı özeldi yoksa biz mi genel. Emin olun empati kurunca kalmayacak hiçbir engel.

Havva Nur YETKİN

OĞLUM

Allah'ıma bin kez şükür ediyorum,
Seni bana verdiği için.
Yaşamak ne kadar zor olsa da,
Yaşıyoruz elimizden geldiği kadar.
Bazen çok zor oluyor, bazen kolay
Hele bir de insanların dışlaması olmasa.
Sizin özel çocuğunuz varsa
Dışardan kolay gelir herkese
Ama neler yaşadığımızı bilmezler
Onlara konuşması kolay.
Bir gün kendi başlarına gelmeyecekmiş gibi.
Ben her gün dua ediyorum Allah'ıma,
Seni bana verdi diye.
Sen bizim en büyük hediyemizsin,
“OĞLUM” Naim...

Songül YILMAZ

ANNELİĞİN SİHRİ

Ben BABAANNE...

1965 doğumluyum. Evliyim ve iki çocuğum var. Oğlumu evlendirdim. Gelinimin hamilelik haberi ile çok sevindik. Oğlum cinsiyetinin kız olduğunu ve benim adıma vereceğini söylediğinde mutluluktan havalara uçtum. Bebeğimiz doğmadan her şeyini hazırlamıştık. Aylık rutin kontrollerimizde her şey yolunda idi. Ta ki gelinimin gebeliğin 8. ayında sancılanması başlayana kadar. Hikâyemiz burada başlıyor.

Yoğun sancılar ile hastaneye gittik. Doktorlar doğum sancısı olmadığını söyleyerek beklememizi istedi. Uzun bekleyişten sonra ultrasonda kalp atışları ile ilgili sıkıntı olduğu söylendi ve hemen sezaryene aldılar. Ancak hastane bu ani duruma hazırlıksız yakalandığı için ameliyathanenin dolu olması sebebi ile doğumhane de ameliyatı yaptılar. Bebeğimiz doğduğunda kalp atışı durmuştu. Doktorlar kalbinden iğne yaparak onu hayata döndürdü. Ancak hayata döndürüldüğü halde durumu iyi olmadığı için Araştırma Hastanesine gitmemiz söylendi. Araştırma hastanesinde doktorlar büyük olasılıkla yaşayamayacağımı, yaşarsa dahi ömür boyu tekerlekli sandalyede olacağımı, yürüyemeyeceğini söylediklerinde inanmadım. Günler dualarla, ağlamalarla, yakarışlarla geçti. Bir ay yavrumuz hastanede kuvözde kaldı. Birinci ayın sonunda doktorlar taburcu olacağımı söylediklerinde mutlulukla bebek sepetimizi de alarak hastaneye koştuk. Doktorlar yavrumuzun çok hassas olduğunu, onu bu şekilde sepetle taşıyamayacağımızı, eve döndüğümüzde de dikkatli olmamız gerektiğini, odasına kimsenin girmesine izin vermemizi, bizlerinde eldiven ve maske takmadan çocuğumuzla temas kurmamamız gerektiğini anlattılar. Doktorları dinledikten sonra yavrumuzu kucakladığımda bizi zor günlerin beklediğini, farklı bir çocuk olacağı gerçeğini hissederek, ama bir yandan da Allah'ıma dualar ederek hastaneden çıktık.

Birden yeni bebek heyecanı hasta ziyaretlerine dönüştü. İnsanlar bebeğimizi tebrik ederken, aynı zamanda bizlere yavrumuz için şifalar dilemeye başladılar. Umudumuzu hiç kaybetmeden yavrumuzu bağrımıza bastık, onun her geçen gün iyi olacağına inanarak. Ancak yavrumuz 4 aylık olduğunda elini kullanamadığı için testler yapıldığında, yavrumuzun beyninin bir tarafının çalışmadığını, doğumda oksijensiz kaldığı için felç geçirdiğini ve durumunun ciddi olduğunu doktorlar söylediğinde yıkılmıştım. Bir çaresi olmalı diye düşünerek doktor doktor gezmeye, bir umut aramaya başlamıştım. Ancak her geçen gün yavrumuzun faklı sağlık sorunları, atakları oluyordu ve biz günlerce hastanede kalıyorduk .Bir gün nöroloji doktoruna "Allah benim canımı alsa da torunuma sağlık verse "diye dua ettiğimi söylediğimde ," Hayır yanlış düşünüyorsun. Annesi bu çocuğa bakamayacak gibi, o nedenle bu çocuk için kendine çok iyi bakmalısın "dedi. Maalesef zamanla doktorun dediği gerçek oldu. Yavrumuz iki yaşında iken annesi ve babası ayrıldı ve çocuğu da bana bıraktılar. Annesinin evden gidişi torunumu ve beni çok etkiledi. O minik çocuk sürekli ağlıyordu, huzursuzdu ben ise çaresiz, yemek dahi yapamayacak bir hale

dönüşmüştüm. Ağlamaktan, çaresiz hissetmekten, dua etmekten başka bir şey gelmiyordu içimden. O süreçte eşim ve kızım çok destek oldular. Ve benim büyük mücadelem asıl o zaman başladı. Ben ayağa kalkmalı ve bir anda sahip olduğum üçüncü çocuğuma annelik yapmalıydım.

Yavrumun sağlık sorunları hastane yatışları, fizik tedavileri eğitimleri ile uğraşmaktan, hastanelerde evimden çok kaldığım gecelerde kendimi unuttum. O benim yarınım, adımları taşıyan biricik torunumdu. Bu dünyada bana yaşattığı sevgiyle her şeyin ötesine geçti. Uykusuz geceler, hastanede uzun süreli kalışlar, tüm sosyal hayatım, her şeyim hızla değişti. Ben artık sadece babaanne değil, torunun hayatta alması için mücadele veren çok kollu bir ahtapota dönüşmüştüm. Torunum yedi yaşına geldiğinde bir gün annesi aradı, Tam beş yıl sonra. Çocuğunu görmek istediğini söyledi. Onu görüştürdüğümde anne kız bağının tamamen yok olduğunu gördüm, annesi bir iki aramadan sonra tekrar koşturdu. Ben mahkemeye başvurup çocuğumu tamamen üzerime almak istedim. Annesi velayetini bana verdi. Şimdi doğum gününde dahi aramıyor. Ve ben torunumun artık yasal olarak da annesiyim.

Bu yaşadıklarımla, insanın doğurmakla anne olamayacağını, anneliğin emek olduğunu tekrar öğrendim. Neyse ki torunum beni annesi olarak biliyor, en azından bu konuda acı çekmiyor. Güzel kızım üç yıldır okula gidiyor. Okulda olmaktan, öğretmenleri ve arkadaşları ile birlikte olmaktan çok mutlu. Mutluluğunu bize konuşarak değil kahkahaları ile anlatıyor. Onun mutluluğu bizi de çok mutlu ediyor. Dileğim önce yavrumun sağlığı, mutluluğu. Sonrasında Allah'ım bana güç kuvvet versin ki ona bakabileyim ve son dileğim de benden sonraya kalmaması.

Gülsiye DURAN

ÖZEL EĞİTİM MERKEZİNİN HAYATIMIZDAKİ YERİ VE ÖNEMİ

Benim bir kızım var, adı Irmak. Kızım öğrenme güçlüğü çektiği için bir Özel Eğitim Merkezine gidiyor. Gitme sebebi engelli olduğu için değil. Okulda arkadaşlarından geri kaldığı için destek olsun diye gönderdik. Özellikle Matematik ve Türkçe derslerinden geri kaldığı için bu okula başvurduk. Özel Eğitim Okuluna gönderdiğimiz için hiç de pişman değiliz çünkü kızım o okula başladığından beri hayata daha çok sarıldı. Derslerine daha çok önem vermeye başladı. Toplumumuzda yaşayan özel insanlara karşı duyarlılığı da oluştu. Okula kabul edildikten sonra okulun çok faydasını gördük, iyi ki başlatmışız.

Aslında ben sizlere başka bir çocuğumuzu anlatmak istiyorum. Umarım anlatabilirim, anlatmak istediğim çocuğumuz görümcemin kızı. Bu kızımız % 100 ağır engelli. Böyle olma sebebi tamamen ailesinin maddi imkânsızlıklarından dolayı. Bunu nereden bildiğimi soracak olursanız, annesi anlattı.

Önce görümcem ile ilgili bilgi vereyim çünkü kızımızın bu durumu annesinin yaşadıklarıyla ilgili. 17-18 yaşlarında kızımızın babasıyla tanışıyor. Ailesi her ne kadar bu ilişkiye karşı çıksa da görümcem ailesinin izni olmadan evlenmiş fakat sonrasında pişman olmuş. Sorunlar evlendikten sonra başlamış. Evlendiklerinde adamın ne evi ne de işi varmış. Görümcem kocasının ailesiyle aynı evde yaşamaya başlamış. Kocasını hiçbir şekilde evine bakmaz, bir şekilde geçinmeye çalışmışlar. Aylar yıllar geçtikten sonra kızımız Duygu dünyaya gelmiş. Doğduğunda herhangi bir engeli yokmuş. Bu adam görümceme yıllarca çekirmiş, evdeki eşyaları satmış. Üstelik adam eşine ve çocuğuna bakmıyormuş daha neler neler...

Kızımız diyorum, çünkü onu her gün görüyör ve kesinlikle kendi kızımdan ayırıyorum. Birlikte yaşıyoruz neredeyse aynı evde, yani altlı üstlü oturuyoruz. Geçerken bile kapıdan görüyörüm ve de kızım ablasını çok seviyor. Asla engelli diye dışlamıyor, tam tersine daha çok sahipleniyor. Ona kızmadığı gibi başkalarının kızmasına da izin vermiyor, onları tersliyor. O yüzden bu iki kızımızın arasında çok özel ve de güzel bir ilişki var. Görümcemin kızı da benim kızımı çok seviyor. Kızım, görümcemin kızı için - ki görümcemin kızı Irmak'tan yaşça büyüktür - ikinci bir anne gibidir. Onun neleri sevip sevmediğini çok iyi bilir. Yeri gelir onun üzerini değiştirir. Yeri gelir yemeğini yedirir ve yeri gelir altını bile değiştirmekten çekinmez. Ben de onların bu ilişkisini çok seviyor ve destekliyorum. Engelli kızımız %100 engellidir. Yani ne konuşabiliyor ne kendi başına yemek yiyebiliyor ne su içebiliyor ne de herhangi bir ihtiyacını kendi başına giderebiliyor.

Kısacası, temel ihtiyaçlarını giderebilmek için tamamen bakıma muhtaç olduğu için birisi bakarsa öyle yaşıyor. Biz hayatımızı böyle bir kızımızla paylaşıyoruz ve bundan kesinlikle pişman değiliz. Aksine onun sayesinde elimizdekilerin kıymetini bilip hayata daha çok bağlıyoruz.

Her neyse, ben konuyu yine uzattım. Engelli kızımızın annesi yani görümcemi anlatıyordum. Kızımız doğduğunda engelli değilken niye sonradan engelli oldu?

Kızımız dünyaya gelmiş. Eli ayağı düzgün, normal bir çocuk olarak doğmuş. Kızın doğmuş olmasına rağmen babası hala eviyle ilgilenmemiş. Bundan dolayı görümcemin ailesi maddi destek sağlamışlar ancak bu da sürekli olarak çözüm olmamış. Görümcem de kocasından bir fayda görmediği ve çocuğuna da bakabilmek için her türlü işe gitmeye başlamış. Tarlaya çapaya, zeytin ve pamuk toplamaya gibi kırsal kesimde yapılabilecek her türlü işte çalışmaya başlamış. Çalışmaya gittiği zamanlarda kızını da yanında götürür ya da kayınvalidesine bırakmış. Bir gün yine görümcem işe gittiğinde kızını kayınvalidesine bırakmış. Kayınvalidesi sorumsuz olduğundan çocuğu gözetimsiz bırakmış ve beşikten düşürmüş. Çocuğun kalçası iki taraftan da kırılmış fakat doktora götürmemişler. Hatta babaanne çocuğu düşürdüğünü bile gizlemiş. Görümcem olaydan habersiz her gün işe gitmeye devam etmiş. Kızımız iki yaşına geldiği halde yürümüyormuş ve bu yaşta bir de havale geçirmiş. Doktora gidecek paraları olmadığı gibi karınları zor doyuyormuş. Baba da sorumsuz, çocuk böyle büyümeye devam etmiş. Gün geçtikçe çocuk daha sık havale geçirmeye başlamış ama bir görün ki çocuk her havale geçişinde sanki ölüp yeniden diriliyor. Sonunda görümcem durumu kendi anne ve babasına anlatmış. Anne ve babası toparlayıp hemen hastaneye götürmüşler. Çocuğun durumunu işte ancak böyle öğrenmişler. Doktor çocuğun düştüğü için kalçasının iki tarafından da kırık olduğunu ve çocuğun bu yüzden sürekli havale geçirdiğini söylemiş. Doktor ameliyat olursa düzelme ihtimalinin olduğunu da söylemiş ancak sekiz tane ameliyat olması gerekiyormuş. Bu yüzden de büyük miktarda para gerekiyormuş. Görümcemin anne ve babasının da maddi durumu iyi değilmiş. Kendisi de çalıştığı işlerle karınlarını zor doyuruyormuş. O gün için ameliyat parasını bulmaları imkânsızın da imkânsızymış. Hastaneden çıkmışlar, görümcemi de alıp eve dönmüşler. Döndüklerinde damatlarını körkütük sarhoş boylu boyunca yerde yatarken bulmuşlar. Onu o halde gören görümcemin anne ve babası çok kızmışlar. İşte kızlarının ne kadar zor durumda olduğunu o zaman anlamışlar. Bu duruma dayanamayıp hemen kızlarının ve torunlarının eşyalarını toparlayıp doğru kendi evlerine götürme kararı almışlar. Böylece görümcem kendi anne ve babasının yanında yaşayacakmış.

Yalnızca toparlanmadan bu durumu damatlarına yine de anlatmışlar. Zaten adam sarhoş ve sorumsuz olduğu için onları istemiyormuş. Kızının durumunu da anlatmışlar. Engelli ve hasta bir çocuk istemediğini, onlara zaten bakamayacağını söyleyip kendi kızını da reddetmiş. Ne haliniz varsa görün, deyip hepsini başından savmış. Bunları duyan anneanne ve dede dururlar mı? Kızlarını ve torunlarını da alıp kararlaştırdıkları gibi orayı hemen terk etmişler. Anneanne ve dede, kızları ve engelli torunları da alıp, iki de oğullarıyla birlikte yaşamaya başlamışlar daha sonrası bildiğimiz mahkeme süreci...

Engelli kızımız şimdi 18 yaşına geldi. Ne konuşabiliyor ne de tek başına yiyebiliyor, içebiliyor ve ihtiyaçlarını giderebiliyor daha önce de belirttiğim gibi bakıma muhtaç. Yanında mutlaka birisinin olması gerekiyor. Bu kızımızı her gün gördüğüm ve iç içe yaşadığımız için halimize şükretmemiz gerektiğini anlıyorum. Kızımızı kesinlikle kendi kızımдан ayırmamaya çalışıyorum. Kendi çocuğum için ne alırsam ne yedirirsem engelli kızımızla da paylaşmaya çalışıyorum. Ben bazen unutsam bile koca yürekli kızım Irmak bana bunu hatırlatmakta gecikmiyor. Kızıma

bir kalem kitap aldığımda kuzenine de mutlaka alıyor çünkü okulda öğrendiği kalem tutma ve yazı yazmayı kuzenine de öğretmek istiyor.

Biz kızımızı çok seviyoruz. İki kız birbirlerini göremediklerinde çok üzüyorlar. Kızım Irmak sürekli onunla vakit geçirmeyi çok seviyor. Kızımız engelli ama duygusuz değil. Engelli insanlarımız çok duygulu ve içli oluyorlar. Öyle ki çocuklarımız Allah'ın bir lütfudur. Onları dışlamayalım, aksine kucaklayalım, yaşamımıza dahil edelim. Özel Eğitim Merkezleri bu konuda çok faydalı. Kızım da görümcemin kızı da evimize en yakın merkeze gidiyorlar. Birbirlerini kabullenmeyi ve birbirleriyle geçinmeyi öğreniyorlar. Birbirlerinden farklı da olsalar birbirlerine saygı duymayı öğreniyorlar. Bizim engelli kızımızın babası gibi olmamaları gerektiğini öğreniyorlar. Hayatımız her ne yöne akarsa aksın lütfen lütfen lütfen insanlığımızı unutmayalım. Çaresiz kaldığımız anlarda Özel Eğitim Merkezlerine gidip bir bilene danışalım. Son olarak ben bir anne olarak herkesten, yani siz çocuklardan, gençlerden, yaşlılardan, arkadaşlardan, dostlardan, amcalardan ve teyzelerden tek istediğim engelli çocuklarımızı yok saymayalım; ötekileştirmeyelim.

Bu kısa yazı ile engelli bir bireyle geçen yaşamı ve bu alanda ailelere destek veren Özel Eğitim Merkezlerinin önemini belirtmek istedim. Bu merkezlerden aldığımız bilgiler ışığında çocuklarımız hayata tutunuyor.

Sabiha ÇALIŞKAN

REHABİLİTASYON GÜNLÜKLERİ

Servisteyiz, kırık beyaz bir minibüs.
 Sonbahardayız.
 Hüzünlü, parçalı bulutlu bir mevsim.
 İçimde bir heyecan. Okula gidiyoruz.
 Oysa daha geçen hafta tedirgindik
 Sen hiç okula gidemeyebilirdin diye.
 Nasıl olacak acaba.
 Uzun sürer mi?
 Susar mısın sen derste.
 Beni de sınıfa alırlar mı ki.
 Servis dolmazmış bugün.
 Malum kış.
 Kar var yerlerde.
 Küçük bir araba bu sefer.
 Hem de fıstık yeşili.
 Beraberiz yine.
 Al - ver yapıyorsun artık.
 Alkışlar çalıyor.
 Aralık ayında içimizi ısıtıyorsun be çocuk.
 Sınıf sıcak mıdır acaba.
 Hava soğuk, sen küçük. Rumuz: Papatya

Odada değil.
 Çaresiz değiliz.
 Okula gidiyoruz.
 Yaşıyoruz.
 Altı üstü okul.
 Okul olmasaydı?

Edanur SÖNMEZ

Çiçekler açmış ağaçlarda.
 Kuş sesleri var.
 Servis gecikti biraz ama iyi oldu aslında.
 Hem ayakta da duruyorsun artık.
 Ah bi de adım atsan.
 Yürüyerek gidebilir miyiz acaba seninle okula.
 Öğreneğimiz çok şey var,
 oynayacağımız çok oyun,
 yürüyeceğimiz çok yol var oğlum.
 Yine servisteyiz.
 Altı üstü servis.
 Ne kadar abarttım bende.
 Rotamız belli. Hava sıcak.
 Atlara gideceğiz bugün.
 Kuyrukları sana değdikçe güleceksin yine.
 Okula gidiyoruz.
 Hayatın içindeyiz.
 Evde değiliz.

EVİMİZİN GÜLEN YÜZÜ

Bizim öykümüz Van' da başladı, eşim Hataylı. Tanıştık nişan oldu, evlendik. Dört ay Van'da kaldık sonra Bodrum'a yerleştik. Arabaymış, motormuş ben bisiklet dahi sürmeyi bilmiyordum. Eşim hamileydi ve bir gün zamanı geldi. Doğumhanenin kapısında normal doğum olsun diye beklerken, çocuğun boğulmak üzere olduğunu söyleyerek eşimi sezaryene aldılar. Zar zor kurtarmışlar kızımı, mosmor gelmişti dünyaya. O zaman tek bildiğimiz zor bir doğum olduğuydu. Sonrası ilk göz ağrımızla evimize geldik. Bebeğimizin sürekli ağlaması ve huzursuz olması dışında her şey yolundaydı sanki. Biz ilk kez anne baba olmanın heyecanı ile öyle hissediyorduk.

Beklemediğimiz bir sürprizle eşimin yine hamile olduğunu öğrendik. İkinci bebeğimiz de dünyaya geldi ve biz aslında bir şeylerin ters gittiğini o zaman anladık. İlk çocuğumuzun huzursuz, mutsuz olduğunu; kardeşinin küçük olmasına rağmen daha hızlı geliştiğini gördük. O öyle bu böyle derken doktora gittik ve öğrendik ki: “O özel bir çocuk.”

Bunu ilk duyduğunda inanamıyor insan. Dolayısıyla doktor doktor gezmeye başladık. Büyük bir Araştırma Hastanesinde doğum esnasında oksijensiz kaldığı için farklı gelişimi olacağı söylendi. Doğruymuş, bir umuttu aradığım. Çok büyük hayal kırıklığına uğramıştık. Kabullenmek o kadar zordu ki hayat durmuştu sanki ve ateş düştüğü yeri yakmıştı. Evlat öyle bir şeydi ki, canımı alsalardı da ona bir şey olmasaydı. Çok zordu kabullenmek ve topluma kabul ettirmek, zordu alışmak.

Eşim çok sabırlıydı. Ondaki sabrı ne gördüm ne de duydum. Onun sabrıydı galiba bize yılmadan kabul ettiren. İçten içe çok ağladım, yıkılmadım yıkılmayacağım da... Kardeşlerinin içinde en çok onu sevdim. O başka bir tat; günahsız, yalansız masum bir melek.

Okul ona çok iyi geldi. Ona emek veren onu seven öğretmenleri ve arkadaşları var. Çok şey kattılar bizlere. Farklılıklarla da mutlu olmayı toplumda bizimde yerimiz olduğunu gördük. Bizleri de anlayan tek onlar, iyi ki varlar.

İşte bizim hikayemiz, geldik gidiyoruz. Bizden öncekiler gibi... Geçiyoruz işte yalan dünyadan.

Nusret AYÇA

BEYAZ GÜVERCİN,

Güzel bir ilkbahar sabahı gökyüzünde güneş göz kamaştırırcasına güneş ışığını yansıtıyordu, hafif rüzgar esintisiyle etrafta rengarenk çiçeklerin kokusu salınıyordu. İşte böyle bir günde güvercin ailesinin yeni bir ferdi katılır aralarına. Tatlı bir heyecan sarar aileyi. O kadar güzeldir ki bakmaya kıyamazlar, kokusuna doyamazlar.

Mutlu, huzurlu yuvaya bir sevgi pıtırıcığı daha gelmiştir. İşte o beyaz güvercin... Günler aylar derken zaman geçmiştir, büyüyordur artık. Yürümeye uçmaya başlayacaktır fakat annesi beyaz güvercinin zor yürüdüğünü, ne kadar uğraşsa da uçmayı başaramadığını fark eder. O an annesi beyaz güvercinin yaralı bir güvercin olduğunu anlar. Hiç moralini bozamaz, 'Ne olacak ki geç olsada bir gün uçacak benim yavrum.' diye düşünür hep. Ailesi çabalar, uğraşır sonunda yaralı güvercinin uçmasını sağlar ve gün gelir yaralı güvercin okula başlar. Okulda arkadaşlarıyla oynarken derslerde uyum sağlayamadıkça onların yaptıklarını yapamıyorum diye içten içe üzülür bizim yaralı güvercin. Bilmediği bir şey vardır yaralı güvercinin, çok iyi bir öğretmeni vardır. Yaralı güvercinin üzüldüğünü gören öğretmeni arkadaşlarına güvercinin durumunu anlatır. Her zaman ona her konuda destek ve yardımcı olmaları gerektiğini ve böylece güvercinin başarılı olabileceğini, bu sayede kendilerinin de güvercine büyük bir iyilik yapmış olacaklarını anlatır. Artık yaralı güvercin okula koşma gitmektedir, çok mutludur, arkadaş edinmiş kendisinin de bir şeyleri başaracağına inanmıştır. Zamanla arkadaşları arasında çok sevilen birisi haline gelmiştir. Yaptığı her işte başarılı olmaya başlamıştır, ödüller alır. İlkokul hayatı onu olumlu etkilemiştir. Bundan sonra da attığı her adımda hep ilerlemiş başarılı olmuştur, mutlu huzurlu bir ortamda büyümüş ailesiyle güzel yıllar geçirmiştir.

Evet, bu hikayedeki yaralı güvercin benim güzeller güzeli kızım Zeynep Begüm KIRLI. O ailemizin neşesi, mutluluk kaynağı, huzurumuz... Rabbime ne kadar şükretsem azdır. İyi ki hayatımızda, iyi ki benim evladım ve iyi ki bizimle. Şunu söyleyebilirim: Yaralı bir kuşunuz varsa onu hiçbir zaman ölüme terk etmeyin, hayata tutunmasına, yaşamasına yardımcı olun, sabır gösterip mücadele edin. Başarıya ulaşmak çok da zor değil inanın, benim kızım şu an okumaya yeni başlıyor ve bu hikayenin sonundaki gibi başarılı olacak eminim ve ona güveniyorum. O benim yaralı değil BEYAZ GÜVERCİNİM.

Saygılarımla...

Şule KIRLI

GÜZEL

Yağıyor başıma kar ile boran,
Git gide açıldı büyüyen yaram.
Kucağımda bir güzel bakmaya doyamam,
Felek tokadını vurdu be hocam.

Yansa da ocağım , tütmüyor bacam,
Gözüm yok dünyada , varımı saçam.
Titiriyor yüreğim, tutuldu dilim
Birazcık yüreğimi tutsana güzel.

Ağlıyor gözlerim, bak oldu çeşme,
Sakın ha! Yaramı açıp dadeşme.
Ola ki geçersen selamı kesme,
Muhabbet ortamı kurup, dilim olsana güzel.

Yeter ÖZÇELİK

SADECE SEVGİ YETER

Kızım küçük daha farklı bence neden mi? Alfabeyi öğrenmeye başladı ama sanki harflerin bazılarını karıştırıyor. Okula başlayınca düzelir eminim ama o da ne?

Evet, kızım başladı ama hala farklılık devam ediyor. Harfler karışıyor, öğretmenimiz de durumun farkında. Sürekli bu konuda konuşuyoruz onunla da.

Evet, gerçek ortaya çıktı. Test yaptırдық ve malum sonuç rapora dayalı artık ama olsun varsın, o bu durumu umursamıyor hala çok mutlu. Sıkıntı yok, ona göre yeni keşifler peşinde koşmak çok ama çok güzel. Bu nedenle kendi emeğiyle yaptığı her şey süper bir anlam ve özellik taşıyor ona göre. Zaten amacımızda onun mutluluğu ve huzuru değil mi zaten?

Bir gün yine işten yorgun argın çıkıp eve doğru giderken herkesin ıvır zıvır olarak adlandırdığı şeylerin satıldığı bir dükkana uğradım. Renkli kartonlar, süslü püslü el işi kağıtları aldım. Kızım bunları görünce heyecanla üstüme atladı. Hemen odasına koştu, kapısını kapattı. Ben de akşam yemeği hazırlamaya başladım. Yaklaşık yarım saat sonra sesi soluğu çıkmayınca odasına gittim, kapıyı açtım içeriye göz attım. Bir şarkı tutturmuş, neşeyle çalışıyordu. Beni fark etmedi bile. Ne kadar da mutlu diye düşündüm. Onun mutluluğu değil miydi zaten beni de mutlu eden? Harfleri karıştırırsın varsın ne fark eder?

Odasının laboratuvarından farkı yoktu, okuldakini odasına taşıdığını iddia ediyordu. Yeni icadına bak anne diye bağıra bağıra geldi bana. Elinde kendi yaptığı ve süslediği mikroskop modeli vardı. Mikroskop her yerde vardı ama onun yaptığı gibi kartondan ve süslü püslüsü yoktu. İşte yeni icadım hem daha güzel gerçeğinden diyordu.

Böyle böyle yıllar geçti. Hala bazı harfler karışıyor ama ne önemi var? Kızım okulunda mutlu, arkadaşlarıyla ve öğretmenleriyle geçirdiği zamanın değerini biliyor. Bir annenin kızından beklediği her şeye sahip, bence de her çocuk özeldir, farklılıkları olsa bile.

Gönül YAKAN

SESSİZ MELEĞİM

Bir bebek bekliyordum. Bir oğlum olacaktı, bana anne diyecekti, ama demedi

Oğlum on yedi yaşında. Bana anne demesi için dünyaları verirdim. Gözleriyle bana bir anne deyişi var ki, kalbime işleyen, huzur veren öyle bir güzellik ki, tarifi yok. İlk doğduğu zaman anne olmanın eşsiz mutluluğunu yaşadım herkes gibi. Biz bir bebek bekliyorduk, bilmiyordum onun bir melek olduğunu. Dünyalar tatlısıydı oğlum, nasıl güzeldi bebeğim. Daha sonraki aylarda bir tuhaflık olduğunu hissettik, adını söylüyorduk, bakmıyordu. Biz önceleri kulakları duymuyor mu? Acaba diye endişelenmeye başlamıştık. Daha sonra hastane kontrollerinden otizmlili olduğunu öğrendik. Hiçbir şey bilmiyorduk. Ne yapacaktık, nasıl bir yol izleyecektik, bir bilinmezlik sadece, sudan çıkmış balık gibiydik. Bir sorun olduğunu, mutlaka bir çözümü olduğunu düşünerek yola çıktık. Otizmin ilacı yoktu, tek tedavisi eğitimdi. Oğlum iki yaşındayken başladığımız bu yolculuk on beş yıldır devam ediyor. Şu an on ikinci sınıfta. İlk üç yıl okul öncesi eğitim, sonrasında aralıksız eğitim aldı. Burak bu gün algılıyor, resim yapıyor, komut alıyor. En önemlisi sosyal hayatımızda çok ilerleme var. Oğlumla yemeğe gidebiliyoruz, tatile gidebiliyoruz, bizim kabusumuz olan düğünlerde artık Burak çok eğleniyor. O bizim sessiz meleğimiz.

Bu süreçte bizim her zaman yanımızda olan, bize her zaman yardım eden bir de süper babamız var. O eşi bulunmaz bir baba, o bizim en büyük şansımız. Burak'a bakarken sık sık gözlerinin buğulandığını görürüm, hiç sormam nedenini merhamet mi? Acıma mı? Yoksa o eşsiz sevgisi mi? O da ona kalsın...

Oğlum beş yaşına geldiğinde, doktor kontrollerimizde psikiyatri doktorumuz bir kardeşin oğlumuzla doğal bir rehabilitasyon olabileceğini söyledi. Özel bir çocuğun bakımı o kadar zordu ki, nasıl olabilirdi? Annemin ve eşimin desteği ile karar verdik, hayatımda verdiğim en doğru kararmış. Aman Allah'ım, Rabbim bize nasıl güzel bir çocuk verdi. Hiç susmayan akıl küpü, sempatik, dünya tatlısı o. Burak, kardeşten sonra birçok şeyde ilerleme kaydetti ve aralarındaki bağı bir görmeniz, nasıl bir sevgi. Allah'ın mucizesi, Burak marketten artık her şeyi iki tane alıyordu. İnsanlarla iletişim kurmayan Burak, kardeşten sonra iletişim kurmaya başladı.

Bazen oğlumun yerine koyuyorum kendimi, konuşamamak kendini ifade edememek, adeta nefesim kesiliyor. Yavrum neler yaşıyor diye düşünüp gözlerimden akan yaşlara mani olamıyorum. Benim yaşadığım zorluklar vız geliyor. Ben her şeyden önce anneyim, o mutluyorsa mutluyum, o ağlıyorsa üzgünüm, o yiyorsa tokum, onun için tek başına bütün dünyayı karşıma alırım.

Sonuç olarak bu yola yeni giren annelere seslenmek istiyorum. Sizi hiçbir şey yıkamaz. Sizin öyle bir gücünüz var ki, o da meleğimize olan sonsuz sevginiz...

Zehra KARABAŞLI

OĞUL

Dayanmaz yüreğim görünce seni,
Aslında mutluyuz bilsen kendini.
Sözlerim sanadır hatırlarsan beni,
Yapraklar misali döküldüm oğul.

Hoşuma gidiyor mahzun duruşun,
Allah'ım hep seni korusun.
Dilerim derdine derman bulunsun,
Gönlümü dağılayıp ezdin oğul.

Beyazlar karışmış siyah saçına,
Daha yeni girdin yirmi yaşına.
Karlar yağdırdın yine baharıma,
Bakarken sana üzüldüm oğul.

Çetin ÖZÇELİK

SEVGİ ANAHTARI

Kasvetli ve soğuk bir Ankara günüydü. Dışarıda hava kapalı ve insanın içine işleyen bir soğuk

vardı. Ayşegül, ofisinde, her zamanki gibi simit ve çaydan oluşan kahvaltısını yapmış, internetten günlük haberlere göz atmış ve işine koyulmuştu. Ofisinin bulunduğu yedinci katın penceresinden aşağılara gözü daldı. Sabahın dokuz buçuğunda dükkanlar açılmış, esnaf dört elle işine sarılmış, insanlar doluşmaya başlamıştı bile. Çalan telefon sesiyle irkildi ve karşıdaki sesi neşeyle cevapladı: 'Sana da günaydın canım arkadaşım, tamam on dakikaya yanındayım.' Arayan Serpil'di. Ayşegül ve Serpil yıllardır aynı işyerinde çalışıyorlardı ancak son altı aydır yakınlaşmışlardı. Birbirlerini neden bu kadar geç bulduklarına ve geç tanıdıklarına sitem ediyorlardı.

Ayşegül kırk beş yaşlarında, ufak tefek, heyecanlı ve alıngan bir tipti. Serpil ise ellili yaşlarında daha uzun boylu, sakin sessiz ve alınganlıktan uzak, soğukkanlı bir kadındı. Belki karakterlerin farklılığı da, bu geç yakınlaşmada etkili olmuştu ama bu iki kadının yakınlaşması bir kader kesişmesi ile oldu. Disleksi bir oğlu olan Ayşegül, Serpil'in de aynı yaşlarda disleksi bir kızının olduğunu öğrenmesiyle sıcak bir dostluğun temelleri atılmıştı. Serpil, araştırmacı ve paylaşımcı tavrıyla, çocuğunun sorunları içinde kaybolmuş durumdaki Ayşegül'ün, hem yakın bir arkadaşı hem de yol göstericisi olmuştu. Disleksi diğer bir adıyla özgül öğrenme güçlüğüdür. Literatürde en kabaca tanımı şöyle geçer: 'Kişinin normal veya üstün zekâ düzeyinde olmasına rağmen okuma, yazma ve dil becerilerinde problem yaşamasına sebep olan özel öğrenme bozukluğudur.' Ancak davranışlarda da kişiden kişiye değişen birtakım bozukluklar görülür; okulda isteksizdir, evde ders çalışmaya itiraz eder, dikkatini toplamakta güçlük çeker, arkadaş ilişkilerinde zorlanır ve uyması gereken kurallara direnir. Toplumda en büyük sıkıntı, tanı konmasıdır çünkü aileler işbirlikçi olmadıkça, bu çocuklar, özel eğitim desteğinden mahrum edilir ve yaşadıkları sorunlarla bir başlarına kalırlar.

Ayşegül, disleksi tanısı konan oğluyla nasıl bir yolda ilerleyeceğini, kuralları, yasaları, hangi kurumların nasıl sorumluluklarını olduğunu Serpil'den öğrenmişti. Tanı konulduğu ilk yıllarda, çocukla ve yasal işlemlerin takibi konusunda Ayşegül'ün eşi ilgilenmişti. Ayşegül'ün durumu özümsemesi ve disleksi bir çocuğun ebeveyni olmanın hakkını vermesi Serpil'le başlamıştı. Artık RAM, özel eğitim, psikiyatrist, okul yönetimi ve rehberlik zincirinde bilinçli bir anne olarak yerini almıştı. 'Her daim oğlunun yanında olmalısın; okulda, veli toplantılarında, rehber öğretmenle görüşmelerde, RAM randevularında, psikiyatristle görüşmelerde, annesi olarak yanında olmalısın, bu işler sadece babayla olmaz.' demişti Serpil. Ayşegül artık bu meşakkatli yolda yürümeyi öğrenmişti; tökezleyip düştüğünde, dibe vurduğunda, nasıl doğrulması gerektiğini, nasıl dimdik durması gerektiğini öğrenmişti ve en önemlisi artık eskisi kadar alıngan ve kırılğan değildi, güçlüydü.

Serpil masasından kalktı ve Ayşegül'e sarıldı: 'Nasılsın? Nasıl geçti cuma çünkü

veli toplantınız?' dedi. Bir yandan da kahveleri hazırlarken. Ayşegül gülümsedi 'Derslerde bazen sınıfa girmek istemiyormuş, teneffüs saatlerinde hep yalnız kalıyormuş, kaynaşmıyormuş diğer çocuklarla.' dedi hüzünlü. 'Bizimki de tam tersi, kaynaşmak istiyor ama diğerleri aralarına almıyormuşlar, takılma sen de, o yaşlarda çocuklar acımasız olurlar, zamanla bunlar düzeler.' dedi Serpil gülerek. İki kadın çocuklarından sohbet ederek kahvelerini içtiler. 'Ben emekli oluyorum, kararımı verdim.' dedi Serpil. Bu konuyu daha önce konuşmuşlardı ama bu kesin söylem karşısında Ayşegül bir an duraksadı, yüzü asıldı. 'Ben seni çok özleyeceğim.' dedi hüzünle.

Serpil emekli olmuş. Ayşegül, ev ve iş arasında, rutin hayatın döngüsünde güçlü bir kadın olarak koşuşturmaya devam ediyordu. O güçlü, bilinçli ve sevgi dolu bir kadın, bir anneydi. Serpil'in rolünü başka başka insanlara karşı üstlenmişti; deneyimlerini, yaşanan sıkıntıları, süreçleri, şimdi o paylaşıyordu diğer özel çocukların aileleriyle. Bu engebeli yolda sessiz sedasız yürümek yerine, aynı durumda olan diğer ebeveynlerle birlikte, kâh gülerek, kâh hüzünlü olarak ama paylaşarak yürümek, aşılabilecek yolları kısaltıyor, zorlukları azaltıyordu adeta. Her çocuk özeldir aslında, ama disleksi çocuklar tıpkı 'Çirkin Ördek Yavrusu' hikayesindeki gibi sevgiyle ve ilgiyle, sabırla bir gün mutlaka güzeller güzeli bir kuğuya dönüşebilir. Farklılıkları onları eksik yapmaz. Toplum olarak farklılıklarımızı zenginliklerimiz olarak görmeyi ve birbirimizi aykırılıklarımızla kucaklamayı öğrenmeliyiz. Farklılık, farkındalık ve sevgi. Bu üç kavramı harmanlayarak, emeğimize katmamız lazım. Sevgi çokça katılmalı karışıma, ne kadar çok sevgi katarsak sonuç o denli başarılı olur. Ayşegül derin düşüncelerinden gülümseyerek sıyrıldı ve mırıldandı 'Ah be! Serpil arkadaşım, ne kadar çok şeyin farkında olmamı sağladın sen.'

Yıllar geçmişti, Ayşegül ve Serpil hiç kopmamışlar, sık görüşmeler de, dostluklarını daha da pekişerek sürmüştü. Güzel bir sonbahar sabahında, bir kafenin terasında kahvaltı için buluşmuşlardı. Çocuklar büyümüş, üniversite sınavına girmiş, ikisi de bir bölüm kazanmıştı. Serpil Ayşegül'ü sevgiyle kucakladı 'Ne mutlu bak, ikisi de üniversiteli olmuşlar.

Hep söylemiştim: 'Profesyonel destek, zaman, sabır ve sevgi.' dedi. 'Arkadaşım, biz çok özel anneleriz değil mi? Özel çocukların özel anneleri.' Dedi. Ayşegül gözlerinden yaşlar süzülerek. İkisi de çok mutluydular ve gülümsüyorlardı. Terasta oturmuşlar kahvelerini yudumlarırken yine koyu sohbetlere dalmışlardı. İki kadın, iki özel anne...

Sevgiyle kucaklayalım birbirimizi çünkü sevgi dünyada eşi benzeri olmayan en değerli anahtardır ve o anahtar her kapıyı açabilir. Sevgi her engeli aşar, yeter ki biz asla pes etmeyelim. Onun gücüne inanmaktan asla vazgeçmeyelim. Sevgiyle kalın.

Şenay ÇELİKKAYA

SİP(i)RENS

Çok uzak bir yerlerde, iyi insanların yaşadığı güzel bir ülke varmış. Bu ülkede hep güzellikler yaşanmış. Bu güzel ülkenin kral ve kraliçesi de çok iyi kalpli insanlarmış. İnsanları özellikle de çocukları çok sever, onların rahat ve refah içinde yaşayabilmeleri için ellerinden geleni yaparlarmış.

Günler böyle güzel geçerken, kral ve kraliçe bir bebek sahibi olmayı istemişler. Bir süre sonra güzeller güzeli bir erkek bebek dünyaya gelmiş. Kral ve kraliçenin mutlulukları daha da artmış. Dünyaya gözlerini açan bu bebeğin simsiyah kocaman gözleri, ay gibi parlak bir yüzü varmış. Bu kadar güzel bir bebeğe sahip oldukları için Allah'a şükretmişler. Tabi ülke halkını da büyük bir sevinç kaplamış. Kral, oğlu küçük prens için eğlenceler, şenlikler düzenlemiş, sevincini halkıyla paylaşmış. Yapılan şenliklerin ardından oğlunun adını “ Sitayış” koymuş. Övgüye layık olsun temennisinde bulunmuş. Zamanla halk onu Siprens olarak anmış.

Kral ve kraliçe Siprens'i en güzel şekilde büyütme, yetiştirme istiyormuş. Bunun için ellerinden geleni yapıyorlarmış. Kraliçe bebeğin bakımıyla bizzat kendi ilgileniyor, hiçbir yanlış hareketin yapılmaması için çok özenli davranıyormuş.

Bebecik çoğu zaman gece gündüz demeden ağlıyor, hiçbir şey yemek istemiyormuş. Zor bir bebeklik dönemi geçirmesine rağmen kraliçe ona büyük şefkat ve merhamet gösteriyormuş. Onun ileriki yıllarını düşünüp hayaller kuruyormuş. Onun koşup oynayacağı, şarkılar söyleyeceği, okula gideceği ve bir gün ülkeyi yöneteceği günleri düşünüyor, çabucak büyümesini istiyormuş.

Günler çoğu zaman uykusuz, yorgun ama hep sevgiyle, sabırla geçmiş, Siprens büyümeye başlamış. Siprens'in büyümeye başlamasıyla birlikte kral ve kraliçenin bazı endişeleri olmaya başlamış. Siprens zor beslenmesine rağmen büyüyor, boyu uzuyor, kilo alıyor ama yapması gereken bazı davranışları yapmıyor, yapamıyormuş. Oturamıyor, yürüyemiyor, konuşamıyormuş. Zamanla gelişmesini beklemişler, fakat hiçbir ilerleme olmamış. Kral ve kraliçe bu duruma çok üzülüyor, kraliçe üzüntüden sürekli ağlıyor. Kral ve kraliçenin üzgün olması saraydakiler kadar halkı da üzüyormuş. Bu güzel ve mutlu ülkenin insanları Siprens'in iyileşmesi için bir çare arıyor, bol bol dua ediyorlarmış.

Ülkedeki ve komşu ülkelerdeki doktorlar gelip Siprens'i muayene ediyor, Siprens'in hastalığının ne olduğunu anlayamıyorlarmış. Uzak diyarlardaki bilge bir doktor Siprens'in yaşadıklarını duymuş ve onu görmek üzere yola koyulmuş. Günlerce yol gittikten sonra bu güzel ülkeye, saraya gelmiş. Kralla konuşup Siprens'in durumu hakkında bilgi aldıktan sonra yanına gitmiş. Onu muayene etmiş, onunla ilgili sorular sormuş. Kral ve kraliçe bu bilge doktordan güzel bir haber alabilmek için umutla beklemişler. Muayeneyi bitirince, diğer doktorların söylemeye cesaret edemediği gerçekleri anlatmaya başlamış:

- Saygıdeğer kral ve kraliçem, küçük prensin hastalığının sebebini tahmin edebiliyorum. Daha önce de benzer durumda olan çocuklar gördüm. Bu hastalıkla ilgili bildiğim her şeyi sizlere anlatacağım, demiş. Kral ve kraliçe büyük bir merak ve

dikkatle dinliyorlarmış.

- Evet, bebeğinizin - tahmin ederim ki doğumu sırasında- beyninde bir hasar oluşmuş. Belki de yeteri kadar hava alamadı ve oksijensiz kaldı. Beyninde etkilenme olduğu için oturamıyor, yürüyemiyor, konuşamıyor. Bu durumu zaman içinde yavaş yavaş düzelebilir de maalesef uzun yıllar devam da edebilir. Sizin yapacağınız umudunuzu yitirmeden onunla ilgilenmek, uğraşmak ve koşulsuz onu sevmek, sevginizi asla üzerinden eksiltmemek olmalıdır. Ne derece etkilendiğini bilemiyoruz ama onun sizi anladığını umarak yola devam etmeli, ilginizi eksik etmemelisiniz, demiş.

Kral ve kraliçe büyük bir şaşkınlık ve üzüntü içinde doktoru dinlemişler. İkisi de o kadar üzülmüş ki birbirlerine söyleyecek bir söz bulamamışlar. Kraliçe sessizce ağlıyor, kral ise gözyaşlarını içine akıtıyormuş. İkisi de kurdukları hayalleri düşünüyor ve gelecek daha karanlık bir hâl alıyormuş. Giderek mutsuzluk, umutsuzluk hâkim olmaya başlamış. Halk da kraliçenin durumuna çok üzülüyor, artık hiçbir eğlence düzenlemiyorlarmış.

Bir süre bu çaresizlik ve umutsuzluk, hayal kırıklığı devam etmiş. Kraliçe hala küçük prensi ile ilgileniyor, sarılıp öpüyor ama artık yüzü pek gülmüyormuş. Bir gün Siprens uykudan uyandıktan sonra annesine gülücükler atmış. Kraliçe büyük bir sevinçle bebeğini kucağına almış. Bu gülücük onu çok mutlu etmiş. Bebeğinin kendisine tepki verdiğini görmek kraliçenin umutlarını tekrar yeşertmiş.

-Ben yapabilirim, elimden geldiğince ilgilenir, onun daha iyi olmasını sağlayabilirim, diye düşünmüş. Aldığı bu kararla ümit filizleri yeşermeye, kral ve kraliçe tekrar eskisi gibi olmaya başlamış. Artık umutsuzluğa yer yokmuş sarayda. Kraliçe Siprens'i kucağına alıyor, öpüyor, sevgiyle bakıyormuş. Siprens de annesine ve etrafındakilere daha çok gülümsüyor, duyduğu sesleri merakla dinliyormuş. Annesi Siprens'i bahçeye çıkarıyor, ağaçları, çiçekleri, böcekleri gösteriyor, kuş seslerini dinletiyormuş. Yağmuru, karı, Güneş'in sıcaklığını hissettiriyor, soğuk, sıcak ve ılık nesnelere dokunduruyor, ona doğadaki her şeyi tanıtmak istiyor, anlatıyormuş. Bir gün mutlaka bunları öğreneceğine, hatırlayacağına inanıyormuş.

Bu kadar emek elbette boşa gitmemiş. Siprens konuşamasa da annesini ve etrafındakileri anladığını farklı bir şekilde göstermeye başlamış. Gözlerini ve sesini etkili kullanmaya başlamış. Ağlıyor, gülüyor, gülümsüyor ya da sızlanıyormuş Siprens isteklerini anlatmak için. Kral ve kraliçe Siprensle yaşamasını, mutlu olmasını öğrenmişler. Keşkelere ve üzüntüye yer yokmuş sarayda bundan sonra.

Siprens'in durumu kralı farklı düşüncelere sevk etmiş. Hemen bir ferman yayınlayarak ülkedeki benzer(engelli) çocukların tespit edilmesini istemiş. Yalnız kendi oğlu için değil, oğlu gibi olan diğer çocuklar için de bir şeyler yapmak gerektiğini düşünmüş. Ülkesindeki ve çevre ülkelerdeki en iyi doktorları, eğitimcileri saraya davet etmiş. Bu çocuklar için neler yapılabileceğini konuşmuşlar. Bir doktor; çocukların el, ayak ve bacaklarının hareket ettirilmesi, belli bir egzersiz programının uygulanmasının gerekliliğini anlatmış. Bir diğer doktor ise suda çok rahatlayacaklarını söylemiş, bir havuzun onlar için faydasını anlatmış. Bir öğretmen çocukların eğitimi üzerine konuşmuş, tek tek ilgilenilmesinin ve birlikte yapılacak çalışmaların yararından bahsetmiş. Bitkilerin yararından, yapılan yeni çalışmalardan

bahseden olmuş. Birçok önemli fikir paylaşılmış, yapılabilecekler ortaya konmuş. Konuşulanlar kral ve kraliçeyi çok memnun etmiş. Kral hemen gerekli hazırlıkların yapılması emrini vermiş. Zor bir hayat yaşayan, her biri birer melek olan bu çocuklar için güzel bir alan oluşturulmuş. Bu çalışmalar, Siprens'i olduğu kadar, onun gibi farklı zorluklar yaşayan çocukları ve ailelerini de mutlu etmiş. Çünkü o çocuklar evlerinden pek dışarı çıkmazlarmış.

Çalışmalar sonunda çocuklar evlerinde kapalı kalmaktan kurtulmuşlar. Kralın emri ile bu çocuklar evlerinden alınıyor, sarayda onlar için oluşturulmuş alana getiriliyormuş. Burada eğitimlerini alıyor, yeni bilgiler ediniyor, yapılan egzersizlerle bedenleri rahatlıyor; özel oluşturulmuş oyun alanlarında oynuyor, eğleniyorlarmış. Artık onların da yüzü gülüyor, kendilerini iyi hissediyor, mutlu oluyorlarmış. Burada gönüllü doktorlar, öğretmenler, kas tedavi uzmanları yalnız çocuklara değil, ailelerine de eğitim veriyor, onların da bilinçlenmesini sağlıyorlarmış.

Siprens sarayda yalnız bir çocuk olmaktan kurtulmuş ve birçok arkadaşı olmuş. Siprens arkadaşlarını çok seviyor, bunu onlara söyleyemese de sevgisini onlarla birlikteyken sürekli kahkahalar, gülücükler atarak gösteriyormuş.

Hayatı beraber paylaşmanın mutluluğunu yetişkinler de çocuklar kadar yaşar olmuşlar. Çünkü sevgiye engel yoktur ve sevgi paylaşıldıkça çoğalır.

Serap DOLGUNYÜREK

KIZIM

Duyamadım sessizliğini, kızıyorum kulaklarım.
Parmakların parmaklığım oluyor ellerini tuttuğumda,
Arkasını göremediğim kapılar görüyorum gözlerinde.
Vuruyorum bir gün açılır diye tak tak...

Kabul edilmeyeceğini bildiğim dualar ediyorum geceleri,
Uykulara dalıyorum, göremeyeceğim rüyalar için.
Akıyor; durduramıyorum.
Göz kapaklarımı doldurmuş düşüncelerim.

Yakıyorum ışıkları; temizliyorum yolları,
Görüyorlar mı beni etraftan bilmiyorum.
Ben sana bakıyorum...
Umudum oluyor, anlaşılmaz yarım kelimelerin.

O umut ile birlikte büyütüyorum seni.
Yürüyorsun hayallerime doğru, düşe kalka,
Sonsuzluğun başlangıcı olacak anda;
Kucaklarımı açmış, bekliyorum seni.

Nail ÜSTÜNYER

SİZ HİÇ EVLADINIZI FANUSA KOYMAK İSTEDİNİZ Mİ?

Siz hiç evladınızı cam bir fanusa koymak istediniz mi? Ben birçok kez düşündüm. Sebebi ise onu cam bir fanusa koyarsam dünyanın tüm kötülüklerinden koruyabilmek. Benden başka kimse ona dokunup zarar veremez. Bu fanusun içinde güler, hiç ağlamaz. Düşüp ellerini dizlerini yaralamaz, canı hiç yanmaz. Gülcükler yüzünden hiç eksik olmaz. Acımasız ve alaycı bu dünya içerisinde merhamet duygusu olmayan gözümün bebeği oğlumun korumuş olurum diye düşündüm.

Hayal sadece belki ama yine de hayatımda olsa bir cam fanus... Gelelim hayat hikayemin en başına mutlu bir cuma günü Ege'm geldi dünyaya. Minicik bir bebektir benim için Cennet'ten gelen mis kokulu küçük meleğim. Ben ise anne olmanın mutluluğu içerisindeydim. İlk günlerde çok güzel geçen günlerimin bebeğimin sürekli ağlama nöbetleri geçirmesi ile çok zor bir hal almaya başladı. Günler böyle devam ederken aslında diğer çocuklardan farklı olduğunu fark ettim. Doktora götürdüğümde oğlumun her şeyinin normal olduğunu fakat zihinsel engelli bir birey olduğunu söyledikleri o an bütün dünyam başıma yıkıldı. Gecelerim ve gündüzlerim yer değiştirdi, yollar uzadı ve hayallerim bir anda yok oldu. Doktorumuz Ege'nin başkasından bağımsız hayatını sürdüremeyeceğini lakin eğitim ile topluma kazandırılabilir bir birey olduğunu söyledi.

Günler böyle geçerken benim için bir imtihan olduğunu anladım ve kabullenip oğlumun bu hayata en iyi nasıl kazandırabilirim diye uğraş içerisine girdim. Diğer yaşlıları okuma yazma öğrenirken biz ise hâlâ çizgi çizmeye çalışıyorduk dokuz yıldır okuma yazmayı öğrenmeye çalışıyoruz ve sonuna kadar da mücadele edeceğiz.

Oğlumun yazamayan elleri konuşamayan dili olacağı. Zaman zaman yoruluyoruz, üzülüyoruz, gülüyoruz, ağlıyoruz ama bunları hep birlikte yaşıyoruz. Biz kaderimize inat birbirimizin eksiklerini tamamlıyoruz biricik oğlumla. Beni bu zor günlerimde yalnız bırakmayan emekçi öğretmenlerim ile elimizden gelenin fazlasını yaparak oğlumun topluma kazandırmak ve onu bağımsız biri haline getirip hayatını sürdürebilmesi için her şeyi yapıyoruz. Hayatımız böyle sürerken korkularıyla gün ve gün yüzleşmeye devam ediyordum. Gözümde bile sakındığım yavrumu kime nasıl emanet edebilirdim?

Düşüncesi bile canımı yakıyordu bu bir isyan değil, özel çocuk annesinin sessiz çığlıklarıdır. Şu an tek dileğim Rabbim bana ömür versin oğlumun ki kadar, Rabbim oğluma ömür versin benimki kadar. Birbirimizden hiç ayrılmayalım. Anne kelimesi bana daha da değerli kılan, her günüme şükretmeyi öğreten, her saatin, her saniyenin değerini bilmeyi öğreten tek bir bakışı ile yüreğimde yanar dağlarını akıtan, bir damla gözyaşı benim için okyanus sayılan evladım. Gülüşüne verdiğim değeri bu satırlara, hiçbir kelimeye sığdıramadığım kıymetli yakışıklı prensim, canım oğlum.

Aynur ÖZTÜRK

SESSİZ ÇIĞLIKLAR...

Yaş yirmi bir, omzuna yüklenen bir ağırlık. Sanki doğdun doğalı seninleymiş gibi... Hiç unutulmayan tarihler vardır. Yıl 2010 ilk göz ağrını kucağına almışsın. Nereden bileceksin ki o kucağına aldığın yavrunun senin imtilhanın olacağını... Günler su gibi akıp tam bir yıl geçtikten sonra sağlığını kaybetmesi... Tam da anne baba demesini, konuşmasını beklerken konuşmayacak olmasını öğrenmek kadar acı bir şey yoktu.

Duymadığını hissettiğim günün gözümün önünden hiçbir zaman gitmemesi. Beşiğin içinde bir yavru, sesleniyorsun dönüp hiç bakmıyor. Bu bir şeylerin ters gittiğinin habercisi. Hastaneye gidiyoruz ama o yol hiç bitmiyor. Sanki dünyanın diğer ucuna gidiyorsun. Hâlâ içindeki umutla "İnşallah bir şey çıkmaz, biz yanılıyoruzdur." diyerek alınan sonuçlar. Evet, bir şeyler yolunda değildi. Daha ileri testler yapılması gerekiyordu. Testlerin yapılmasını beklerken, hâlâ içimizde bir umut ışığı, yavrumuz duyuyordur diye bekleyişlerimiz... Kabullenemeyişlerimiz. Doktorun "Oğlunuz, sizi hiç duymuyor." dediği o an, o duygu, o acı hiçbir dilde tarifi yoktu. Meğerse can parçamızı duymuyormuş. Bizim için hayat durmuştu, her şey anlamsızdı. Aslında gerçek sınavımız bizim için şimdi başlıyormuş.

Hastanelere git gel derken iki yaşına doğru biyonik kulaklığımız takıldı. Artık yavrumuz için güçlü olmak zorundaydım. Eğer anne isen güçlü olmak zorundaymışsın, onu öğrendim. Başka seçeneğim yoktu...

İki yaşında başlayan okul hayatı. Karşımıza melek gibi bir öğretmen çıktı. Oğlumuz için bizim kadar da o çabalamıştı. Tam her şeye alışıyorduk derken, yine yolunda gitmeyen bir şey vardı. Hissediyordum ama dile getiremiyordum. Öğrenmenin yavaş ilerlemesi bir sorun olduğunu gösteriyordu. Oğlumuz 3 yaşına gelmişti ve doktor otizm tanısı koymuştu. İsmi bile ilk defa duyduğum bir rahatsızlıktı. Ben daha işitememesini tam olarak kabullenememişken karşımıza bir de otizm çıkmıştı. Çocuğumuzu kazanmak istiyorsak çabamızı iki katına çıkarmalıydık. Ona her baktığım- da nasıl olacak diye, ilerisini düşünüyordum. Yaşıyorsun ama nefes alamıyor gibi bir şeydi.

Hem özel eğitim hem anaokulu derken günler su gibi akıyordu. Oğlumuz 4,5 yaşına geldiğinde öğretmenimiz vefat etti. Öğretmenimiz gittikten sonra kanadı kırık kuşa dönmüştük. Ama oğlumuz için kendimizi tedavi etmek zorundaydık. Ve Allah ikinci kez karşımıza güzel yürekli bir öğretmen çıkardı. Artık daha da umutluyduk. Öğretmenimizi ilk gördüğüm de oğlumuz iyi geleceğini hissetmiştim. Tam da düşündüğüm gibi oldu. Günden güne daha farklı şeyler öğreniyor, kendini ifade etmeye çalışıyordu. Bunlar bizim için büyük şeylerdi...

Artık ilkokul zamanı gelmişti. Farklı bir ortam yeni arkadaşlar olacaktı. Uyum sağlayıp, sağlayamayacağı bizi çok tedirgin ediyordu. Evet, öğretmen yönünden yine şans yüzümüze gülmüştü. Karşımıza can parçamızı için çırpınan, onun yüreğine dokunan kahraman öğretmenimiz çıkmıştı. İlk başlarda uyum sağlaması zor olsa da çok şükür, o badireyi öğretmenimiz ve arkadaşları sayesinde atlattık.

Hayat ne tuhaf, şöyle baktım da özel çocukların aileleri ile sağlıklı çocukların ailesi arasın da dağlar kadar fark var. Bir tarafta çocuklarını yarış atı gibi gören aileler, diğer tarafta evladının ağzından çıkacak bir harfe hasret aileler...

Bu meşakkatli süreçte bizim tek amacımız evladımızın kendi kendini idare edebilecek duruma gelmesini sağlamak. Ve bizim gibi ailelere umut ışığı olmak.

İnşallah bizi ve bizim gibi özel aileleri daha güzel yarınlar bekliyordur. Biz bir umut meşalesi yaktık. Dileriz, bu meşale elden ele dolaşır ve hiç sönmez.

Elif YILDIRAN

HAYAL BU YA

Bir sihirli değneğim olsa,
Dokunsam yavrumun melek yüreğine,
Ve her şey sıradanlaşsa,
Ya da..
Dokunsa biri omzuma,
Uyan dese,
Sabah oldu geç kaldın hayata,
Kabus dolu rüyamdan sıyrılarak uyansam,
Sarılısam oğluma ve kızıma,
Koklaya koklaya...
Ağlaya ağlaya sarılısam...
Açsa gözlerini oğlum,
Anne, kardeşim bana yalan söylüyor,
Sözünde durmuyor dese mesela,
Çok konuşuyor, ders çalışmama mani oluyor dese,
Hayal bu ya...
Eğilsen kızıma,baksa yüzüme
Kaygılı , ürkek , mahcup bakışlarla ...
Dese ki:
Annem , annem lütfen bana kızma ,
Abim benimle daha çok oynasın istiyorum.
Onunla parka gitmek top oynamak istiyorum.
Yok yok, çok şey istedim galiba...

Aslında bana annem demese de olur,
Su ver dese,
Karnım ağrıyor dese,
Bana falanca kızdı dese,
Hadi eve gidelim dese,
Yahu acıktım dese,
Dese de olur...

Selma BAŞAR

SENİN YOLUN

Arayış ve keşif zorlu süreçlerdir. Hele ki hedefe giden doğru yolu bulmak için doğru pencereden bakmak... Böyle bir amaçla yola çıkmıştı Azra'nın anne ve babası.

Azra akranlarına göre erken dünyaya gelmişti. Bebeklik dönemi yorucu ve hızlıydı. Sanki hiç bebek olmamıştı. Rakamlara özel ilgisi vardı. Daha birkaç yaşındaydı ki söylenen rakamları sırası ile gösterebiliyordu. Her anlatılanı gözlerini iri iri açarak dinliyor, tek seferde sorulara cevap veriyordu. Bir gün aniden tane tane konuşmaya başladı. Uzun soluklu cümleler kuruyordu. Konuya öyle bir açıdan bakıyordu ki dinlediğinizde karşınızdakinin düşünceleri ile yaşı arasında bağ kurmanız zorlaşıyordu.

Yaşı dört civarındaydı. Kapı komşumuz Azra'nın müdire teyzesi bahçede ona her rastladığında onunla sohbet ederdi. Bir gün Azra, onunla beraber okula gitmesinin uygun olup olmadığını sordu ve böylece okulla tanışmış oldu. Sınıftaki diğer çocuklardan küçüktü ama okulu çok sevmişti. Onun için iyi bir deneyimdi. Okulun her tarafı farklı uyaranlarla dolu olmasına rağmen müdiresini, öğretmenini sorularıyla boğan Azra öylesine hareketliydi ki arkadaşları ondan uzak kalmak için elinden geleni yapıyordu. Azra için sorun yoktu çünkü bilgi kaynakları arkadaşları değildi.

Azra'nın okul hayatının erken başlamıştı ancak bilgiye açlığı devam ediyordu. Azra'nın anne ve babası, evde geçirdiği zamanlarda canının sürekli sıkıldığını söyleyen kızları için onun zeka gelişimini de desteklemesi açısından onu satranç kursuna göndermeyi planladılar. Azra'nın yaşamında şu ana kadar belli kültür seviyesine ulaşmış okuldaki öğretmenleri, aile bireyleri, arkadaşlarının aileleri mevcuttu. Ta ki satranç öğretmene kadar...

İlk derslerinin sonunda satranç öğretmeni aileye onlarla özel olarak konuşmak istediğini ve odada beklemelerini söyledi. Anne ve baba olarak buna anlam veremediler. Hayatlarının ilk travmasını yaşayacaklarını bilmeden öylesine beklerken öğretmenin ilk sözü "Azra dersime bir daha katılamaz." oldu. Şaşkın bakışlarla birbirlerine döndüler. Kızları daha 4 yaşındaydı ne yapmış olabilirdi ki derse kabul edilmemek için? Satranç öğretmeni "Azra ders esnasında sürekli geziniyor arada hamle yapıyor. Sonrasında koşma dürtüsü... E böylece diğer öğrencilerin dikkati dağılıyor." diyerek sözlerine devam etti. Baba: "Sonuç olarak bir çocuktan bahsediyoruz." dedi fakat sonrasında duraksadı, daha fazla konuşmanın yersiz olduğunu düşünerek.

Anne ve babası Azra'nın elinden tutup binadan çıktılar. Yaşadıklarına inanamıyorlardı. İç dünyalarında fırtınalar koparken bunu dillendirdiklerinde Azra'nın olanları anlayacağından, ona bunu izah edecek kelime bulamayacaklarını bildiklerinden susmak tek çözümdü. Şimdi ne yapacaklardı? Şu ana kadar Azra, az sayıda ama bilinçli insanlar arasında yaşamıştı ama dışarıda farklı bir yaşam daha vardı. Başka sosyal çevrelerde de aynı sorunları yaşamaları bu durumda çok yüksek ihtimaldi. Onun hareketli olması derse katılmasına engel ise ya meraklı soruları ve geçmek bilmeyen bilgiye açlığı sayesinde büyükleri tarafından ötekileştirilebilir ya da

akran zorbalığına maruz kalabilirdi. Anne ve baba olarak milyonlarca soru birikmişti kafalarında. İşte, asıl şimdi hayatın zorluğu başlıyordu. Profesyonelce yollarına devam kararı aldılar.

O sabah Azra'da neşe, anne ve babasında ise tedirginlik vardı. Azra gezmeye gideceklerini sanıyordu. Anne ve babası ise kızlarında yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu merak ediyorlardı. Psikoloğun yanına gidene kadar. Enine boyuna her konu konuşulduktan sonra tanılama yapılması kararını açıkladı psikolog. Tanılama için gün belirlendi. O gün üçü içinde zor geçecekti. Uzun ve yorucu tanılama sürecinin sonunda uzman, sonuçlarla ilgili bilgilendirme yaparken anne ile göz göze geldi. Annenin çaresizlik içinde bakan gözleri yaşla doldu bir anda, elleri titremeye başladı, konuşmak istedi ama titreyen çenesi yüzünden ağzından sözcükler çıkmıyordu. Sessizce akan gözyaşları çenesinde birleşti. Uzman, yavaşça kalem elinden bıraktı ve anneye şunları söyledi:

“Sizi çok iyi anlıyorum. Evet, işiniz çok zor ama yapmanız gereken çocuğunuzun yeteneklerini keşfetmesini sağlamanız ve hayallerini gerçekleştirebilmesi için yanında olduğunuzu hissettirmeniz. Şu an sizinle anne vasfıyla konuşuyorum. Yetinmeyecek derecede bilgi sahibi olmak isteyen bir çocuğa sahipsiniz. Toplumumuzun yüzde onunu oluşturan bu çocuklardan biri olan Azra, tıpkı diğerleri gibi iyi bir rehber ihtiyacı duymaktadır. Bu rehber de sizsiniz. İyi öğrenmeli ve öğretmelisiniz. Okul eğitiminin dışında da sanat ve spor alanlarında kızınızı desteklemelisiniz. Sonuç olarak bedensel özürlü bir ailenin ihtiyaç duyduğu destek kadar sizin de maddi ve manevi olarak desteklenmeniz gereklidir. Belki siz de psikolojik anlamda destek alabilirsiniz. Ben de belli dönemlerde Azra ile görüşmeliyim.”

İçi içine sığmayan Azra yaşamın içinde uyaranları keşfe devam ederken anne ve baba bir banka oturup öylece boşluğa bakıyordu. Artık zorlu süreç onlar için de başlamış oldu. Kendileri için nasıl ve nereden destek alacaklar? Yazılı kaynaklar nedir? Bu konuda işin uzmanı kimdir? Bedensel ya da zihinsel özürlü olsaydı hayatını idame ettirecek kadar uzuvlarını kullanabilmesi aileyi mutlu edebilirdi fakat bu durum çok farklıydı. Azra'nın zekâsının sınırı yoktu.

Azra artık ilkokula başlamıştı. Bu süreçte aile bilinçlenmek için çeşitli yollara başvurmuştu fakat Azra aynı şekilde, hala az uyuyor, çok hareket ediyor, sorguluyor, duyarlı tavırlar sergiliyordu. Anne ve babası okula Azra'nın öğretmeni ile konuşmak için gitti. Öğretmenine Azra'nın özel durumunu anlatmak isterken duydukları ile ikinci şoku yaşadılar. Öğretmen, aileye “Azra'yı etiketlemeyiniz! Okuldaki tüm öğretmenler, nasıl olsa zeki, yapabilme potansiyeli yüksek diye Azra'yı her türlü projeye dahil edip onu gereksiz yere yoracaklar. İlkokul aşamasında zaten bu çocuklara verilen bir eğitim yok. Ben de çok fazla bir şey yapamam.” dedi. Üzerinde konuşulacak daha fazla konu olmadığını anladılar ve teşekkür edip okuldan ayrıldılar.

Tekrar anne ve baba olarak başarılarının çaresine bakma zamanı gelmişti. Okul eğitiminin yanı sıra Azra'nın gelişimini destekleyecek, tüketmek yerine üretmeyi, bilimle ve sanatla uğraşmayı, özgüven kazanmayı, en önemlisi kendisine rol model olabilecek bir okul buldular. Bu tür okulların maliyetleri yüksek olduğu için birikimleri olan altınlarından kullanmaya karar verdiler. Çocukları için en iyisi ne ise

yapmaya hazır aile olarak bu okulun programına dahil oldular. Şehir dışındaki okula her gün gidip gelmek zor olduğu için arkadaşlarında misafir olarak kaldılar. Arkadaş dahi olsa başkasının evinde kalmak üçü için de zordu ama yapılmalıydılar. Azra için çok farklı bir deneyim olacaktı. Okulun ilk günü tanışma havasında geçerken okulun etrafına dağılmış öğretmenler, çocukları gözlemleyerek notlar alıyordu. Derslikler gezilirken çocukların ilgi alanlarını öğrenmeye çalışıyorlardı. Bilimden sanata, edebiyattan matematiğe, bilgisayardan uzaya onun ilgisini çeken her konuda eğitim alan Azra'nın ailesi, onun kendini bulacağını düşünüyordu. Akşam eve gelen Azra, ardı ardına konuşarak olan biteni sırasıyla heyecanla anlatıyordu. Mutlu olarak okuldan gelen çocuklarını gördüklerinde ailesi de doğru yerde olduklarını anladı. Ertesi gün dersleri resimdi, elindeki boyalarla doğayı resmetmeye başladı. Fırçaların birini alıyor diğerini bırakıyor, renklerden karışımlar yaparak renk geçişlerine dikkat ediyor, parmaklarını kullanarak kıvrak şekiller veriyor, sessizleşip resmi yaşıyordu. Bunu fark eden öğretmeni ailesine haber verdi. Aile onca yolu gelene kadar kimse Azra'nın dikkatini dağıtmadı. Saatlerce tuval üzerinde çalışan Azra'yı ailesi ve öğretmeni şaşkınlıkla izliyordu. En ufak kıpırdanma yorulma hissi olmadan uzun uğraşların sonunda resmini bitirdi ve ayağa kalktı. Karşısına geçip sessizce izlemeye başladı eserini, ailesi de Azra'yı.

Bu gün ülkemizin en iyi üniversitelerinden birinde doçent olan Azra'nın onlarca sergide imzası bulunmaktadır. Kendi gibi özel bireylerin yeteneklerini keşfedebilmesi için okul açan Azra, aynı zamanda maddi olanakları yetersiz öğrenciler için dernek kurmuş, dernek faaliyetlerinden elde ettikleri gelir ile de öğrenci ihtiyaçlarını karşılamaya ve bünyesine yeni öğrenciler eklemeye devam etmektedir.

Feray AKTÜRK

UMUDU YAŞAMAK

Merhaba ben Artvin Hopalıyım. Orta halli bir ailenin kızıyım. Beş kız kardeşiz. Babam ben 7 yaşında iken vefat etti. Annem bizi kimseye muhtaç etmeden tak başına büyütüp okuttu, bizi bu durumlara getirdi. Hepimizi evlendirdi. Allah razı olsun hepimizin mutlu bir yuvası var. Ben 23 yaşında eşimle severek evlendim. Hamile kaldım. Hamileliğim çok sıkıntılı geçti. 9 ay düzenli doktor kontrolüne gidiyordum. Kontrollerde her şeyin normal olduğunu herhangi bir sıkıntının olmadığını söylüyorlardı. 17 yıl önce hamileliğim döneminde 2'li 3'lü tarama testleri yoktu. Doğuma gideceğim gün doktor beni muayene edip bebeğin sakat olduğunu, kendisinin bu doğumu yaptıramayacağını, bizim Trabzon'a gitmemiz gerektiğini söylediği zaman dünya başımıza yıkılmış, bütün hayallerimiz bir anda bitmişti. Eşim tamamen kendini kaybetmiş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ben daha soğukkanlıydım. Hep Rabbime dua ettim, ona sığındım.

Eşyalarımızı almaya doktordan eve geldik. Bir an önce yola çıkmamız gerekiyordu çünkü doktor bebeğin kalp atışlarının yavaşladığını söylemişti. Hemen yola koyulduk. Trabzon'a vardığımızda çok geç olmuştu. Beni hemen muayene ettiler ve doğumun başladığını söylediler. Doğumuma özel doktor geldi ve çocuğun sakat olduğunu, doğduğu gibi ölebileceğini, herşeye hazırlıklı olmamız gerektiğini hiç acımadan yüzümüze söylediler. Nasıl bir şeyle karşılaşacağım diye ben kendimi düşünüyordum. Doğum başladı, doğum yaptım bebeğin görünümünde hiçbir sakatlık yoktu. Doktorlar hemşireler birbirlerine bakıyorlardı. Ne olursa olsun ben evladımı göreceğim diye ağlamaya başladım. Doktor gözünüz aydın bebekte hiçbir şey yok dedi, inanmadım. Bebeği kucağıma verdiler, ben şoktaydım. Doktorun koşarak dışarı çıktığını gördüm. Doktor bizimkilere gözünüz aydın bebeğin hiçbir şeyi yok deyince bizimkilerin çığlık seslerini duydum. Çok şaşkındım, odama getirildim. Ailemin bebeğin başında kahkahalar attıklarını gördüm, o kadar mutluydum ki anlatamam.

Bebeği beyin cerrahının görmesi gerekiyordu. Doktor muayene etti. Görünümünde hiçbirşey olmadığını 20 günlük iken MR çektirmemizi istedi. MR sonucunda beyin ile kafatası arasında kitle olduğunu, ameliyat olması gerektiğini ve riskli bir ameliyat olduğunu her şeye hazır olmamız gerektiğini söylediler. Bebeği hemen Ankara'ya götürdük. Hacettepe'ye gittik. Hastanede bütün tetkikler yapıldı ve yatış yapıldı. Sabah erkenden ameliyata aldılar, çok küçüktü kıyamıyordum. Ailemle bekleme yerinde ameliyatı ekrandan takip ediyorduk. Ameliyattan çıktı, doktorlar ameliyatın iyi geçtiğini söylediler. Dört gün hastanede yattıktan sonra memleketimize döndük. Kontrol için bize bir ay sonrasına gün verdiler. Bir ay sonra kontrole gittiğimizde tekrar ameliyat olması gerektiğini ve beyne şant takılması gerektiğini söylediler. Ameliyat başarılı geçmiş ve beyne şant takılmıştı. Sürekli kontrol altındaydık. Her gittiğimizde doktorlardan olumlu cevaplar alıyorduk. 45 gün içinde iki ameliyat geçiren bebek yavaş yavaş büyüyordu ve gelişimi gayet güzeldi.

Çocuk bir yaşına geldiğinde ayaklarını basamıyordu. Kontrole götürdüğümüz zaman doktorlar Rehabilitasyon Merkezine gitmesi gerektiğini söylediler. Ankara'da

bir süre tedavi gördük ve bize en yakın yer olan Rize'de Rehabilitasyon Merkezi'ne başladık. Haftanın 3 günü Hopa'dan Rize'ye gidiyor hem fiziksel hem de bireysel ders alıyorduk. Çocuğum ne yürüyor ne de konuşuyordu. Okul çağı geldiğinde iki yıl çocuğumu okula göndermedim. Çünkü kendini ifade edemiyordu.

Çocuğum okula başladığında ben de sabahtan akşama kadar okul köşelerinde onu bekliyordum. Çocuğumu her ortama sokuyordum. Yaşlıları oyunlar oynarken benim çocuğum yerde sürünüyordu. İçim kan ağlıyordu ama belli etmiyordum. Hiçbir zaman yılmadım, isyan etmedim çünkü bu benim sınavımdı. Çocuğumu normal çocuklarla hiç kıyaslamadım çünkü benim çocuğumun durumu belli idi. Çok şükür okuma yazmayı öğrendi. Hem normal okula gidiyor hem de 12 yıl boyunca haftanın üç günü rehabilitasyon için Hopa'dan 1 saat uzaklıktaki Rize'ye gidiyorduk. Rehabilitasyonu hiçbir şekilde ihmal etmedik. Oğlum 8 yaşında yürümeye başladı. Rehabilitasyonun çok faydasını gördük. İlkokulu ve ortaokulu başarıyla bitirdi. Şimdi Özel Eğitim Meslek Okulu'nda 10. Sınıfa devam ediyor.

Bu arada Ankara'daki kontroller devam ediyordu. 15 yıl hiçbir sıkıntı yoktu. Birgün çocukta baş ağrıları, mide bulantısı başladı. Sürekli istifra ediyordu. Hemen doktoru aradık. Bize MR çektirip sonucu kendisine yollamamızı söyledi. MR sonucunda beyindeki şantın tıkanırdığını, kitlenin büyüdüğünü söylediler. Çocuk fenalaştı Rize'ye zor yetiştirdik. Beynindeki kitle büyüdüğü için çocuk bilinçsiz hareketler yapıyor, gözlerini açamıyordu. Hemen Rize'de ameliyata aldılar. Şantı temizleyip kitlesini boşalttılar. Ameliyatın iyi geçtiğini söylediler ve servise aldılar. 2 gün sonra çocuk fenalaştı ve tekrar ameliyata aldılar. Şant değiştirildi, çocuk iyiye gidiyordu. Birkaç gün hastanede yattıktan sonra taburcu olduk. Evimize geldikten yarım saat geçmeden çocuk fenalaştı. Çocuk resmen elimizde kaldı. Bizim bağırıp çağırılmamızla herkes geldi biz acil Rize'ye döndük. Doktorlar hemen müdahale ettiler. Çünkü ufacık pıhtı şantı tıkadığı için kitle büyüme yapıyordu. Beynindeki sıvıyı boşalttılar. Tekrar ameliyata alındı. 10 günde 4 kez ameliyat oldu. Artık bitmiştik. Çok şükür aradan 2 yıl geçti hiçbir şey olmadı. Her an bir şey olacak diye korku içerisindeyiz. Umut evimizin tek çocuğu, daha çocuğumuz olmadı, çok tedavi gördüm nasibimiz böyle imiş. Allah bir daha bu sıkıntıları bizlere yaşatmasın.

Şimdi oğluşum 17 yaşında lise 2. Sınıfa gidiyor. 12 yıllık okul hayatımız var. 12 yıldır hiçbir zaman yalnız bırakmadım. Sabah beraber gittik akşam beraber döndük okuldan. Okul köşelerinde zaman geçirdim. Çok şükür bu günlere geldik ama sağlığımızı gitti. Eşim ve ben tansiyon hastası olduk. Yıllardır ilaç kullanıyoruz.

Allah'ım iyi ki onu bize vermiş. Allah'ımın bir emanet o, bizim evimizin neşesi, mutluluğu, huzuru. Biz her sabah yataktan kaldırırken bebek gibi uyandırıyoruz. Rabbim herkesi evlat sahibi yapsın. Onu çok ama çok seviyoruz. İnşallah ileride vatanına, milletine hayırlı bir evlat olur. Ben ve baban yaşadığımız sürece hep yanında olacağız. İyi ki varsın, iyi ki bizim evladımızsın. Senin gibi evladımız olduğu için çok şanslıyız. Allah'ım seni tüm kötülüklerden korusun.

Onlar bize Allah'ın birer emanetidir. Her insan yarımın bir engelli adaydır.

Yeter AKYILDIZ

SÖYLEMEK İSTEDİKLERİM

Buğulu gözlerinde sevinç olmak isterdim anne,
Haykırmak isterdim özlemlerimi,
Sevgimi...
Sevgimi anne...
Seni dünyadan bile çok sevdiğimi,
Seni üzdüğüm için ne kadar üzgün hissettiğimi,
Anlatmak isterdim öfkemi,
Bön bön baktıklarında bana, tuhaf bir varlıkmışım gibi,
Başka işiniz yok mu sizin , diye haykırmak isterdim anne...
Ağlama anne...
Sen ağlayınca içimdeki umut tükeniyor,
Seni öyle görmek canımı yakıyor,
Ağlamana sebep olmak kahrediyor beni anne...
Üzmem ister miydin seni?
Sabahlamamı ister miydin hıçkırıklarla?
Çaresizce kıvranışlarının sebebi olmak ister miydin anne?
Oysaki ben..
Gülüştün olmak isterdim,
Mutluluğun,
Gözlerinde tebessümün,
Üzülme anne , artık üzülme...

Belki bir gün düşlerimiz gerçek olacak,
Belki ben de yürüyeceğim tek başıma,dimdik,
Ama bunun için, sana ihtiyacım var,
Dimdik duruşuna ihtiyacım var,
Sabrına,
Tükenmeyişiğine ihtiyacım var anne.
Belki bir gün duaların cevap bulacak,
Ya da boş ver,
Er ya da geç bütün bedenler toprak olacak.

Selma BAŞAR

UMUT IŞIĞI

İğdir'ın Halfeli Beldesi'nde yaşıyorduk. İki kızım vardı. 31 Ağustos 2010 yılında üçüncü kızım aramıza katıldı. Hamileliğim doktor kontrolünde bütün taramalarım yapılarak geçmişti. Hamileliğim sürecinde ne bebekte ne de bende herhangi bir soruna rastlanılmadı. Doğum zamanı geldiğinde sancılarım başladı. Kontrollerimi yaptırdığım doktora gittim. Doktor kontrol sonrası beni normal doğum yapmak üzere doğumhaneye aldı. Fakat doğum başlayıp bebeğin doğum kanalına girmesinden sonra son dakika doktor tarafından verilen bir kararla doğumum sezeryanla çok zor bir şekilde gerçekleşti. Doğumdan sonra ayağa kalkamadım. İlk üç gün doktorum hareket etmemi dahi yasakladı. Ben bu üç gün boyunca ağrılarım ve kanamamdan kendime gelemediğim gibi yeni doğan bebeğimin ağlama seslerini duyuyordum. Çocuk doktoru, bebeğimin sabah akşam kontrolünü yapıyordu. Kontrol esnasında çocuğumun sürekli ağladığını doktora söylemem üzerine, emzirmeyi bilmediğimi söyledi. Dördüncü gün artık hareket etmeye başlamıştım. Akşam saatlerinde de taburcu oldum. Evde bebeğimi emzirirken damağımın olmadığını gördüm. Bunun üzerine derhal hastaneye geri gittim. Hastanedeyken bebeğimin kontrollerini yapan doktora giderek, "Dört gün boyunca kontrollerini siz yaptınız damağımın olmadığını göremediniz mi?" şeklinde sitemle karışık tepki gösterdim. Doktor bu durumu fark edemediğini ve bebeğin bir an önce araştırma hastanesine gitmesi gerektiğini söyledi.

Yüreği yaralı bir şekilde iki çocuğumu anneme bırakarak zaman kaybetmeden, tanıdık vasıtası ile iletişime geçtiğimiz doktora tedavi ettirebilmek üzere Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne bebeğimi götürdüm. Bir ay boyunca hastanede bebeğimin tüm tetkikleri yapıldı. Hastanede kaldığım her gün geride bıraktığım diğer iki çocuğumun telefonda ağlamalarını duyuyordum. Ben ise onların özlemini içime gömerek tüm umudumu bebeğime bağlamıştım. Bir ay boyunca hastanede kaldık ve doktor bebeğimin durumuyla alakalı olarak beni hiç bilgilendirmedi. Bir gün kalabalık bir doktor grubunun odaları dolaşarak hastalarla ilgilendiğini gördüm. Grubun içersinde başhekim de vardı ve hastalar hakkında doktorlarından bilgi alıyordu. Sıra bize geldiğinde doktorumuz yanımıza gelmedi ve asistanın başhekime yanlış bilgi verdiğini duyunca ben durumumuzu başhekime anlattım. Başhekim derhal doktorumuza dönerek, "Ne yapmak istediğini bilmiyorum ama bir an önce bu işi hallet." şeklinde talimat verdi. O an doktor tarafından maddi ve manevi olarak kandırıldığımızı, vaktimizi boşa harcadığımızı anladım ve çaresizce memlekete geri döndüm.

Eve yaklaştığımda çocuklarımın kapıda beni beklediklerini gördüm. Daha sonra annemden öğrendiğime göre çocuklarım üç saat beni kapıda beklemişler. Ben bunca çaresizliğe rağmen bu işin peşini bırakmadım. Bu süre zarfında evde bebeğim ile devamlı konuştum. Onunla aramızda inanılmaz bir bağ oluşmuştu. Ne o benden ne de ben ondan kopamıyorduk. Bebeğimin benden güç aldığını hissediyordum. O bana ben de ona tüm gücüm ve inancımınla tutundum. Bu arada da imkanlarım doğrultusunda

çare aramaya devam ediyordum. Olanaklarım kısıtlıydı çünkü eşimin sürekli bir işi yoktu. İnşaatlarda geçici olarak çalışıyordu. Hastanede tesadüfen bebeğimin hastalığına benzer bir vaka ile karşılaştım. Bebeğimin vücudunun sağ tarafının tutmadığını, yarık damak olduğunu ve gözlerinin su damlası gibi devamlı titrediğini anlattım. Biraz sohbet ettikten sonra kendi çaresizliğini bende gördüğünü, bunun için bana yardım etmek istediğini söyledi. Bana İstanbul Acıbadem Hastanesi'nde görev yapan bir çocuk nöroloji doktorunun adresini verdi. Bu sefer önümdeki engeller daha farklıydı. Aile büyüklerimiz artık çare olmadığını bu işin peşini bırakmam gerektiğini söylüyorlardı. Buna rağmen yılmadım. Sırtımda bir çanta ve kucağımda bebeğim ile İstanbul yollarına koyuldum.

Gittiğim hastanedeki doktor çok yardımcı oldu. Bütün tahlil ve tetkikleri yaptıktan sonra bebeğimin doğum sırasında beyninin oksijensiz kalmış olduğunu söyledi. Bebeğimi göz doktoruna götürmem gerektiğini ayrıca fizik tedavi görmesi gerektiğini anlattı. İstanbul'a bir daha gelme imkanım olmayacağını bildiğim için bu işi burada hemen halletmem gerektiğini düşündüm. Kendi çabalarımınla araştırarak Dünya Göz Hastanesi'ne götürdüm. Oradaki doktor da bebeğimin doğum sırasında beyninin oksijensiz kalması nedeniyle beynin göz merkezinin bozuk olduğunu, çok az bir ışık gördüğünü ve tedavisinin olmadığını söyledi. Ben yine direnerek her şeyin bir tedavisi olduğuna olan inancımınla yeni doktor arayışlarına girdim. Daha sonra Ok Meydanı Ağız ve Diş Hastalıkları Hastanesi Çene Cerrahisi Bölümü'ne götürdüm. Oradaki doktorlar bu tedavinin aslında bebekken yapılması gerektiğini, çok geç kalındığını, ama yine de yapay bir damak yapabileceklerini söylediler. Bin bir zorlukla bebeğimin damak ölçüsü alındı ve yapay damağı ağzına yerleştirdiler. İki yaşını doldurması gerekti. Ancak ondan sonra kesin çözüm için ameliyat edebileceklerini söylediler. Şimdiki hedefim bebeğimin iki yaşını doldurmasını beklemektir. Ama korkularımdan biri de tedaviye geç kalmış olmaktır. Bu zaman zarfında da bütün inancımınla çabalamaya devam ediyordum.

Memlekette fizik tedaviye başladık. Fizik tedavi uzmanı kurumda ne hareket yaptıysa ben de aynıısını evde yapıyordum. Egzersiz yaparken yalnız olmadığını ve bu savaşın üstesinden ikimizin birlikte geleceğini söylüyordum. Bebeğim sanki benim dediklerimi anlıyordu ve yavaş da olsa tedaviye cevap vermeye başladı. İlk önce oturdu, sonra emekledi ve son olarak da ilk adımlarını atmayı başardı. Onun her başarısı bana bir umut ışığı oluyordu. Ben artık kendimi unutup üç çocuğum için çırpınıyordum. Kızım artık iki yaşını doldurmuştu fakat imkânlarımızın kısıtlı olmasından dolayı İstanbul'a gidemedik. Şartlarımıza daha uygun olduğu için Erzurum'a yarık damak ameliyatı olmak için gittik. Buradaki doktor ameliyat için geç kalındığını söyledi. Bu ameliyat için çocuğum iki yaşını doldurmasının gerekmediğini, konuşabilmesi için daha da erken ameliyat edilebileceğini söyledi. Korktuğum başıma gelmiş, doktor tedavi için geç kalındığını söylüyordu. Buna rağmen kızım başarılı bir operasyon sonrasında yarık damak ameliyatını oldu. İkimizin bir engelin daha üstesinden gelerek sıhhatli bir şekilde memleketimize dönme işi beni mutlu etti.

Bu arada göz problemi için ne yapabileceğimizi araştırdım. Araştırmalarım sonucunda İstanbul Beyoğlu Göz Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne gittik. Göz ameliyatları serüvenimiz böylelikle başlamış oldu. İnternet üzerinden dil ve konuşma

terapisti ile tanıştım. Kızımın durumunu kendisine anlattım. Onun bana aktarmış olduğu konuşma tekniklerini kızıma öğretmeye çalışıyordum. Çalışmaya başlamamızdan bir ay sonra kızım bana ilk defa anne dedi. Bu zorlu yolculuğa başladığımız ilk günden itibaren çektiğim bütün çaresizlikleri unutturan bir kelime. Anne! Bundan sonrası için ben bir umut ışığı daha kazandım. Kızım benim için çok özeldi. Kızımın durumundan dolayı sürekli evimden uzak kalıyordum. Diğer çocuklarım artık bu duruma ve bizi beklemeye alışmışlardı. Bu süreçte de her zaman olduğu gibi en büyük destekçim ve güvenli limanım annemdi. Tüm hastane işleri bittikten sonra artık kızım okul çağına geldi. Kızımı anaokuluna yazdırdık. Birbirimize öyle alışmışız ki kızım bensiz yapamadı. Ben de kızımın devam ettiği anasınıfında yardımcı abla olarak işe başlamak zorunda kaldım. Sonra eşimin işi sebebiyle Tunceli'ye taşındık. Tunceli'de birinci sınıfa başladık. Raporunu yeniledik ve devam ettiği okulda özel eğitim sınıfı açıldı. Öğretmeni ile el ele vererek okuma yazmayı çözdük. Böylece başarılarımıza bir yenisini daha eklemiş olduk. Artık dünyanın en mutlu annesi bendim. Göz doktoru ile olan kontrollerimiz hala devam etmekte. Doktorumuz yüzde on görebildiğini, bundan sonraki başarısının kendi azmine ve gayretine bağlı olduğunu söyledi.

Bize göre başarılarla dolu meşakkatli bir yolu yürümeye devam ediyoruz. UMUT IŞIĞI'mız artarak devam edecek. Çünkü bunlar daha başlangıç, başarı ile gidilecek daha çok yolumuz var. Duygularımı ifade etmek gerekirse; özel bir çocuğa sahip olmak hem çok tatlı hem de acı, anlatması çok zor...

Fatma ALINMAZ

UMUT...

Soğuk bir ocak gecesi idi. Hülya hanımın sancıları tutmuştu. Kemal Bey apar topar ambulansı çağırıp hastane yoluna koyuldular. Bir erkek çocuk bekliyordu Kemal Bey. Bu yüzden çok heyecanlıydı. Hülya Hanım doğuma girdiği sırada Kemal Bey de heyecandan koridoru turluyordu. Bir saat sonra o sesi yani oğlunun ağlama sesini duyar duymaz sevinçten havalara uçtu. Bu sevinç 10 senedir beklenen özlemin, hasretin sevinciydi. Onca çaba uğraş meyvesini vermişti sonunda. Ve nihayet yavrusunu kucağına alma zamanı gelmişti. Ancak daha bebeğin sesi kulaklardan yeni silinmişti ki doktor doğum haneden apar topar çıktı. Kemal Bey'in kucağına alacağı yavrusu kuvöz de ameliyat haneye götürülüyordu. Hemen oradaki hemşireyi durdurup ne olduğunu sordu. Bebeğin kolu ve bazı kaburga kemikleri kırıldı dahası kolu anne karnında kırılmıştı. Yapılan tetkikler ve tanımlar sonucunda bebeğin osteogenesis imperfecta (cam kemik) hastası olduğu öğrenildi. Kemal Bey ve Hülya Hanım için 10 senenin özlemi cam bebek hastalığıyla karardı. Evet! Bir cam bebek. Bir cam kadar hassas ve aynı zamanda bir bebek.

Doğumdan önce oğullarına isimde bulmuşlardı. O uzun bir bekleyişin meyvesiydi o bir umuttu. Evet, UMUT bebek. Bizi geleceğe ve hayata bağlayan serumlar yani ümitlerimiz... Hülya Hanım çok özenli bakıyordu oğluna bir toz dahi kondurmuyordu. Babası başından ayrılmıyordu Umut'un. Etrafında uçan sinekleri bile kovuyordu. Gel zaman git zaman özenli bir bakımla büyüttükleri oğulları okul yaşına gelmişti ancak eliyle bir kalem bile tutacak gücü yoktu çocuğun. Annesi Hülya Hanım eşi işe gidince evin caddeye bakan camından yolda koşup oynayan çocukları izleyip göz yaşlarına hâkim olamıyordu. Umut'u sokaklarda top peşinde koşarken bisiklete binerken hayal ediyordu. Tam o sırada Umut'un anne sesiyle irkildi. Umut ayağa kalkmaya çalışırken düşmüş ve ayak parmağını çatlatmıştı. Hastaneye gittiler neyse ki iyi bir tedaviyle iyileşti umut.

Ailesinin tek dileği Umut'un eğitim görmesi dört duvar arasından çıkıp hayata karışmasıydı. Ve Umut'u özel eğitime göndermeye karar verdiler. Umut özel eğitimine nihayet başlamıştı. Sabah annesiyle birlikte uyanıyor okuluna hazırlanıyor ve annesiyle birlikte okul servisine binip okuluna, öğretmenlerine, arkadaşlarına kavuşuyordu. Öğretmeni, 8 yaşında ama kalem dahi tutmamış öğrencisi için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Önce harfleri öğretti Umut'a uzunca bir zaman. Dersi biten umut sevinçle okul kapısında bekleyen annesine gelip eve gidiyorlar orada da hayattaki ilk öğretmeni olan annesine gün içinde öğrendiklerini tekrar ediyordu. Harfleri öğrenen Umut'a annesi kelime kurmayı öğretiyordu.

Umut'a “e” harfini nasıl yapacağını öğretip mutfığa yemek yapmaya gittiği sırada Umut öğrendiği harflerden “canım annem” yazarak annesine sürpriz yapmak istedi. Birde harfleri kullanarak resim yapmıştı. “O” harfinden bir yüz çizdi önce “I” harfinden ise yüz, kol ve bacaklar ekledi yine “I” harfinden uzun uzun saçlar çizip Cin Ali'sini annesine benzetmeye çalıştı annesinin üstünde de kocaman bir canım annem yazıyordu. Annesi mutfaktan kontrol etmek için geldiğini fark edince defterini kapattı

boş boş oturmaya başladı. Annesi Umut'un çabalamadığını görünce üzüntüye kapıldı. Umut'a oğlum neden böyle yapıyorsun dediği sırada Umut o dünyanın en güzel resmini açarak “Anne Sürpriiiz” diye gülümsedi. Hülya hanım o an sanki cennetten bir resim seyrediyormuşçasına mutlu oldu, sevinçten gözleri doldu. Hep hayallerinde gördüğü anlar umut için yavaş yavaş gerçek oluyordu.

Gel zaman git zaman umut artık dışarıdan lise bile bitirmişti. Artık ailesine destek olmak istiyor babası Kemal Bey'in yorgunluğunu üstünden bir nebze olsun atmak için ne yapabilirim diye düşünürken bir yandan da devletin sağladığı EKPSS sınavına girmek için gece gündüz çalışıyordu. Canı sıkıldığı zamanda devletin Umut'a az bir ödemeye verdiği arabası ile annesi ve babasıyla gezmeye gidiyordu. Ve EKPSS sınav zamanı gelip çatmıştı. Umut uzun zamandan beri hazırlandığı sınava giriyordu. Dışarıda annesi kuran okuyor oğluna dualar ediyordu. Kemal Bey işten izin alıp oğlunu yalnız bırakmamak için oda okulun kapısında heyecanla bekliyordu. Nihayet sınav bitti Umut dışarı çıktı yüzü gülüyordu. Emeklerinin meyvesini alacağına emindi. Dışarıda buluştuktan sonra Kemal Bey oğlunu kutlamak için onları ailecek yemeğe götürdü. Yemeklerini yedikten sonra eve dönüp sınav sonucunu heyecanla beklemeye başladılar. Ve 1-2 hafta sonra o güzel haber geldi. Umut EKPSS'den 87 puan almıştı ve son aşama atama beklemek kalmıştı. Eğitime başladığı okulunda 1 engelli memur alımı olduğunu duyup başvuru yaptı ve başvurusu kabul edildi.

Artık Umut annesinin evde dört duvar arasında yaşarken, hayata karışmış. Hayallerinin fazlasını başarmıştı. Memurluk yaptığı okulunda da birçok öğrenciye yaşamını örnek gösterip oradaki engelli öğrencilere de adı gibi UMUT oldu...

Neşe ESEN

SEVGİ İLE ÇIKILAN YOLCULUK

Sevgi ile çıkılan yolculukta,
Kavaklıdere'nin o buzlu yollarında,
Hamileyken başladık daha,
Onunla engelleri aşmaya.

Ona okuduğum hikâyelerin,
Söylediğim tekerlemelerin,
Erkenden topladım meyvelerini.
Kelimeleri çok düzgün çıkardı,
Biberonu tez bıraktı, erken içti suyu bardaktan.
Herkes maşallah dedi, zaten adıydı ışıklı övgü.

Üç yaşına kadar izletmedim televizyon,
Onunla oynadım hep oyun,
Ya babaya yapışıp gittiği gezmeler!
Meraklıydı, çok soru sorardı.
Cevaplarını bıkmadan, hep alırdı.

İşimiz iki kat zordu bizim.
Çünkü çalışan anne çocuğuydu kızım.
Korkumdu ona yetememek,
Aç bırakıp, zamanında emzirememek.

Hep anlatıyorum, yine söylüyorum
Seminer dönüşü yorgunluğuyla
Onu kucağıma alıp, dans edişimi.
Şimdi o yorgunluğum,
Gözümde canlanan tatlı bir anı.
Ve "İyi ki yapmışım!" diyerek gülümsüyorum.

Erken oldu tanışması kâğıtla, makasla,
Çok kesti, çok çizdi.
Çizdiklerini hep bize hediye ederdi.
Mutluluğu ve özgüveni için
Hepsini duvarlara asıp, sergiledim.
Çünkü, buna değerdi.

Herkesin, "Evi dağıttırıyorsun!",
"Çok yükleniyorsun!" eleştirileri,
Babamızın tatlı kinayeleri,

“Aman çocuğun özgüvenine bir şey olmasın.” ları,
Ve sonunda biz kazandık zaferleri.
Dedim “Feda olsun kullandığın A4 kâğıtları.”

Sevincin arkasından gelen hüzüdü,
Almak kızımı bir buçuk ay kala okulundan.
Destek oldu, güç verdi.
“Sen benim için doğru olanı bilirsin.” deyişi
Yaramızı sarmak dört ay sürdü.

Geçti çoktan on yılımız,
Ona en güzel mirasımız,
Kitap okumayı sevdirmemiz oldu.
Şimdi hayal dünyası dolu dolu.

Çizdiği resimler arkadaşlarından farklı olunca,
Öğretmeni hep onunkileri asınca,
Göğüsledi kıskançlık dolu sözleri,
Anlattım; yeteneğin, en güzel cevap onlara.

Önce sınava girmesini istemedim.
Sonra “ Geleceği için artı değer olabilir.” dedim.
Acaba etiketlenir mi, oldu tek derdim.
Neyse ki konuşarak onu da hallettim.

Anlattım size kısa, yorucu, sancılı yolculuğumuzu,
İnşallah kaybetmeyiz ilerde yolumuzu,
Cebimizde yıldız, sevgi, umut dolu,

Açık olsun çocuklarımızın başarı yolu.

Neslihan KARAKAN

UMUT VARSA ENGEL YOKTUR

Bir sabah uyanınca Mete'yi odasında bulamadım. Bir anda içimi büyük bir korku kapladı. Diğer odalara koştum. Mete yoktu. En son bahçeye baktım. Mete orada oturuyordu. Elinde bir resim vardı. Resme hayran hayran bakıyordu. Yanına yaklaştım. Tekerlekli sandalyesinin önüne oturdum:

-Ne yapıyorsun oğlum burada? dedim.

-Anne baksana. Ben, ben bir gün çok iyi bir doktor olacağım. Bütün çocukları iyileştireceğim. Dedi heyecanla.

Gözlerim dolu dolu oğluma baktım. Geçmişte olanları hatırladım. Bir yıl önceki o kötü gün geldi aklıma. İki çocuğumdan birini kaybettiğim, diğerini ise tekerlekli sandalyeye mahkûm eden o kötü gün. O gün evde yoktum. Pazara gitmiştim. Tarık ve Mete evdeydi. Uslu uslu oturacaklarını sanmıştım. Oysa durum tahmin ettiğim gibi olmamıştı. Tarık ve Mete bana sürpriz yapmak için sobayı yakmaya çalışmışlar. O sırada gaz zannettikleri bir sıvıyı sobaya dökmüşler bidonda benzin olduğunu bilmeden. Ortalık birden alev almış. Bu yangından on gün sonra Tarık'ı kaybettik. Mete'nin ise bacalarında çok kötü yanıklar oluşmuştu. Doktorlar bize Mete'nin yanıklar yüzünden bir daha yürüyemeyeceğini, en azından sağlıklı olması için bacalarını kesmeleri gerektiğini söylediler. Mete odada bunları duyunca çığlıklar atarak ağlamaya başlamıştı. "Bacalarımı kesmeyeceksiniz, izin vermiyorum" diye çığlık çığlığa bağırırdı. Doktorlar zaten yürüyemeyeceğini en azından sağlıklı olması için bunu yapmaları gerektiğini tekrarladı. Mete'nin bu durum karşısında tek söylediği şey: "Ben yürüyeceğim. Ben ayakta olacağım." oldu. Aylar sonra hastaneden çıktık. Oğlumun bacalarına masajlar yaptım. Egzersizlerini aksatmadım. Bütün bunlara rağmen bir yıldan beri Mete'nin bacalarında hiçbir değişim olmadı.

Yaşanan bir yıl gözümün önünden film şeridi gibi geçti. Oğluma hüzünlü hüzünlü baktım:

-Biliyorum oğlum biliyorum, sen yaparsın, sana inanıyorum, dedim. Bu günden sonra aylar ayları takip etti. Mete her gün bahçede sürüne sürüne bahçenin çitlerine doğru ulaşıyor, çitlere tutunarak bahçeyi sürünerek de olsa dolanıyordu. Onun bu hali içimi acıyordu. Bir yıl böyle geçti. Zamanla Mete bacalarını hissetmeye başladı. Devam eden zorlu süreçler sonunda kazanın 3. yılında yürümeye başladı. Artık oğlum okula yürüyerek gidiyordu. Bu durum bizleri çok mutlu etmişti. Oğlumla gurur duyuyor bu günlere şükrediyorduk. Mete zamanla derslerinde üstün başarılar gösterdi. Üniversite sınavında tıp fakültesini kazandı.

Şimdi benim biricik oğlum, bütün çocuklara umut olmaya çalışıyor. Eski günleri hatırladığımızda:

-Anneciğim engel dediğin nedir ki asıl engel yüreklerde. Engeller bir şekilde aşılır yeter ki inanalım umudumuzu kaybetmeyelim .Ben bir kez daha oğlumla gurur duyuyorum ve biliyorum ki oğlum haklı .

- Sevgi varsa engel yoktur, umut varsa engel yoktur.

Yıldız ÇELİK

BEN BİR ÇOCUĞUM

Ben bir çocuğum...
Gözlerimde birikti bahar,
Görmeyen gözlerimde çoştu.
Gülüşlerimi öptü ilkbahar,
Ve gören gözüm oldu yeni bahar.

Ben bir çocuğum...
Kulağıma fisıldadı kuşlar,
Duymayan kulaklarımdan tuttu.
Kalbimi fisıldadı çocukluğum,
Ve saklandığı yerden çıktı umudum.

Ben bir çocuğum...
Ayaklarıma dolandı bir kedi,
Kıpırdayamayan bacaklarım konuştu.
Ansızın uçmak istedi bedenim,
Ve tekerlekli sandalyemi itti ellerim.

Ben bir çocuğum...
Engelli olmak benim seçimim değildi,
Engelsiz bir yaşamı düşledi çocukluğum,
Sapasağlam bir bedeni hayal etti huzurum,
Ve geleceğe engelsiz adımlar attı çocukluğum.

Elif YAVAŞ

BİR ÇOCUĞUM VAR ÖZEL

Bir çocuğum var özel, yetiştirilecek.
Onun için isterim güzel bir gelecek.
Biraz öfke, biraz suçluluk, üzüntü,
Ağlasak da, sızlansak da değişmez bu görüntü.

Özel eğitime ihtiyacı var, görüyorum.
Sadece sevgi versem , yeter mi diyorum.
İşte o anda başlıyor mücadelem,
Onun için güçlü olmak istiyorum.

Annelik zordur biliyorum,
Ama en zoru, engelli çocuk annesi olmak.
Hayat kaygı, keder ve mücadele,
Tek dileğim hep onun yanında olup, ona destek olmak.

Canım oğlum hafif zihinsel engelli,
Çoğu şeyleri yapamayacak besbelli.
Olsun onu her haliyle severim,
Okuması için canımı bile veririm.

Çiğdem GÖRMÜŐ

MERHABA OTİZM, MERHABA UMUT

İkinci bebeğimiz olan umudumuz olsun adı umut olsun dediğimiz gözbebeğimiz Umudumuz muhteşem bir mevsimde bir eylül sabahında dünyaya geldi. O kadar mutluyduk ki bembeyaz ve sıcacık bir melekti. Büyüdü. Büyüdü. Büyüdü. Bir anne ve baba olarak muhteşem bir çocuk iken, gelişimini normal gözlerken tam 3 yaşına geldiğinde birden konuşmaları kesildi. O güzel mimikleri değişti. Gece uyanmaları, daha uyanır uyanmaz kahkahaları ile bizi korkutmaya başlamıştı. Ne yapabiliriz derken bir psikoloğun yanında buluverdik kendimizi. Psikoloğun ağzından çıkan tek kelime OTİZM. O da nedir? Sanki beni ta onuncu kattan aşağı ittiler. Damdan düştük yani. Damdan düşenin halini damdan düşen anlar misali. Tamam, dedim işim gereği rehabilitasyonları iyi kötü tanıyordum tamam ya tamam biz birkaç aya atlatacağız. İnşallah, evet inşallah diyerek besmele ile her işi bir yere bıraktık. UMUT sadece UMUT. Umudumuzu bir an önce akranlarına yetiştirebilmeyi başarmalıydım. Bana anne demeyi babasına baba demeyi de unutmıştu artık bir şeyler yolunda gitmiyordu. Hemen ücretsiz izne ayrılarak babası ve abisiyle plan yapma zamanıydı.

Umudumuz tam bir yıl boyunca yükseklerde gezerek, sabaha kadar ışıklara baka baka bağıyordu. Uykular yok olmuştu artık. Çocuklara yaklaşmıyordu. Gördüğüm her çocuğu Umudumuz ile oynayın hadi çocuklar diyerek ikna etmeye çalışıyordum. Ama nafile çünkü Umudumuz hiçbir tepki vermiyordu. Artık geceleri de sokaklarda gezmeye başladık. Çünkü oğlum eve sığmıyordu. Ona da tamam dedik. Umudumuz sürekli yürümesi gezmesi rahatlaması gerektiğine inandık. Sürekli sokaklarda parklarda geziyorduk.

Tam 4 yaşında iken, ilçemize mucize gibi Özel Eğitim Uygulama Merkezi açıldı. Artık umut ile okula başlayacaktık. Muhteşem bir ekiple umut un ellerini tuttuk. İnsanlardan sürekli rahatsız olan oğlumu sürekli kalabalığa girdirerek alışmasını istiyorduk. Zordu çok zordu insanlar bize öcü gibi bakıyordu.

Geceleri eşim “Umudumuz parka alıştı sanırım Emine sanki gündüz diğer çocuklardan çekiniyor ben bir süre gece çıkartacağım parka” dedi. Peki ona da peki. Oyun kuralım diye geceleri parka gitmeye başladık. Başardık başardık artık gündüzleri parka gidebiliyorduk. Sürekli marketlere her ne kadar yıkım yapıp dağıtsa da marketlerden AVM'lerden kaçmadık. İnsanlara alışsın ihtiyacımız olanları oralardan alabileceğimizi ona öğretmeye başladık. Ceyhan'ın tüm esnafı artık Umudumuz u tanıyordu. Mecburdum ne kadar Umudumuz'u saklayabilirim onun insanlara alışması insanların da Umudumuz'u tanınması gerektiğinin bilincine varmıştım. Maalesef bazı arkadaş ve dostlarımız Umudumuz'un evlerini karıştırmaları ve zarar vermesi nedeniyle kapılarını yüzümüze birer birer kapatmıştı. Ona da eyvallah dedik. Çocuklu aileler çocuğumuz korkuyor çekiniyor diyenler de tanıtılar birer birer kendilerini. Vazgeçmemeliydim. Doktorumuz mutlaka ev gezmelerine akranları ile kaynaşması gerektiğinin söylüyordu. Allah razı olsun bir iki arkadaşımız evlerini açmışlardı. Mücadelelerimiz sonucu iki yılın sonunda umut alıştı ve o arkadaşlarımızın evlerine artık ağlamadan

bağırmeden sakince gidiyorduk.

Gelelim öz bakıma... Umut bezinden rahatsız olan bir çocuktan 6,5 yaşına kadar bezlediğimiz ve kakasını yaptığında duvarlara kadar süren çocuğumuz vardı. Çaresizdik ama bir şeyler yapmalıydık. Kelimelerin yeterli olduğu bir hastalık değil bu. Çünkü hastalık değil, bulaşıcı değil. Herkesin yükü kendine biz bizi biliyoruz sadece. Ailemiz mi ah! Onlar en kanayan yarımızı bir daha bir daha kabuk bağlatan ailemiz...

Ben çocuğuma dünyayı anlatmayı isterken, dünyaya çocuğumu anlatmaya mecbur kaldım.

Nasıl mı?

-Otizm nedir?

-Doktora götürdünüz mü?

-Hoca ya götürdünüz mü?

-Isırır mı?

-İtekler mi?

-Vurur mu?

Artık bıkmıştık insanlara anlatmaktan baktım Umut da ben konuşurken bana kulak verdiğini fark ettim. Onu incitmeden konuşmam gerektiğine inandım. Okulda iken öğretmeni bana bir gün Umut'un açıklığına dayanmadığını ve bunu kullanabileceğimizi söyledi. Her zil çaldığında yemek demeye başlamıştı. Okulda bir gün öğle yemeği zili çaldığında öğretmenine yemek diye seslendiğini söyledi. Kelime çıkarmaya başladığını fark ederek üzerine düştük. Öğretmeni kapıyı kapattı ve "Hadi Umut 'yemek ver' söyle bakalım." Umut yemek ver diyemedi sadece "yemek" dedi. Öğretmeni bana dönerek "Umut bugün aç kalacak yemek ver diyene kadar direneceğiz bugün direnirsek bunun devamı gelecek ve kelimeyi çıkaracak" dedi. Akşam oldu evde yemek zamanı ancak biz nasıl yemek yiyebilecektik. Ekmeği salona yukarı bir yere tutuşturarak "Hadi oğlum yemek istiyorsan 'yemek ver' de" dedim. Geceye kadar sürekli ağladı ama biz daha kötüydük hangi vicdana sığar çocuğu aç bırakmak gecenin sonuna yaklaşırken birden bire hiç ekmek demeyen Umut "ekmek ver" dedi. Muhteşemdi! Havalara uçmuştuk. Umut ardi arkasına "ekmek ver" dedi. Yemek kelimesinin yanı sıra birden bire "ekmek ver" dedi. Sabah olunca okula gittik bu muhteşem müjdeyi öğretmenimiz ile paylaştık. Öğretmenimiz artık bunu kullanacağız Umut'u ihtiyaçları ile kelime çıkarabileceğini hatta cümle bile kuracağını söyledi. O kadar heyecanlıydı ki. Günler geldi geçti ve suyu tanıdı.

-Su...

-Su ver!

-Su verir misin?

Artık biz aşmıştık biraz biraz hiç olmazsa "Su verir misin, yemek verir misin?" diyordu. Sonra sonra en çok sevdiği yemekleri tanımaya ve o yemekleri isimleri ile bize anlatmaya başladı. Biliyor musunuz Umut'un ilk söylediği ve en çok sevdiği yemek dolmadır. Yemeği beğenmediğinde illaki :

-Anne dolma yap der.

-Anne dışarı.

-Anne dışarı çıkalım.

- Anne park, anne parka gidelim.
- Anne sıkıldım.
- Anne eve çıkalım.
- Anne yastık.
- Anne yastık.
- Anne iyi geceler.

Yavaş yavaş Umudun ihtiyaçları ve istekleri doğrultusunda cümle kurmaya başladı. Tuvalet çalışmamıza gelelim. Umudun tuvalet alışkanlığını kazanabilmesi için, tuvaletin kapısından itibaren kapı açılma, klozet kapağına kapağı açma, lavabo da aynanın önüne musluk açma, sabun ile el yıkama, sürekli komut içeren resimleri renkli çıkarıp yapıştırdık. Ve bu çalışma tam sekiz ay sürdü. Umudun görsel ile ilk tuvaletini yapmayı başarmıştı. (Her ne kadar bir kış boyunca halılarıma kanepelerime çişini yapsa da vazgeçmemiştik) Çünkü öğretmeni eğer pijamasını indirerek yapmayı başarıyorsa tuvalete de yapmayı başaracaktır dedi. Şu an Umudun 8,5 yaşında çok şükür bağımsız; tuvaleti geldiğinde ihtiyacını görüp ellerini yıkıyor. Biliyor musunuz ben Umudun hiçbir zaman tuvaletini bu kadar çabuk şekilde öğreneceğiniz hayal bile edemezdim. Okulda zil çalınca:

- Zil çaldı.
- Kapıyı açar mısın?
- bahçeye çıkalım sallancam (kendi dili ile) söylüyor. (Bunlar benim hayal edemeyeceğim cümlelerdi.)

Bu kadar heyecanla profesör diye hitap ettiğim muhteşem öğretmenlerim hem Umudun'u hem de bizi eğittiler. Önceden elini sıkı sıkı kaçınsın aman araba çarpar diye sıkıca tuttuğum oğlum artık bir adım bizim önümüzde ifade ettiğimiz yerlere gidebiliyor. (tabi ki bizi de sinsin takip ediyor geliyorlar mı diye) Umudun muhteşem bir çocuk, eğer biz onu eğittiysek o bizi birkaç kat daha çok eğitti en önemlisi benim gibi sabırsızca beklemeyi sabretmeyi öğretti. Biliyor musunuz? Size sadece birkaç örnek vererek anlatabildim. O kadar çok zor anlarımızı neleri kat ederek aştığımızı görmenize bilmenize imkân yok. Biz çok güçlü bir aileyiz. Umudun için.... Dışarıdan her hor görüldüğümüzde yüreğimdeki yangın harlandıkça harlandı. Yüreğim sesim tam açılmadığı için acımı iyi ifade edememekten korktuğum için Umudun'un o badem gözlerine baktığımda erteliyordum hıçkırıklarımı. Benim de sabrımın tükendiği anlar oluyor elbet ama garip bir aşk var orada ve herkesin anlayabileceği bir şey değil bu. Siz hiç otizmlili bir çocuğun annesiyle empati kurduunuz mu? Kuramazsınız çünkü sizin derdiniz hep daha büyüktür. (Çocuğum hiç yerinde durmuyor, dikkati çok dağınık, ders çalışmıyor, eve geç geliyor, okula bugün gitmek istemedi vs.)

Ben de keşke normal bir okula Umudun'umu gönderebilseydim. Umudun da dikkati, dağınık ödevini yapmak istemiyor, televizyonu çok iziliyor, telefonla çok oynuyor, çok yaramaz diyebilseydim. Umudun'un ilkokul çağı geldiğinde ilkokula başlayan çocukları gördüğümde hüngür hüngür ağlamıştım. Benim de oğlum kendi ayakta durmasını kendisi giysin. Üzeri ıslandığında rahatsız olup kendisi çıkarmayı istesin. Acıktığında mutfağa gidip yemeğini kendisi alsın ya da anne ben acıktım şunu istiyorum desin. Alışverişe çıktığımızda ben de şu oyuncağı istiyorum, desin. Ahhh

ben, ben ağlamak istediğimde deli gibi ağlıyorum ve hiç tutmuyorum kendimi! Siz hiç geceler boyu sessizce için için “ben ne yaptım da Allah bunu bana yaşattı?” diye ağladınız mı? Siz hiç ona bir şeyler öğretebilmek için kırk kere hadi bekliyorum söyle hadi bekliyorum şunu yap diye sabırla beklediniz mi? Belki de normal olan çocuklarınıza en fazla üç kez söylerdiniz, en sonunda da cezasını keserdiniz. Rabbinimden tek dileğim sağlıklı olabileyim ki ona ömrümce destek olup hayata hazırlayayım. Sürekli dua ediyorum “Allah'ım enerjimi tüketme sabrımı tüketme hep sabır hep sabır ver Allah'ım.” Biliyorum ki bununda mükâfatını bir gün göreceğiz.

Sabrıma, gücüme, sağlığıma ve en önemlisi Umut' a inanarak otizmi oyuna getirip biz de oğlumla bir gün yemek yerken dalga geçeceğiz...

Emine ARIKCA

BİR İŞİTME ENGELLİNİN GÖZÜNDEN DÜNYAYA BAKIŞ

Tertemiz bir günle güneşi selâmlayan, ilkbaharı huzurla coşturan, meneviş bakışlara dem olan bir gündü. Güneşin ılıklığı ve güllerin kokusu insanı bir hoş yapıyordu. Her ne kadar etrafta cıvıldaşan kuş sesleri ve coşkuyla akan su şırıltısını duyamasa da çok mutluydu küçük kız. İşitme engelli olmak, özel eğitim öğrencisi olmak ve kendini dışlanıyor hissetmek apayrı bir durumdu. Adı Öykü, henüz sekiz yaşında ve doğuştan kulakları duymayan cici bir kız. İsmi gibi onun da kendine has bir yaşam öyküsü var. İçinde kopan fırtınaları dışa vurmak, çılgınlığını insanlığa duyurabilmek ne zordur. Zeytin gözlü, sırma saçlı, buğday tenli, esmer, cana yakın, yaşına göre olgun bir küçük hanımefendi kendisi.

Sabah kalktığınızda kuş cıvıltıları eşliğinde okunan o güzel ezan sesini duyabiliyor musunuz? En sevdiğiniz çocukluk şarkısını mırıldanırken radyodaki nağmelere ayak uydurarak dans edebiliyor musunuz? Birileri sizinle engelli diye alay ettiğinde, onları duyamasanız da dudak okuma konusunu ustalıklı çözünce kalbiniz kırıldığı oldu mu? Sokakta oynarken caddeye yuvarlanan topunuzu almak için koştuğunuzda, arkanızdan son gazla gelen arabanın sesini duymadığınızdan size çarptığı oldu mu? Mahalle bakkalınıza gidince bir şey satın alırken derdinizi anlatamadığınızda, tadını hiç sevmediğiniz bir çerez paketini açtığınızda hüngür hüngür ağladığınız oldu mu? İşaret dili eğitimi bilmeyen çocuklara derdinizi anlatırken size kahkahayla güldüklerini duyamasanız da orada gördükleriniz yüreğinizi derinden etkiledi mi? Eğer bunların hiçbirini yaşamadıysanız, güne kuş sesleriyle uyanıyorsanız, okuduğunuz bu öykünün sayfalarını çevirirken odunu sayfalarda gizlenen kâğıt hışırtısını duyabiliyorsanız hâlinize şükretmelisiniz. Ve bu satırları rahatça görüp okuyabiliyorsanız, gözleriniz için Allah'a ne kadar şükretseniz az gelir. Beş duyu organımız sapasağlamsa, tüm yetiye sahipsek ne mutlu bizlere. Empati kurmak isteyerek, Öykü'nün gönül penceresinden bakarak seslenmek istedim sizlere.

Güne huzurla başladı Öykü. Diğer arkadaşlarından farklı olarak özel eğitim ve rehabilitasyon merkezi bitişindeki işitme engellilerin okulunda eğitim görüyordu. Orada kendisi gibi engelli çocuklar olunca duyamadığının farkında bile değildi. Otizmliler, Down Sendromlu çocuklar, işitme ve görme engelliler, zihinsel ve bedensel engelliler ile apayrı bir ortamı vardı. 3 Aralık Dünya Engelliler Günü kutlamasında ve çocuk oyunlarında tanıdı bu arkadaşlarını. Koşabildiği, görebildiği için mutluydu. Ona mutlu olmasını sağlayan insan biricik annesiydi. Özel eğitimde öğrenim gören bir evlâdın ebeveyni olmak sabır ister, yürek ister. Engelli çocuğu olan bir ailenin içedönük oluşunu kimse anlayamasa da bilsinler ki böyle çocuklara sahip olmak bir ayrıcalıktır. Bu çocuklar gerçekten özeldir, saftır ve günahlardan habersiz yaşayıp kendi dünyalarında mutludurlar. Öykü'nün gözü, kulağı olan kişi de annesi Sevgi Hanım idi. Adı gibi yüreği sevgili, vefalı kadıncağыз esmer güzeli kızının engelli doğacağını sanki hamileyken hissedercesine ismini Öykü koydu. Öykü'nün de yaşam

öyküsü şu fani dünyayı duyamamak ile başladı. Engelli bir çocuğun ana babasını hiç yakından izlediniz mi bilmem. Doktorlar güç cümlelerle engelli bir çocukları olacağını o aileye söylerken çok zorlanırlar. Aile ilk başta bunu içine sindiremez ve “Neden ben?” diye kendini sorgular. Durumu kabullenememe, isyan etme ve ardından şok başlar. İlk başlarda toplumun tepkisinden çekinip de kapı dışarı adım atmak istemezsiniz, kimseyle konuşmanız gelmez. Sanki milyonda bir hata olur da gelip sizi bulmuş gibi hissedersiniz. Kader denilen yaşam çizgisini en baştan çizmek istersiniz lâkin elinizden bir şey gelmez. Çocuğunuzun sokakta dışlanması, parka gidince bile insanların aşağılayıcı bakışları sizleri rahatsız eder. Evet, bu anlatılanları bire bir yakından yaşamıştı Sevgi Hanım ve Halit Bey. Yıllarca Sevgi ve Halit çifti bir çocuk sahibi olabilmek için doktor koşturup tüp bebek için çareler ararken artık umudu tamamen kestikleri bir anda hanımı hamile kalır. Sevinçten ne yapacaklarını şaşırırlar fakat ultrason sonuçları ve doktor kontrollerinin ardından o acı gerçekle yüz yüze gelirler.

Aradan tam sekiz yıl geçti. Dile kolay tabi. Sekiz yıl boyunca kuş seslerini yakından duyamadı, fırından sıcakık çıkan fındıklı kurabiyenin ağızda dağılan tadını yudumlarken kırıntılardan çıkan sesi hiç hissedemedi Öykü. Belki bizlere çok basit geliyor uğuldayan rüzgârın sesi, miyavlayan yavru kedinin yahut oyuncak bebeğin kulakları çınlatan sesi. İştme engelli arkadaşlarıyla 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı için oyunlar oynayacaktı Öykü'nün okulu. Özel eğitim ve rehabilitasyon merkezlerindeki diğer engelli çocuklar da katılacaktı bu geniş etkinliğin organizasyonuna. Otistik Can, Down Sendromlu Ayşe, Rett Sendromlu Oya, Serebral Palsi hastası Hakan, tekerlekli sandalyesiyle sınıfına gelen Yağmur, zihinsel engelli Yaprak, doğuştan kalça çıkığı olan ve demir yürüteç ile teneffüslere eşlik eden Hikmet, kulakları iyi duymasa da çok iyi keman çalan Atalay, bir kaza sonucu gözleri tamamen göremeyen Kubilay, doğuştan iştme engelli Öykü ve diğerleri de “Ben de varım!” dercesine bu çocuk bayramının heyecanını yaşıyordu nisan ayında.

Öykü fırırlı eteğini ve ponponlarını eline alıp beline de kuşağını bağladı. Tüm iştme engelli arkadaşları ponpon kızlar grubuyla çocuk şarkısını canlandıracaktı. Zihinsel engelli ve otistik öğrencilerden bile vals dansı için gönüllüler vardı. Zeybek oynayan, resimde iyi olan, şirde birinci olanlar bu güzel bayramda hem de ailelerinin önünde hediyelerle ödüllendirilecekti. Güzel kız siyah saçlarını savurarak kıyafetini aynada süzdü. Gerçekten pembe renk ten rengiyle muhteşem olmuştu. Annesine dönüp:

-Anneciğim, nasıl olmuşum? Güzel miyim? Akşam babam gelince bayram kostümümü ona da göstereceğim. Annesi Sevgi Hanım, dudaklarını kullanarak ve işaret diliyle “Mükemmel-İyi-Olmak” kelimelerini elleriyle canlandırıp mimikleriyle kızını onayladı.

Çok güzelsin prensesim. Saçlarına güzel bir toka takarız bir de, altına da fiyonklu beyaz ayakkabılarını giyersin. Muhteşem! Öykü pek mutlu oldu. O gülünce annesi duygulandı. Sımsıkı sarıldı yavrusuna. Kulakları varsın duymasın, diğer yönden insanların küfür ve hakaretlerini duyamaması da iyi bir şeydi. İnsanın iştme engeli çocuğu olunca bir ilkokul mezunu bile olsa işaret dilini öğrenebiliyordu.

Azmedince her ana baba kırkıktan sonra bile yeni bir dil öğrenebiliyordu. Sevgi Hanım gözyaşları içinde sesli dua etti. Öykü her ne kadar annesini duyamasa da gözyaşlarının ardında gizlenen dudaklarındaki kelimeleri okuyabiliyordu.

Çok şükür Allah'ım! Benim de hayat sınavım bu. Yıllar sonra bir çocuğumuz oldu, maalesef işitme engelli. Her şeye rağmen nefes alışı, yüzündeki o masum mutluluğu, var oluşu, boynuma sımsıkı sarılışı dünyaya bedel. Benim çocuğum çok özel biri, özel eğitilmiş. Engelsiz bir yaşam için tüm engelleri aşabilmek adına bu gücü verdiği için teşekkürler.

Kızına sımsıkı sarıldı duygulu kadın. O anda o tablo görülmeye ve yaşamaya değerdi. Gören gözü, duyan kulağı, yere basan sağlam ayağı ve çok donanımlı beyni olan insanlar vardır hani. Acaba kaç yeteneklerinin farkında? Kaç kişi her sabah yataktan kalkınca beş duyu organı için ve aldığı her nefes sayısınca şükredebiliyor? Sizce asıl engelli kimdir? Fark edebildik mi her gün doğan güneşi?

Elif YAVAŞ

YARADAN BÖYLE EMRETTİ

Yaş geldi kemale, artık yalnız olmaz.
Gördüm , beğendim ; yiğit yarsız yaşamaz.
Allah'ın emri bu, hayırlı iş beklemez.
Mutlu olmak istedik, yaradan böyle emretti.

Tanrı'dan diledik, mutlu yuvaya bir bebe.
Duamız kabul oldu, her yuvaya nasip ede.
Tabipler çare bulamadı, bu bebeğin derdine.
Başa geldi dostlar, yaradan böyle emretti.

Çare yok diye , ye'se koyup üzülme.
O bize Yaradan'dan, en güzel hediye.
Kadere itiraz etmek, bizim ne haddimize.
Şükürler olsun, yaradan böyle emretti.

Evimizin neşesi , canımızın ta içisin.
Başımızın tacı, yaralı gönlün ilacısın.
Tevekkül et, teslim ol , unutma imtihanıdır.
Dünya güzeli bebemizi, yaradan böyle emretti.

Mehmet Said KARAKUŞ

“ANNE SABRET!”

Dışarıdan baktığında ,
İçeride ne olduğunu anlayamadığın
Bir hayat,
bizim anneliğimiz.
Şartların zor olduğunu
Anlatan,
Kelimeleri sıralayın siz.

Bu yağmurlar
Aynı derdi taşıyan annelere
su serpsin.
Yoksa,
Ne önemi var
anneliğin?

Sizin yavrunuz “Anne sabret!” dedi mi hiç?
Umarım demez.
Umarım ben gidince
Yalnız kalmaz
Oğlum.
Yalnız kalmaz
Oğlunuz kızınız.

Şimdi gitmem lazım.
Yavrum ağladı.
Bakmam lazım.
Gözlerine bakıp,
Her özel çocuğun
“ÖZEL” olduğunu
Anlatmam lazım.

YÜREĞİN ELLERİMDE

Kurban olurum senin,
Anne diyen sesine.
Ben ömrümü veririm,
Senin her nefesine.

Ağlayınca ağladım,
Gülünce mutlu oldum.
O saf masumiyeti ,
Bakışlarında buldum.

Ne kadar çok isterim,
Okuyup da yazmanı.
Tek başına kalınca,
Hayata tutunmanı.

Ciğerim kuzum benim,
Oğlum senin eserim.
Ne desem ne söylesem,
Ah güzel öğretmenim.

Yaşamak ne kadar zor,
Anne baba olmadan.
Eğitelim onları,
İncitmeden kırmadan.

Nelerle karşılaştım ,
Şu kısacık ömrümde .
Tüm engelleri aştım,
Yüreğin ellerimde.

İnsanlar kulak verin,
Otizmlinin sesine.
Mevla'm sabırlar versin,
Engelli annesine.

Nurcan EMLİK

OĞLUMUN HAYATI

Oğlum,
Güldüğün her gün,
Lazımsın sen tüm hayata.
Utanmıştın her gün,
Mutsuzdun,
Utana utana giderdin özel eğitime.
Ne yaparsan yap, hiç utanma!
Hayatın senin ellerinde,
Ayaklarının üstünde dur hep,
Yavrum kimseyi dinleme.
Atıldığım bu yolda,
Tamamını getir o yolun.
Işılda hep sen, biricik oğlum...

Havva YILMAZ

Bizi
Bizden

DİNLEYİN